

Giới thiệu Hoàng Thượng Nói Phải

Bạn đang đọc truyện Hoàng Thượng nói phải của tác giả Tịch Quyên trên website đọc truyện online.

Quái, nàng thật sự là một nữ tử kỳ quái!

Vì sự tôn nghiêm của hậu cung, hắn cố ý chuyên sủng nàng làm phi tử của hắn,

Những tưởng nàng vì thế mà đắc ý, gây biết bao sóng gió phía sau hậu cung,

Vì lợi ích của gia tộc mà bắt đầu ý đồ tham gia chính sự, hắn lại nhân cơ hội...

Nhưng, bất ngờ là...

Nàng chẳng những không làm theo “kỳ vọng” của hắn diễn màn kịch “thị sủng mà kiêu”,

Còn lo nghĩ việc triều chính, xử lý thỏa đáng việc của hậu cung,

Khiến hắn không khỏi có chút kinh ngạc, thích thú, và còn... ảo não.

Đúng vậy, hắn thập phần ảo não, bởi nàng làm hắn càng lúc càng hứng thú,

Cũng càng lúc càng phiền lòng, mỗi khi hắn hạ quyết tâm chán ghét nàng,

Nàng liền làm những chuyện khiến hắn vui,

Hắn chẳng những không thể trừng trị nàng, ngược lại, còn càng thêm...

Nhưng, thân là hoàng đế, không thể quá sủng ái thế thiếp của mình,

Ít nhất, dù trong lòng không muốn xa rời, nhưng cũng không thể để nàng biết...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1

Vương triều Nhật Diệu, Từ Quang năm thứ hai, thời buổi lúc đó đang vô cùng rối loạn.

Người lên ngôi báu lúc này là tân đế Thiên Triệt, tựa như một bầu trời mới được mở ra, vì thế sẽ có những thay đổi lớn trong triều đình, vị tân đế này quyết định tẩy tủy trong đám quần thần. Một khi ngôi vua đã đổi chủ, thì những thế lực quyền quý do tiền đế sủng ái trước đây sẽ bị tiêu tan, mà những người có quan hệ mật thiết như thông gia, đồng minh của tân đế đương nhiên sẽ được trọng dụng và trở thành những con người quyền quý bậc nhất trong triều đại Nhật Diệu này. Cho dù chức vụ, quyền lực có sự biến hóa điều chỉnh vô cùng lớn thì lẽ đời cũng không hề thay đổi, chỉ là dệt hoa trên gấm, thấy gió chiều nào che chiều ấy với những con người khác mà thôi, như vậy những người quyền quý sẽ luôn được người khác luôn cúi lạy, đó chính là cái gọi là mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây. Tuy rằng tân chính mới bắt đầu, nhưng vị tân đế vương này tâm tính trầm ổn, đối với việc triều chính luôn dùng thái độ tĩnh lặng ít động, ấy vậy mà quần thần thì lại khác, sóng gió nổi lên bốn bề.

Vương thân quốc thích trong hoàng tộc cùng những gia tộc đại quan luôn cố gắng tranh thủ thời cơ nịnh bợ nhằm củng cố thế lực của bản thân, dù bên ngoài ai cũng tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng luôn gợn sóng dâng cao. Có những người ủng hộ thế lực mới ngay từ đầu, hoặc cũng có những người không muốn theo cũ để rồi phải chết, tàn lụi theo từng ngày nên cũng thuận theo, hay cũng có những người không phải suốt ngày lên triều hay đi đến những dinh thự đất tiền để nịnh bợ giao hảo mà lại kiệt lực làm cho mình trở thành hoàng thân, từ nay về sau thuận lý thành chương biến thành tân quý quyền cao chức trọng trong triều đình.

Tân đế Thiên Triệt ba mươi tuổi đăng cơ, nay bất quá cũng mới có ba mươi hai tuổi, thanh xuân chính thịnh, hơn nữa y theo định chế của vương triều Nhật Diệu, một vị đế vương nhiều nhất có thể lập tứ cung phi, bát thiếp phi, thế mà vị tân đế này trước mắt chỉ có ba cung phi, bốn thiếp phi, vẫn còn có thể tuyển thêm nhiều cung tần mỹ nữ khác. Như vậy, tình huống này thật có lợi cho những quan viên đại thần có nữ tử mới lớn, đối với bọn họ đây quả là một sự kiện tuyệt vời!

Những năm về trước, khi Từ Quảng Đế chỉ là một Lưu Cách Vương, hoàng đế lúc đó là Càn Nghiệp đế có bảy vị hoàng tử. Nguyên lúc bấy giờ, Lưu Cách Vương trong mắt Càn Nghiệp đế không phải là vương tử lý tưởng để được chọn lên ngôi báu. Thế nhưng lại có sự việc bất ngờ xảy ra, vị vương tử được chọn làm người kế vị ấy sau mười mấy năm chịu sự tranh đấu của ba hoàng tử khác đã bị một kiếm đâm chết, chính vì thủ đoạn quá mức kịch liệt khiến cho triều thần chính tranh không ngừng, thậm chí thiếu chút nữa diễn biến thành bức cung chính biến. Càn Nghiệp đế vô cùng thịnh nộ, sau một phen đại tẩy trừ nghiêm túc triều đình, đã trực tiếp triệu hồi thất hoàng tử – Lưu Cách Vương lúc đó đã được ban đất phong vương, lập hẳn lên làm Đông Cung thái tử chỉ vì hắn là người duy nhất không bị tra ra được có tham dự trong cuộc đấu tranh vương quyền giữa các vị hoàng tử.

Vào thời điểm Từ Quang Đế vẫn là Lưu Cách Vương, hắn chỉ cưới hai chính thê, một thị thiếp; sau mười năm làm thái tử, để củng cố căn cơ tương lai chấp chính, sau khi lên ngôi có thể có thế lực trợ giúp, Càn Nghiệp đế cùng hoàng hậu lúc đó đều nhọc lòng vì hắn chọn lựa những nữ nhân có bối cảnh thích hợp, y theo bối cảnh của những mỹ nữ mà cấp thân phận chính phi hoặc thiếp phi để tiến vào phủ thái tử.

Nếu không kể hai năm trước Minh Ân Hoa được tiến đến phủ thái tử, thì Từ Quang đế Thiên Triệt có thể nói đã tám năm không nạp thêm tân nương vào cửa.

Tài nữ thứ nhất của Minh gia là Minh Ân Nhã đã bị bệnh mà chết, thế nên việc Minh Gia tái gả thêm một nữ nhi tiến hoàng gia, bổ sung vào vị trí khuyết thiếu là điều đương nhiên. Dù sao với quyền thế của Minh gia hiện nay chẳng khác gì mặt trời ban trưa. Bên quan Võ thì có hai vị tướng quân lập được nhiều chiến công hiển hách. Bên quan Văn thì cũng có ba vị xuất thân đỗ đạt khoa cử, sau khi phân tài cao thấp trong kì thi khảo hạch ở Lại Bộ, vì biểu hiện không tồi chút nào, từ đức hạnh đến lao khổ, ngôn, thân, thư, phán lục khoa đều khiến mọi người phải mở to mắt. Vì thế nay đạt được quyền cao chức trọng trong tay, có người thì giữ chức Lại Bộ Thượng Thư, người thì cũng giữ vị trí nhị phẩm, từ tài năng cho đến chức vị đều làm cho người ta phải tâm phục khẩu phục.

Thiên hạ nói rằng ở vương triều Nhật Diệu trong năm mươi năm qua, nếu Minh gia tự xưng là thuộc dòng dõi quý tộc sáng chói thứ hai thì e rằng không có ai tự xưng là thứ nhất. Gần năm mươi năm qua, toàn bộ gia tộc đào tạo ra được hai vị võ tướng, ba quan văn cấp bậc cao. Phóng tầm mắt ra cả thiên hạ, nào có người dám cùng tranh giành? Một gia tộc hiển hách như vậy, lại có những môn hạ đều là quan viên được hoàng thượng tín nhiệm, trọng dụng nhất, bất luận thế nào, những con người trong gia tộc ấy là những người nắm quyền lực trong tay, thế nhưng càng vì thế họ càng tuyệt không cho phép bản thân mình có chút sơ xuất.

Mười sáu năm trước, vào thời điểm hoàng hậu tác chủ, để cho tài nữ, cũng là mỹ nữ đệ nhất của Minh gia gả cho Lưu Cách Vương Thiên Triệt – người mà lúc ấy tuyệt đối không có khả năng trở thành vương tử. Không ai nghĩ rằng, cùng với hoàng tộc kết thân, gây dựng nên một mối quan hệ hôn nhân chính trị bình thường, thế nhưng giờ đây lại đem quyền thế của Minh gia dâng lên đến mức cao nhất; không có ai dự đoán được Thiên Triệt lại có thể

ngoài ý muốn trở thành Đông Cung thái tử cao cao tại thượng, cũng đăng cơ thành công, trở thành vị hoàng đế quyền uy.

Thế nhưng, năm ấy khi Thiên Triệu thuận lợi đăng cơ thì Minh Ân Nhã sau nhiều năm thân thể suy yếu, rốt cục đã không chống đỡ được, hương tiêu ngọc vẫn tại phủ thái tử. Nàng ra đi chỉ để lại một nữ nhi mới tròn hai tuổi. “Minh Hạ Cung” xa hoa mới được tu kiến hoàn thành kia nàng không kịp đến ở dù chỉ một ngày...

Mỗi vị chính phi trong tứ chính phi của hoàng đế đều được ban cho một tẩm cung chuyên chúc. Từ Quang Đế đã lấy bốn mùa để đặt tên cho nơi ở của các vị chính phi. Vì thế bốn tẩm cung ấy lần lượt được đặt tên là: Vĩnh Đông Cung, Minh Hạ Cung, Kim Thu Cung, Tăng Đông Cung. Và theo đúng nguyện vọng trước khi chết của Minh Ân Nhã, cùng với việc củng cố chính trị, sau 100 ngày đại tỷ qua đời, Minh Ân Hoa đã được gả tiến hoàng cung, thay thế cho tỷ tỷ của mình, trở thành chủ nhân của “Minh Hạ Cung”.

Cũng không biết Từ Quang Đế là nghĩa nặng tình sâu hay là không nặng nữ sắc, tóm lại, sau khi Minh Ân Hoa được gả vào năm đó, cũng không thấy tiết mục “Thấy người mới thì cười, sao lại khóc vì cũ nhân” được truyền ra từ trong hậu cung của vị đế vương này. Từ Quang Đế biểu hiện trước sau như một, nên làm gì thì vẫn cứ làm, cũng không thấy hân hoan với tân nương có thêm coi trọng đặc biệt gì.

Vì thế mọi người đương nhiên phán đoán: nam nhân người nào mà không háo sắc đây? Khẳng định là vị thiên kim tiểu thư của Minh gia này chẳng qua là tư sắc quá mức bình thường. Tuy rằng nghe nói cũng là một mỹ nhân, nhưng trong hoàng cung chưa bao giờ thiếu mỹ nhân, nếu không thể vô cùng mỹ mạo đến khuynh nước khuynh thành thì rất khó có thể tồn tại đặc biệt nơi đây mất của hoàng đế.

Năm nay Từ Quang Đế đã ba mươi hai tuổi, hẳn có bảy phi thiếp, trừ Minh Ân Hoa mới hai mươi tuổi thì sáu vị thê thiếp kia tuổi cũng không trẻ, người già nhất là ba mươi sáu tuổi, cũng chính là con gái của vú nuôi hoàng thượng, cũng là nữ nhân đầu tiên của hoàng đế, được gọi là Trương Phi; còn người trẻ tuổi nhất cũng hai mươi sáu, bảy tuổi, lấy ánh mắt của nam nhân mà đánh giá thử thì cũng coi như lớn tuổi, tuy nhiên nhan sắc theo thời gian vẫn còn vương lại chút ít, cũng đủ thấy lúc tiến cung hẳn là một mỹ giai nhân, dung mạo vô cùng tuyệt trần, từng vị thân tử trong lòng đều nghĩ như vậy.

Hậu cung của hoàng đế vẫn còn khuyết một vị trí chính phi cùng bốn sủng phi (thiếp phi), cái này thực sự là một dự hoặc vô cùng lớn, vì thế tâm tư mỗi người rất khó để không ngừng nghĩ ngợi về vấn đề này. Người đã có quyền thế to lớn thì càng tham muốn nhiều hơn; còn người vô thế muốn có quyền thế tự nhiên không thể không thêm khát đạt được, cho nên mấy tháng qua, trong cung lẫn ngoài cung đều trở nên thập phần náo nhiệt hỗn loạn, dù sao cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn khó tưởng tượng của mọi người. Ai kêu hoàng đế đại lão gia không kiên nhẫn bị việc vặt này dây dưa tới lui, liền hai tay ngăn lại, ngay tại trước đại điện của buổi lâm triều trực tiếp tỏ vẻ: “Việc cưới vợ nạp thiếp, đúng là thiên gia sản sự, cứ giao cho các vị chính phi trong cung xử lý đi. Không cần lúc nào tại buổi lâm triều cũng đem ra bàn luận nữa, làm chậm trễ dân sinh quốc gia đại sự.”

Chỉ tùy tiện nói mấy câu như thế thôi, nhưng khiến cho hậu cung mấy ngày nay lâm vào cảnh gà bay chó sủa nháo nhào, làm cho hậu cung nguyên bản tĩnh lặng như hồ nước liền biến thành biển lớn dậy sóng âm ỉ. Bái thiếp như tuyết bay từ bốn phương tám hướng ào ào đổ xuống, làm cho ba vị chính phi đều không thể đào thoát được khỏi những núi bái thiếp cao lớn, ngay cả bốn sủng phi không có thực quyền cũng bị người tìm tới nhờ vả làm ơn nói giúp với các chính phi, nên cũng khiến cho các vị chính phi mệt mỏi với những lời nói đại loại như có thể đem khuê nữ thân thích nhà mình đến được hay không v.v. Phải nói rằng, thật sự vô cùng bất nháo.

- “Nương nương, nô tỳ đã xử lý đại bộ phận bái thiếp, bắt quá còn có một vài bái thiếp chỉ sợ là không thể tự quyết định, không biết nương nương khi nào thì cho phép các nàng tiến cung bái kiến?”. Tổng quản nữ quan Minh Thúy của Minh Hạ Cung cẩn trọng đứng một bên, cung kính giờ những tấm bái thiếp đẹp để xin chỉ thị.

Minh Ân Hoa có chút bất đắc dĩ buông bút lông trong tay xuống, nàng lúc này thật vất vả mới có chút nhàn rỗi viết chữ một chút, ai ngờ mới chỉ thư thái được có một lúc, đã lại có chuyện đến phiền nhiễu rồi.

- “Là người có liên quan đến Minh gia phải không?” Không cần nói ra cũng biết, những người mà Minh Thúy không cất bỏ danh thiếp bái kiến, khẳng định là thân thích của Minh gia, mà lại là những trưởng bối hàng đầu, thế nên không thể làm như không thấy được.

- “Đúng vậy. Đặc biệt là là thím hai, di tử, và lục a di của Minh gia, còn lại tất cả đều là các vị đường tỷ. Tuy chỉ là đường tỷ, nhưng lớn hơn nương nương mười tuổi, nhà chồng cũng có bối cảnh, hơn nữa từ trước đến nay thường lui tới Minh gia, cho nên không thể trực tiếp cự tuyệt.” Minh Thúy nói xong, thấy chủ tử không nói lời nào, đành phải trấn an: “Kỳ thật nương nương như vậy là chỉ phải gặp ít người. Nô tỳ khi buổi sáng đến Nghị Xá có chuyện, vừa vặn trên đường đi gặp nữ quan Vĩnh Đông Cung, trên tay nàng ta cầm rất nhiều bái thiếp, bên người còn dẫn theo hai cung nữ nữa, trên tay cũng là cầm không xuể danh thiếp của rất nhiều người, đều là những người Vĩnh Đông Cung nương nương phải cho tiếp kiến, vì thế mới phải đến Nghị Xá để đăng ký. Thẳng đến khi nô tỳ trở về, nghe nói người của Vĩnh Đông Cung vẫn còn lưu lại đó, mà mới sáng sớm Kim Thu Cung cũng đã phải cung nữ đến Nghị Xá, mượn một gian nhĩ phòng không có người làm công để đăng ký chuyện này. E rằng hai vị nương nương trong ba tháng này đã tiếp kiến hàng trăm vị phu nhân! Như vậy cũng thấy, những người mà có cơ hội tiếp kiến nương nương không hẳn là nhiều, thôi thì gặp những người trong nhà mẹ đẻ ôn chút chuyện cũng là chuyện không sai.”

- “Người đem những bái thiếp này đi đăng ký rồi sao?” - Minh Ân Hoa vươn tay tiếp nhận bái thiếp, trầm giọng hỏi.

- “Không đâu. Chưa đăng ký. Còn chưa có thỉnh nương nương xem qua, nô tỳ không dám tự mình chủ trương.” - Minh Thúy hầu hạ Minh Ân Hoa từ thuở nhỏ, chính là người mà Minh Ân Hoa tin nhiệm cùng yêu thích nhất. Đương nhiên biết Minh Thúy làm việc luôn rất có đạo lý. Nàng ta có ba ưu điểm lớn nhất: trung thành, không tự cho là thông minh, làm việc chừng mực điều tiết rất khéo, biết chuyện gì có thể tự quyết định, chuyện gì nên đi trước xin chỉ thị.

Minh Ân Hoa tùy tiện lật xem những tấm bái thiếp này, nhìn danh tự, có thể ở trong đầu miêu tả xem sau cái tên này có thể lực nào chống lưng. Quả thật đều là những người phải cẩn thận ứng đối, nếu tùy tiện coi như không thấy, sẽ không khỏi gây ra bất bình, lời ra tiếng vào sẽ sinh ra không ít phiền toái. Nàng có thể mặc kệ những phiền toái đó, nhưng không nghĩ để những chuyện vô vị như vậy liên lụy đến người nhà. Dù sao toàn bộ Minh gia từ cao tới thấp, trừ phụ mẫu cùng huynh trưởng của mình, còn lại những người khác đối đối với nàng có rất nhiều oán hận thâm sâu.

Hai năm trước nàng ngoài ý muốn phải khâm điểm gả tiến hoàng thất, thế vào chỗ tỷ tỷ vì bạo bệnh mà chết, lấy người vừa mới trở thành tân đế. Gả cho một bậc thiên tử tuổi còn trẻ lại anh tuấn, nghĩ thức hết sức xa hoa vinh sủng, điều đó đâu chỉ làm bức bối nữ tử trong trong thiên hạ, ngay cả toàn bộ nữ nhân trong gia tộc họ Minh, mặc kệ đã xuất giá hay chưa có nơi có chốn, đều bởi vậy mà đổ kị không thôi, hận không thể gả cho vị đế vương, để mình có thể được hưởng những lễ nghi chỉ dành cho thê tử của hoàng đế kia!

Vô luận nói như thế nào, vị trí thay thế tỷ tỷ này cũng không nên đến lượt nàng, mỗi người đều nghĩ như vậy.

Tỷ tỷ vốn thân thể vô cùng kém, sau khi liều cả sinh mạng, thật vất vả sinh hạ được một nhi nữ thì cơ thể liền suy yếu vô cùng nhanh chóng. Kế tiếp hai năm sau, cơ hồ không hề có chuyển biến. Tất cả mọi người đều biết thái tử phi đã bệnh quá nặng, không còn sống được bao lâu nữa. Khi đó Minh gia từ trên xuống dưới đã bắt đầu lo lắng thái tử phi nếu bất hạnh qua đời, ai sẽ là người thế vào vị trí của Minh Ân Nhã đây? Toàn bộ gia tộc họ Minh có mười mấy vị tiểu thư khả ái có thể được lựa chọn, vì thế những bậc phụ mẫu của các thiên kim tiểu thư đều đem hết tài lực thân thống, hướng tộc trưởng tạo áp lực tiến cử, hạ quyết tâm muốn cho khuê nữ nhà mình có thể một bước hóa phượng hoàng. Cuối cùng, Minh Ân Hoa được chọn vào vị trí ấy, lại không thể cho mọi người trong gia tộc một cái giải thích hợp lý, vì thế những oán hận này cứ càng ngày càng sâu hơn.

- “Ngày mai ngươi đi Nghị Xá đăng ký đi. Hồi đáp lại bái thiếp, các nàng tháng sau có thể vào bái kiến.” Không thể đem khẩu khí thật sự trong lòng phán ra, Minh Ân Hoa có điểm mỗi một, đối với Minh Thúy tùy tiện phân phó.

Minh Thúy kính cẩn trọng gật đầu, nghe theo:

- “Vâng, nô tỳ sẽ an bài chu đáo.”

- “Còn có chuyện gì sao?”- Cho rằng sự tình đã xử lý xong, tính vui đầu tiên soạn giáo án cho trẻ nhỏ, lại thấy Minh Thúy không lui ra, vì thế bình tĩnh ngẩng đầu lên, hỏi một câu.

- “Nô tỳ xem qua thấy y phục mùa xuân của nương nương đã được sửa sang lại, hiện tại đã để người ta đưa tới Hương Phòng luân hương bạc hà, buổi tối có thể mặc được rồi.”

- “Buổi tối?” Minh Ân Hoa suy nghĩ một chút, ần ần biết đây là cái ý tứ gì, nhưng vẫn là không muốn chấp nhận nên hỏi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?”

- “Dạ, bẩm đã mười lăm, nương nương.”

- “Là mười lăm sao? Ta nhớ rõ đã nhiều ngày không thấy ánh trăng.”

- “Bởi vì thiên hợp với âm bốn năm ngày, đầu chỉ buổi tối không thấy được mặt trăng, ngay cả ban ngày cũng ít thấy ánh mặt trời.” - Minh Thúy khẽ mỉm cười nói, làm bộ như không thấy được trên mặt chủ tử hiện lên một tia không tình nguyện khó phát hiện ra kia.

- “Gần đây Hoàng Thượng không phải vội vàng cùng quần thần thảo luận việc phía nam có giặc cỏ nổi lên hoành hành? Tháng này cũng vô cùng bận rộn... Đúng rồi, Hoàng Thượng hôm qua hoặc ngày hôm trước, đã đi Vĩnh Đông Cung rồi chứ?”

- “Không đâu, chỗ Kính Sự phòng không thấy ghi lại.”

Minh Ân Hoa nhẹ nhàng thở ra:

- “Tốt lắm, phân phó các cung nữ không cần phải vội. Hoàng Thượng đêm nay sẽ không lại đây, nếu đêm nay cần triệu hạnh, nơi cần đi sẽ là Vĩnh Đông Cung, nếu không phải thì là đến chỗ Trương Phi.”

- “Nương nương, vẫn là để nô tỳ đem hết thái độ chuẩn bị tốt đi. Cho dù Hoàng Thượng không đến đây, thì từng việc nhỏ trong Minh Hạ Cung cũng không thể qua loa, cái này gọi là dềngừạ vạn nhất.”

- “Ngươi thật sự chưa từ bỏ ý định.”

- “Tuy rằng nương nương phỏng đoán thật sự có đạo lý, nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, mười lăm hàng tháng Hoàng Thượng đều đến Minh Hạ Cung. Cho dù tháng này bởi vì triều chính bận rộn, ban ngày có chút hỗn loạn, Hoàng Thượng khả năng sẽ không thể đến được, nhưng quả thật dù sao tháng này còn chưa có sủng hạnh Vĩnh Đông Cung nương nương, nếu không đi đến chỗ nàng ta, trực tiếp đi tới Minh Hạ Cung, thì cũng có chút phiền toái. Nói vậy Hoàng Thượng cùng nương nương đều không hy vọng để chuyện như vậy làm rung chuyển hậu cung...”

- “Thúy, ta nghĩ ngươi hôm nay nhất định thực rảnh rồi.” Nhịn không được thờ dãi. Rõ ràng không phải người luôn thao thao bất tuyệt, hôm nay như thế nào nói nhiều như thế?

- “Nương nương...” Nương nương đừng như thế có được không a? Thân là thị tỳ thân cận nhất của nương nương, hai người tình nghĩa thâm hậu như vậy, thấy nương nương kháng cự như thế, liền muốn cùng nương nương hàn huyên.

- “Ta hiểu được ý tứ của ngươi. Dù sao, ngươi cứ làm chuyện của ngươi, mà ta tự nhiên sẽ phối hợp.” Tuy rằng hai người đều biết cả một ngày cật lực chuẩn bị ra đủ loại, chung quy sẽ chỉ là phí công. Nhưng nếu không thì biết làm thế nào đây? Thân là chính phi của hoàng đế, vốn còn có rất nhiều trách nhiệm cùng nghĩa vụ. Những trách nhiệm cùng nghĩa vụ này, mặc kệ thích hay không thích, đều phải tận lực hoàn thành cho tốt.

Nói chung là mất đến cả một ngày chờ chờ đợi đợi, sau đó từ chàng vạng một đường đợi cho đến tận đêm khuya, thẳng đến khi hoàng đế rời bước vàng đến, hoặc hoàng đế phái người truyền tới nói không thể đến, mới coi như là hoàn thành xong trách nhiệm. Khi đó mới có thể đỡ xuống lớp son phấn trên mặt, một đầu dây châu ngọc, cỡi tám tầng hoa phục, làm cho hạ nhân đem rượu ngon trà thơm bỏ xuống, làm cho tiểu phòng bếp có thể tắt lửa, như thế toàn thể mọi người trong Minh Hạ Cung mới yên tâm lui xuống nghỉ ngơi. . . Mà tính ra, bất quá thân là chính phi, so với những việc khác phải làm mà nói, chuyện hàng tháng phát sinh một lần như thế này thì chỉ là việc bé nhỏ không đáng kể.

Vì việc nước sông dâng quá cao ảnh hưởng đến chuyện cày bừa vụ xuân, hoàng đế sau khi hạ triều, đã ra lệnh cho một số vị đại thần lưu lại ngự thư phòng tiếp tục thảo luận. Buổi thảo luận này nói tới tận buổi chiều, nếu không nghe được tiếng bưng không thể kim nén kêu to của các vị đại thần, Từ Quang đế thật đúng là không cảm thấy đói.

Phân phó cho ngự trù phòng làm những đồ ăn đơn giản, đưa đến ngự thư phòng vừa dùng bữa vừa thảo luận. Đợi cho tình hình tai nạn phía nam được xử lý, cứu tế, đắp bờ đều có phương án, hướng giải quyết cụ thể rõ ràng sau, đã là lúc trời tối đen. Vốn định lưu lại các vị đại thần cùng ăn bữa tối, nhưng sau khi nhìn thấy trên mặt bọn họ biểu tình tâm lực hao tổn quá độ, quyết định hảo tâm buông tha bọn họ, để cho bọn họ hảo hảo về nhà nghỉ ngơi. Còn có nhiều việc quốc gia đại sự sau này phải xử lý thảo luận, thời thì trước vẫn là đối xử tử tế nhiều hơn đã vậy.

Chậm rãi sai thái giám đem bữa tối đưa vào ngự thư phòng, tùy tiện ăn một chút, sau khi uống ngụm trà, tinh thần Từ Quang Đế vẫn còn tốt, liền ngồi trở lại ngự án, cần mẫn xử lý phê duyệt tấu chương lu bù một đồng trên bàn. Thật ra tâm để không cần phải quá lao lực ngay từ đầu nhưng mà vì muốn vững vàng nắm giữ triều chính thật tốt, trong thời gian ngắn nhất làm cho triều thần quen với phương thức chấp chính của hắn, cũng làm cho chính mình có thói quen điều hành đất nước nên Từ Quang Đế vô cùng chăm chỉ.

Đối với hắn, trong lúc này quốc sự nặng nề không đợi người, chuyện hắn phải làm còn nhiều lắm, hận không thể một ngày có ba mươi sáu canh giờ, hắn không có thời gian mệt, không có thời gian ngủ, tự nhiên càng không có thời gian suy nghĩ chuyện nhỏ đêm nay muốn đi triệu hạnh vị phi thiếp nào.

Có khi trong chốc lát nghỉ tay uống một ngụm trà, sẽ suy nghĩ những chuyện không thoải mái xẹt qua đầu, tỷ như bất đắc dĩ nhớ tới công việc trước mắt còn nhiều vô số như vậy, thế mà các hạ thần của hắn lại còn liều mạng muốn đem tuyệt thế mỹ nữ lấp đầy hậu cung cho hắn, giống như là hắn có nhiều thời gian để làm cái chuyện hái hoa ấy lắm. Tuy rằng nói nam nhân không ai là không hảo sắc, nhưng ở vị trí này của hắn, hắn có những việc trọng đại phải xử lý hơn là việc gần gũi nữ sắc.

Dù không phải là muốn làm bậc đế vương thiên cổ tài đức sáng suốt, nhưng nói thực ra, thuần túy làm một quân vương an phận, đã là chuyện phi thường hao phí khí lực rồi. Chính vì thế hai năm này, mỗi ngày hắn đều ở lại ngự thư phòng giải quyết sự vụ, suy nghĩ đến quốc gia chính thể tình huống có gì thay đổi. Đương nhiên, nếu quốc gia thay đổi quá lớn, thì cũng không phải là chuyện tốt, phải khiến thần dân nhận thức được mới là lý tưởng trị quốc chi đạo tốt nhất. . .

- “Hoàng Thượng, tổng quản Kính Sự phòng đến xin chỉ thị, hôm nay là ngày mười lăm, người có đến Minh Hạ Cung hay không ạ?” Một tên thái giám ở bên cạnh vừa nhu thuận châm trà, vừa cẩn thận hỏi.

- “Minh Hạ Cung?” Tâm tư hoàn toàn không nghĩ đến việc này. Thuận miệng hỏi lại: “Lần trước trăm đã triệu hạnh người nào?”

- “Bẩm Hoàng Thượng, là sủng phi Phong Uyển Dương, sau đó từ nửa đêm về sáng lại đến Thừa Kiền điện.”

- “Luân tự mà nói, kế tiếp nên là ai?”

- “Chiếu theo trên luân tự mà nói, chính là Vĩnh Đông Cung.”

- “Tối nay là mười lăm. . .” Từ Quang đế suy nghĩ một chút. Đối với hậu cung mưa móc phân phối, hắn luôn tận lực công bằng, cũng không thích đem chuyện luật lệ gia sự gây nên hỗn loạn quá mức, hơn nữa sau khi làm hoàng đế, loại sự tình này càng nên cẩn thận hơn, trước kia từng có giáo huấn làm cho hắn khắc sâu ghi nhớ.

Hắn đã có nhiều việc phải làm lắm rồi, hơn nữa không thể chịu đựng được việc nữ nhân đem hậu cung biến thành một đoàn rối loạn. Tốt nhất hết thảy ấn định quy củ, như vậy thiên hạ cũng được thái bình. Vì thế cuối cùng quyết định nói: “Thông tri xuống, nửa đêm trước tới Vĩnh Đông Cung, nửa đêm về sáng thì tới Minh Hạ Cung. Ngày mai giờ mọ ở Minh Hạ Cung rồi đi.”

- “Vâng” Thái giám tiếp nhận chỉ thị, lập tức rời khỏi ngự thư phòng, đến bên ngoài truyền lời cho Kính Sự phòng.

- “Chờ đã lâu? Sao nàng không đi ngủ trước?” - Từ Quang đế thấp giọng hỏi.

- “Tạ Hoàng Thượng quan tâm, nô tỳ mới vừa rồi đã ngủ được một lát.” Nàng nhẹ giọng đáp lời. Cởi áo choàng da cáo xuống khỏi người quân vương, cẩn thận vắt lên trên tấm bình phong, sau đó rót một chén trà nhỏ dâng lên, nàng ngoan ngoãn đứng ở một bên cúi thấp đầu.

Tuy rằng đã dùng một chút đồ ăn khuya ở Vĩnh Đông Cung, cũng uống vài chén trà ngon, nhưng Từ Quang đế vẫn đem chén trà nhấp một ngụm mới buông, nhìn Minh Ân Hoa nói:

- “Lần sau nếu lại xảy ra tình huống như thế này, trăm sẽ sai người đến đây truyền lời, nàng cứ thông thả ngủ trước, không cần đợi trăm quá khuya.”

- “Vâng. Thần thiếp biết, đa tạ Hoàng Thượng quan tâm.” Vẫn là cái giọng điệu biết vâng lời vang lên.

- “Đây là cái gì?” Hoàng đế đột nhiên đi đến án thư, bằng độ sáng của hai ngọn đèn nhìn thấy tập giấy đang viết dở được đặt ngay ngắn trên bàn. Những dòng chữ nhỏ nhắn tinh tế thực sự vô cùng đẹp mắt, cho dù nội dung chỉ là những dòng chữ viết văn chép sách khi chán nản mà luyện nhưng cũng dễ lại

mười phần giá trị thường thức. “Chữ viết rất tinh tế.” Hần nhẹ giọng tán dương.

- “Tạ Hoàng Thượng. Đây chỉ là bản nháp mà thần thiếp tùy tay viết, nội dung có chút hỗn loạn, còn cần phải tỉ mỉ sửa sang lại, lại thêm mấy phần ngây ngô để trẻ nhỏ cảm thấy dễ gần hơn. Dư Đồng đã bốn tuổi rồi, nên bắt đầu học tập.” Thấy ánh mắt hoàng đế có chút để ý thường thức nội dung ghi chú trên tờ giấy, nàng đành phải ở một bên nhẹ nhàng thuyết minh.

- “Dư Đồng đã bốn tuổi rồi sao? Thế thì đúng là có thể học tập được rồi. Viết không tồi, lấy phương thức biên soạn giải nghĩa dùng những ngôn từ dễ hiểu, dễ dàng ghi nhớ, lại có thể giáo dục thơ ca cho trẻ nhỏ, nhất định có thể thu được hiệu quả to lớn. Như vậy đi, nàng hào hứng biên soạn, sau khi hoàn thành việc biên soạn thì giao cho phó văn ở thư quán sao chép thành sách, về sau có thể lấy sách đó để dạy cơ bản cho trẻ nhỏ.” Từ Quang đế rất nhanh đã xem xong mười trang bản thảo trên tay, đồng thời hạ quyết định.

- “... Vâng. Đa tạ Hoàng Thượng, thần thiếp nhất định sẽ hết sức tận tâm hoàn thành.” Kinh ngạc, nhưng không hề kinh hãi, nàng biết rằng cự tuyệt là điều không thể, chỉ có thể đồng ý.

Từ Quang đế vừa lòng gật đầu, có vẻ đối với quyết định này vẫn còn muốn tìm hiểu thêm, vì thế khi thấy trên bàn vẫn còn hơn mười quyển sách thì liền cầm lên xem, nội dung kinh sử không chỗ nào mà không đọc qua, lại thấy vẫn còn có những trang giấy bản thảo với những ghi nhớ trọng điểm, dù sao cũng không có chuyện khác để làm, liền ngồi xuống, kiểm tra mấy thứ này một lần, cùng lúc góp ý thêm một vài điều bổ sung, quên mất cả khái niệm thời gian.

Thật không dự đoán được lần đến Minh Hạ Cung này lại là một chuyện tốt như vậy. Lật xem những trang bản thảo thật cẩn thận, phát hiện mình đã bị kinh ngạc, chỉ mới đọc một lượt Từ Quang Đế đã có thể thấy người biên soạn này tài giỏi như thế nào, có thể nói là có tâm tư kín đáo hơn người, học thức lại phong phú, uyên thâm. Lúc này hẳn chợt phát hiện hiểu biết của mình với vị tân phi này quá mức bản cùng, nói thẳng ra là hoàn toàn không biết gì cả... Như vậy cũng không tốt, phi thường không tốt.

Lúc hoàng đế đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì Minh Ân Hoa vẫn ngoan ngoãn đứng yên bên cạnh hoàng đế, im lặng như tượng hoàn thành bổn phận của một thị phó, chủ nhân không có nhu cầu, nàng liền tuyệt đối không mở miệng biểu hiện, trầm tĩnh quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Trên người Hoàng đế có hương vị sạch sẽ, nhẹ nhàng, lại khoan khoái khiến nàng phỏng đoán chắc hẳn đã tắm rửa qua ở Vĩnh Đông Cung. Như vậy, giờ phút này đến chỗ nàng cũng chỉ là tiện chân đi thêm vài bước, không hề muốn ngủ lại? Cho nên mới có ý chuyên chú những thứ chẳng đáng giá chút nào trên án thư này... Nàng trong lòng âm thầm nghĩ.

Từ Quang Đế có bảy vị thê thiếp, với một Minh Ân Hoa mới tiến hoàng thất hai năm mà nói, đối với Từ Quang Đế chỉ là một thê tử xa lạ nhất, hai người không hề có cái gì gọi là tình nồng ân ái cả.

Trước kia khi làm Đông Cung thái tử, bởi vì không có quá nhiều sự tình cần hắn phải phí sức lo nghĩ, sau khi trải qua sự kiện vị hoàng tử sủng ái nhất bị giết chết vì mưu đồ chiếm ngôi vị vương tử giữa các hoàng tử, Càn Nghiệp để đem quyền lực quốc gia nắm trọn trong tay, tuyệt không phân chia cho ai. Vì thế những việc mà Đông Cung thái tử mỗi ngày có thể làm bất quá chính là một vài chuyện đơn giản cùng các chính sách quốc gia không có sức ảnh hưởng, thỉnh thoảng cùng sĩ tử bàn luận, chủ trì tông miếu hiến tế, ở những buổi lâm triều nghe ngóng một chút báo cáo của quan viên mà thôi. Có thể nói đó là những ngày tháng quá đổi nhàn nhã, nên cũng có nhiều thời gian để cùng thê thiếp nữ tử ở chung, tình cảm gắn bó cũng khá tốt đẹp.

Mà thời điểm Minh Ân Hoa gả nhập hoàng cung là hai tháng sau khi Từ Quang đế đăng cơ, khi đó đúng là lúc tân đế bận rộn nhất, hơn nữa Minh Ân Nhã là tại phủ thái tử qua đời, tân đế cùng Minh Ân Nhã cảm tình cũng không tệ lắm, thế nên vẫn còn phiền muộn, thật sự không có tâm tư cùng thê tử mới cưới này bồi dưỡng tình cảm. Cho nên thời điểm hai người viên phòng, là nửa năm sau khi thành thân.

Hai năm qua, thời gian hai người ở chung bất quá cũng chỉ mới mười lần, mà lại vào đêm khuya, không có cơ hội nói chuyện phiếm để hiểu biết về đối phương, luôn nhanh chóng tắt nến ngủ, thượng giường, có khi da thịt sẽ cùng nhau thân cận, có khi chỉ là ngủ chay, thế rồi đêm tối cũng nhanh chóng trôi qua...

Minh Ân Hoa cảm thấy hoàng đế là người cực kì bình tĩnh, lại biết tiết chế, cho nên hắn có thể lý trí đem thê tử trở thành hạ thần quản lý đầu vào đấy, cũng có thể đem việc giường chiếu trở thành chuyện nhỏ không quá trọng yếu trong gia đình, qua loa xử lý xong. Đương nhiên, đối với cái việc giường chiếu kia, nàng vốn ngại thơ nên cũng không biết oán giận gì cả, dù sao cũng chẳng biết nói với ai, chẳng có ai có thể trao đổi tâm tư chuyện này với nàng.

Những gì nàng biết về da thịt chỉ thân chỉ có vài từ là đủ diễn đạt: thân thể quần áo, mồ hôi giao hòa, áp lực, thờ dốc, lắc lư, sau đó chấm dứt.

Nàng cho tới bây giờ luôn thích sự sạch sẽ, nàng không thể chịu đựng được một thân đầy mồ hôi nóng bức đi vào giấc ngủ, càng đừng nói là ngủ trên một chiếc giường dính đầy mùi ái muội. Nói thực ra, cho dù hai người cái gì cũng không có làm, thuần túy cùng ngủ trên một chiếc giường, cũng đủ khiến cho nàng cả người khó chịu, cái giường nguyên bản chỉ thuộc về một mình mình, tự dung lại có ngoại nhân chen vào là chuyện vô cùng thông khổ. May mắn nam nhân này một tháng chỉ tới một lần, hơn nữa hẳn nhiều việc bề bộn, nhiều khi ghé đến khi trong đầu vẫn còn không yên lòng với công sự, vì thế cho tới bây giờ vẫn không phát hiện ra dị trạng của nàng.

Nàng nghĩ, nàng thích hắn, quả thực nam nhân này là vị hôn phu có đầy đủ những điều kiện tuyệt đỉnh nhất mà nữ nhân có khả năng tưởng tượng được ra, thân phận là đế vương, nắm quyền lực cao nhất khắp toàn thiên hạ trong tay, diện mạo hẳn lại trẻ tuổi cùng tuấn mỹ; hơn nữa hẳn luôn lo lắng cho chính sự, tính tình trầm ổn bình tĩnh, có thể nói rất có tư chất trở thành một vị quân vương tốt cho giang sơn xã tắc.

Hai năm trước khi hắn lần đầu tiên nhắc khăn voan trên đầu nàng lên, nàng đã nhìn thấy một nam nhân xuất sắc khó có thể hình dung được. Rất xuất sắc, làm cho nàng nhìn không được cúi thấp đầu, không thể áp chế cảm giác khó chịu xa lạ âm ỉ trong lồng ngực. Cái loại cảm giác này chưa từng xuất hiện, nay đã có thể tóm tắt bật lên thành lời, nàng thất bại thừa nhận cảm giác ấy mang tên tự ti.

Đúng vậy, là tự ti.

Đối phương quá xuất sắc, mà nàng lại kém quá xa, xa đến mức làm cho nàng không có dũng khí đứng bên cạnh hắn. Cảm giác không thể đứng cùng một nơi với hắn, cùng tồn tại với hắn, chỉ có thể bị ánh hào quang xung quanh hắn hoàn toàn lấn lướt. Cho dù nhìn không được đối với nam nhân này sùng bái cùng yêu thích, cũng đồng thời rõ ràng biết cân lượng chính mình cùng hắn không thể nào so bì, giao nhau được ...

Lại nói, thích một nam nhân, không nhắc tới luôn hy vọng trong lúc hoạn nạn có nhau, hoặc là thân mật ở chung. Ít nhất, nàng thích hắn, còn chưa có hy vọng sẽ có nhiều lần cơ hội cùng hắn quay cuồng trên giường, có lẽ cảm thấy tâm tình như vậy chỉ là ảo tưởng rồi sẽ tan biến rất mau.

Từ Quang Đế cho rằng nàng là một nữ nhân trầm lặng, biết an phận thủ thường, như vậy là đủ rồi, hắn không cần phải hiểu biết nhiều về nàng. Quả thực hắn cũng không cần nàng khuynh thành tuyệt diệu, ra phàm thoát tục hoặc xinh đẹp khả ái gì cả. Nữ nhân xuất sắc quá, tâm tư luôn muốn nam nhân phải chú ý đến mình quá nhiều, nhất định sẽ khiến người khác mệt mỏi, đó là kiểu nữ nhân khó chơi.

Nguyên nói là nửa đêm về sáng thì ở đây, nhưng bởi trì hoãn ở lại bên Vịnh Đông Cung, đã nằm trên giường ở Vịnh Đông Cung ngủ một chút, cho nên khi đến đây đã là qua giờ dần, lại không bao lâu sẽ chuẩn bị vào triều sớm. Thời gian còn lại không nhiều, hoàng đế hiển nhiên cần sự im lặng, tâm tư của hắn tựa hồ đã muốn đặt ở chỗ sách trên bàn, hoàn toàn quên rằng vẫn còn có một người đang đứng hầu hạ bên cạnh hắn.

Bất quá Minh Ân Hoa cũng không hy vọng được hắn chú ý đến. Chân có điểm nhức mỏi, một đêm dài ngồi chờ đợi, làm cho nàng thân thể mỗi một chỗ đều đang kêu gào mệt mỏi, hơn nữa hoàng đế không kêu nàng ngồi, nàng cũng không dám có động tác gì, chỉ có thể cố gắng đem bản thân mình ảo tưởng thành một cây cột trong phòng, không làm cho hoàng đế chú ý là nguyên tắc lớn nhất của nàng. Ân ở một chỗ tối, nơi ngọn đèn chiếu không tới, nàng không dấu vết lặng lẽ thu thập những đường nét tuấn mỹ trên khuôn mặt của hắn khắc ghi vào trí nhớ, vào đáy lòng...

- "...Mùi hương gì vậy?" – Hoàng đế đột nhiên hoàn hồn từ trong trầm tư, bị một mùi hương kỳ lạ làm tỉnh lại.

Minh Ân Hoa cũng ngạc nhiên hít lấy mùi hương, mùi hương thật nhẹ, mang theo chút kinh hi, nhất thời đã quên cấp bậc lễ nghĩa, nàng bước nhanh đến cửa sổ hướng tây, đem hai cánh cửa sổ khép hờ đẩy ra. Theo làn gió man mát ủa vào, mùi hương kia được cuốn vào phòng rõ ràng hơn, đầy đủ hơn, làm cho căn phòng ngập trong một mùi hương nhàn nhạt, làm cho người ta không tự chủ được ngẩng đầu nâng mặt lên, để cổ nắm bắt, chìm đắm trong hương thơm, để ngắm nhìn xem đó là loài hoa gì.

- "Là sen bạc hà, nó nở hoa rồi!" Bởi vì quá mức kinh hi, làm cho Minh Ân Hoa nhất thời đã quên việc phải bảo trì bộ dáng cẩn thận rụt rè khô khan, đem hoàng đế để ở sau người, cả người nhào về phía cửa sổ, nửa người trên hướng ra phía ngoài nhìn ngắm, như muốn đem đóa sen bạc hà đang nở hoa rực rỡ trong đêm tối kia nhìn rõ hơn một chút.

Trời vẫn còn chưa sáng đâu, những tia nắng đầu tiên của ngày mới còn chưa xuất hiện, những con đường còn chưa thể nhìn rõ, thế mà loài hoa này lại làm theo ý mình, đúng là một loài hoa kì lạ, tự nhiên một mình vụng trộm nở vào ban đêm, cô tình không để cho ai nhìn ngắm nên chọn cái thời khắc không có mấy ai còn thanh tỉnh như thế này! Thật sự là rất... Rất tùy hứng!

Nhưng là, thơm quá! Hoàn toàn không giống như mùi hoa sen nhẹ nhàng bình thường, đóa sen bạc hà này cực tuyệt không để cho người ta nhìn thấy vẻ xinh đẹp khi nó nở hoa, lại vui lòng rêu rao mùi hương lạnh nhạt thanh cao độc nhất của nó. Cái độc đáo của sen bạc hà là mùi bạc hà lại lẫn một chút mùi vị thoang thoang của hoa sen, mùi hương rất đặc biệt, dù ngủ lâu cũng không cảm thấy gay mũi kì dị, ngược lại sẽ có một loại cảm thụ thấm vào ruột gan, toàn bộ tinh thần đều không khỏi bừng sáng lên.

- "Bạc hà hòa cùng mùi hoa sen? Thật có chút ngạc nhiên, loại kì hoa này có trong hoàng cung bao lâu rồi mà trẫm không biết?" Từ Quang đế buông sách xuống, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, cùng Minh Ân Hoa đứng chung một chỗ, nhìn không được sự tò mò muốn nhìn rõ hơn bộ dáng của đóa sen bạc hà. Nhưng trời thật sự quá tối, trừ mùi hương mê người bên ngoài ra, thì cái gì cũng không có cách nào nhìn thấy được.

- "Đây là loài hoa nô tì mang từ nhà mẹ đẻ theo đến đây. Là loại hoa kì hạn hai năm, năm nay lần đầu tiên nở hoa, nguyên bản còn tưởng rằng không có biện pháp khiến nó nở hoa. Cây hoa ở nhà mẹ đẻ thấp, cũng chưa nở hoa bao giờ, còn cây hoa này cứ tồn tại ở góc tường, như một gốc cây hấp hối sống hai năm, có lẽ nó năm nay thật vất vả kết nụ hoa, cũng bởi vì mùa chưa tới, cho nên không dám mở tung thật sự sẽ nở hoa." Bình thường ai cũng biết hoa sen chỉ nở vào mùa hạ, vậy mà loài hoa này tự nhiên ở cuối mùa xuân đã nở hoa thật đẹp! Nàng quá mức hưng phấn, khó có thể chịu đựng được việc không thể nhìn tận mắt đóa hoa kiều ngạo kia, liền cầm lấy ngọn đèn nhỏ trên bàn, rồi mới cười mời hoàng đế: "Hoàng Thượng, người có thể đi giá đến chỗ hành lang gấp khúc, để cho nô tỳ mời người thưởng hoa được không ạ?"

Nàng cực kỳ yêu thích hoa sen đi? Chính là một đóa hoa vừa nở, liền có thể khiến nàng biến động, từ tính tình nhàn nhã ưa tĩnh thành chủ động đưa ra thỉnh cầu đối với hắn, điểm này khiến cho Từ Quang đế đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

- "Được, đi thôi." Có chút vui vẻ đáp lời.

Kì thật lòng hiếu kì của hắn đối với đóa hoa sen bạc hà này cũng không hề thua vị phi tử yêu hoa thành si, cho nên khi Minh Ân Hoa đưa ra lời mời, hắn tất nhiên là gật đầu, cùng nàng đi ra khỏi căn phòng, đến hành lang gấp khúc cùng thưởng thức kì hoa kia.

Nguyên ở bên Vịnh Đông Cung hắn đã ngủ được một lát, vì thế cũng không có cảm giác đau đầu. Đi đến Minh Hạ Cung, cũng không có ý định ngủ tiếp, lại càng không có ý muốn hoan hảo dục vọng gì cả, tâm tư có chút dấn động vô vị, vốn định cùng nàng tán gẫu vài câu vô thưởng vô phạt, vậy mà tự nhiên lại bất ngờ phát hiện thấy nàng đang biên soạn những trang giáo án rất thú vị, do đó bắt đầu đối với nữ tử này cảm thấy tò mò, lúc này hắn thật sự không mong trời sáng cho lắm.

Một người tùy tay là có thể biên soạn ra những trang sách dịch học dễ hiểu như thế sao? Tại sao nữ tử ấy lại làm được? Một người như thế không thể là

một nhân vật bình thường được. Nhưng một nhân vật không đơn giản như thế, tại sao vào đây đã hai năm mà không có một tiếng động, không đạt được gì cả, đây là vì sao?

Sau đó, Từ Quang Đế liền nhớ lại, khi hắn lâm hạnh các vị phi thiếp, thì nữ nhân ở Minh Hạ Cung này là người duy nhất không hưởng hạnh tác cầu sự ân sủng! Từ những yêu cầu nhỏ như trang sức quý báu hay y phục lụa là cho đến những yêu cầu to tát như mưu cầu danh lợi cho gia tộc của mình cũng chưa từng xảy ra.

Nàng luôn im lặng tựa như không tồn tại, cũng cố ý ở trước mặt hắn làm nhạt dấu vết. Vì sao?

Ban đêm bình thân, ngày mười lăm mà ánh trăng không quá sáng, hắn bởi vì ngoài ý muốn phát hiện ra một điều mới mẻ mà tự nhiên cảm thấy thú vị.

Từ Quang Đế rốt cục đem ấn tượng về Minh Ân Hoa khắc ghi nhớ kỹ nơi đáy lòng. Cuối cùng là đem cái tên Minh Ân Hoa và diện mạo của nàng nhập vào trí nhớ, không hề mơ hồ một mảnh như trước nữa.

Thời gian hai năm hắn không để ý tới hậu cung, hậu cung này đến tột cùng biến thành cái dạng gì đây? Có lẽ, hắn nên tốn chút thời gian hiểu biết hơn nữa, chinh đồn một chút. Từ Quang Đế mắt vẫn chăm chú thưởng thức đóa hoa sen bạc hà đang nở hoa không đúng hạn vào cuối mùa xuân kia, nhưng đáy lòng cũng âm thầm suy tính.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ngày đầu tiên của hàng tháng, là ngày tụ hội của phi thiếp toàn hậu cung. Lầu hai của Lan Hinh Các trong thư quán là nơi mà các nàng gặp mặt.

Mục đích duy nhất của việc tụ họp, là để nhận lấy tiền chi tiêu hàng tháng cùng vải dệt, hương liệu hay các loại đồ dùng phục vụ cho cuộc sống hàng ngày. Trước mắt, việc quản lý tài vụ của hậu cung tạm do Vĩnh Đông Cung chủ trì, tổng quản phủ nội vụ chỉ phụ trách việc phát đồ mà thôi. Nếu có phi thiếp nào cần chi tiêu thêm, nhất định phải báo với Vĩnh Đông Cung, sau đó phải có sự đồng ý của các cung mới được lấy ra, đợi đến lúc các cung nữ của cung đó ký tên đem tiền tiêu hàng tháng lĩnh đi rồi, nếu không có việc gì khác cần thảo luận, thì bình thường chính là ngồi nhàn tản nói chuyện với nhau, để thêm gần gũi cảm tình giữa các phi tử.

Bất quá, buổi tụ hội ngày hôm nay là bất đồng, hơn nữa còn vượt ra ngoài ý liệu của mọi người, bởi vì hoàng đế bệ hạ cư nhiên lại đích thân tới!

Đang lúc chuyển đề tài thảo luận từ chuyện chi tiêu hàng tháng trong cung sang chuyện tuyển tân phi cho hoàng đế, thì hạ nhân báo Từ Quang Đế đến Lan Hinh Các, mọi người cả kinh không dám tin, tất cả đều lâm vào trạng thái đần độn, ngây ngốc, cơ hồ như không thể phản ứng lại với tin vừa nghe được. Cảm xúc kinh hãi thậm chí làm cho vài vị sủng phi lệ quanh vành mắt, cúi đầu khóc nức nở.

Dù sao hoàng đế cũng không dễ dàng tới hậu cung lúc ban ngày! Mà nhất là, lúc này, khi hoàng đế đang bận rộn chuyện quốc sự, hàng tháng chỉ sủng hạnh thế thiếp một lần, ai cũng không phải là ngoại lệ. Phu quân của các nàng từ khi đăng cơ tới nay, không còn có thời gian riêng dành cho các nàng, bọn họ đều là “huong khuê độc thủ, tịch mệnh giai đồng” (phòng thom cũng chỉ có một mình, lẻ loi, cô độc).

Có thể nhìn thấy đế vương ở ban ngày, thật sự là chuyện tưởng cũng không dám tưởng! Ba cung phi chính thế bình thường còn có thể lấy công sự làm cái cớ đến Thượng Hoàng Cung cầu kiến Hoàng Thượng, lấy việc công để mưu đồ chuyện riêng, có thể nhất thời an ủi nỗi khổ tương tư. Mà với các sủng phi không có thực quyền, phạm vi hoạt động mỗi ngày, chỉ có thể ở trong hậu cung cùng với nữ quyến du ngoạn, tuyệt đối không có cơ hội cùng hoàng đế sáng tạo cảnh tượng “Xảo ngộ” (vô tình gặp mặt).

Toàn bộ kiến trúc rộng lớn của Nhật Diệu hoàng cung, nếu từ không trung nhìn xuống, trên cơ bản là phân bố thành hình chữ ”Thiên” rộng lớn. Ở chỗ trung gian kia, đúng là chỗ ngăn cách giữa thượng Hoàng cung cùng hạ Hoàng cung (cũng chính là hậu cung).

Nhóm sủng phi không được hoàng đế giao cho thực quyền, nếu tưởng bước ra đại môn của hậu cung, xuyên qua cửa lớn cùng tường được ngăn cách sâm nghiêm ngăn giữa thượng Hoàng cung cùng hạ Hoàng cung kia, trừ phi là hoàng đế triệu kiến, để đi tới trước thượng Hoàng cung – nơi mà hoàng đế độc sở hữu, nếu không cho dù có cánh cũng không bay tới được.

Nếu nói chính phi là lệ thuộc trực tiếp vào hoàng đế, nhận lệnh trực tiếp từ hoàng đế, như vậy người mà sủng phi lệ thuộc trực tiếp chính là chính phi. Ở trong hoàng cung sâm nghiêm này, sẽ không tha cho việc tự tiện đi quá giới hạn, nếu không hậu quả là khó có thể lường trước được, hơn nữa Từ Quang Đế lại là một đế vương không thể chịu đựng được nháo sự ở hậu cung.

Hoàng đế đến, sau một phen bái kiến rườm rà, Vĩnh Đông Cung vội vàng làm cho mọi người đứng đúng vị trí, bản thân mình cũng đứng vào một vị trí ở bên phải.

Từ Quang Đế ngồi xuống vị trí chủ tọa, ánh mắt công bằng nhìn qua mỗi một gương mặt như hoa như ngọc, thấy các nàng bên môi mang theo nụ cười

yếu ớt, ai cũng không lập tức mở miệng nói chuyện.

- “Hoàng Thượng, vì sao hôm nay người lại tới chỗ này? Người mới vừa hạ triều phải không? Chắc hẳn là đang rất mệt?” - Về mặt Vĩnh Đông Cung vui sướng khó có thể ức chế được, thân mình đã muốn dựa lại gần để vương nhất, nhưng lập tức lại đem thân hình lùi lại, gần như vậy sẽ không hợp quy củ, khiến cho các chúng phi khác nhìn vào, sẽ nói là nàng ta không biết kiềm chế. “Người đâu, còn không mau mau thượng trà!” Một thị tỳ lạnh lợi nghe vậy vội vàng đem dâng trà ngon, đưa cho Vĩnh Đông Cung để nàng ta dâng cho chí tôn.

- “Hoàng Thượng, đây là trà của mùa xuân năm nay, vừa mới được cống tiến vào cung. Người thừa dịp còn nóng nhanh uống đi ạ.”

Từ Quang Đế gạt đầu, uống một ngụm, sau đó hướng mọi người ra lệnh:

- “Đều ngồi đi.”

Chúng thê thiếp y thân phận, cấp bậc ngồi xuống. Bảy người, người đứng cảm nhất dám tranh thủ lên tiếng biểu hiện, trừ Vĩnh Đông Cung ra, không có người thứ hai dám. Nàng ta chính là người duy nhất trong chúng thê thiếp, có tính tình hoạt bát niềm nở. Nàng chưa bao giờ che giấu tình yêu đối với Từ Quang Đế Thiên Triệt, mặc kệ là trước đây hay sau này, luôn luôn trực tiếp biểu hiện để để vương biết, hơn nữa còn cố gắng làm cho trong mắt để vương chỉ có mình, một lòng một dạ làm cho mình trở thành tiêu điểm trong chúng phi, để hoàng đế không bao giờ quên nàng.

Bất quá Từ Quang Đế mặc dù dung túng Vĩnh Đông Cung thích làm náo động, nhưng không có “cùng chi ứng hợp”, đối với Vĩnh Đông Cung nhợt nhạt cười sau, ánh mắt chuyển đến trên người Minh Ân Hoa ngồi ở vị trí đầu tiên phía bên trái, hỏi:

- “Minh Hạ Cung, nửa tháng trước trẫm nhìn thấy bản thảo dạy học cho trẻ thơ kia, giờ đã hoàn thành việc biên soạn hay chưa?”

Tưởng lúc ấy là do Hoàng Thượng thuận miệng nói ra mà thôi, nhưng giờ lại bị đề vương nhớ kỹ. Minh Ân Hoa ngăn chặn sự kinh ngạc trong ngực, ngữ khí bằng phẳng nói:

- “Bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp cũng sắp biên soạn xong. Dự hai ngày cuối cùng này sửa hoàn thiện là có thể giao phó cho văn thư quán sao chép thành sách ạ.”

- “Tốt lắm.” Từ Quang Đế gạt đầu khen ngợi. Tiếp theo nói với các vị thê thiếp: “Các vị ái phi, Minh Hạ Cung biên soạn được một giáo án dùng để dạy cho trẻ nhỏ, nội dung dễ hiểu, có thể đọc thuộc lòng, rất thích hợp dùng cho trẻ nhỏ mới học. Vì thế trẫm hạ chỉ cho Minh Hạ Cung sau khi đem giáo án hoàn thành, liền giao phó cho văn thư quán sao chép tạo thành sách để lưu truyền.”

Là giáo án nào mà đáng giá để cho hoàng đế coi trọng như thế, lại còn mệnh lệnh tạo thành sách để lưu truyền rộng rãi nữa?!

Những ánh mắt ngạc nhiên lại mang theo chút ghen tỵ lập tức bắn về phía Minh Ân Hoa, thật sâu đánh giá diện mạo xinh đẹp nhưng lại không đủ mỹ để có thể ở trong bảy người so sánh. Mặc dù không thể dùng dung mạo để tranh sủng, nhưng lại có thể lấy tài hoa để giành được thánh quyến (sự quyến luyến của vua) sao? Mới gả tiến vào hai năm, đã có thể làm Hoàng Thượng nhớ kỹ sao?

Vĩnh Đông Cung nương nương xinh đẹp khỏe mỗi kẻ nhếch, đang muốn nói gì đó, thì đã có người giành trước mở miệng:

- “Thực tài giỏi, Minh Hạ Cung nương nương thật sự là tài năng, giấu lại cũng nên là như thế, dù sao Minh gia chuyên sản sinh ra tài nữ, là chuyện mà thiên hạ đều biết. Nương nương tài hoa như thế, Ân Nhã mười mười xem như đã có người kế nghiệp.” Thân là sủng phi đứng đầu – Trương Phi, lấy ngữ khí cùng thân phận của nàng không hợp nhau mỉm cười khen ngợi.

Trương Phi lớn tuổi nhất, từ lúc Từ Quang Đế vừa lớn hơn một chút, đã ở bên hầu hạ, cũng là nữ hầu, nữ nhân đầu tiên của Từ Quang Đế. Xuất thân thấp kém làm cho nàng ngay cả làm sủng phi cũng đều cực miễn cưỡng, may mà Từ Quang Đế nặng tình, không chỉ lập nàng là sủng phi, còn cho nàng danh phận sủng phi đứng đầu. Tuy nói là sủng phi, nhưng địa vị có chút khác biệt, ngay cả Vĩnh Đông Cung làm việc theo ý cũng không dám làm nàng khó xử. Cho nên, giờ phút này, cho dù nói ra những lời như vượt quá thân phận này cũng sẽ được bao dung.

- “Trương phi khen sai rồi, Minh Hạ Cung không dám nhận.” Minh Ân Hoa thân nhiên đáp lời.

- “Ai, thần thiếp đây là ngưỡng mộ người, nào dám là khen ngợi, thỉnh nương nương đừng đa tâm.”

- “Sẽ không, cũng không dám.” Không mang theo cảm xúc đáp trả, đề đề tài dừng ở đây.

Từ Quang Đế đạm mạc liếc mắt quét hai người một cái, không cần nhìn những người khác, cũng biết đại khái là sẽ không thoát ly được về mặt vui sướng khi thấy người gặp họa, cho dù biểu tình có che giấu, cũng che giấu không được tâm tình. Đây là thái độ bình thường nơi hậu cung, một đám nữ nhân rất nhân rồi, sống cũng chỉ có thể như vậy. Không vòng vo, liền nói trực tiếp:

- “Nay trẫm có bốn đứa con, hoàng trưởng tử Dư Huy, hoàng trưởng nữ Dư Hạ đều đã tiến vào Trữ Anh Viện cùng Uẩn Tú Viện để học tập, Dư Dương sáu tuổi cùng Dư Đồng bốn tuổi thì đứng lúc bắt đầu đi học. Từ lúc trẫm đăng cơ tới nay, dù quá bận rộn việc quốc sự, nhưng cũng chưa từng có quên chức trách phân chia rõ ràng nơi hậu cung, cũng phân bổ tốt các chức, các vị riêng. Nay vừa vận thừa dịp tuyển tấn phi cùng với giáo dục hoàng thất từ nữ, liền xử lý cùng một lúc luôn đi. Chư vị ái phi ai cũng có sở trường riêng, trẫm hy vọng chư vị có thể phát huy tốt sở trường của mình, ví dụ như tài năng của Minh Hạ Cung, chính là thích hợp cho việc giáo dục.”

Đúng lúc này, tính tình có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao ngạo Kim Thu Cung mở miệng hỏi:

- “Hoàng Thượng, người không phải là tính đề cho Minh Hạ Cung chấp chương Uẩn Tú Viện đấy chứ ?”

- “Chỉ cần có tài, có gì là không thể?” Hoàng đế giống như đùa như thật trả lời.

- “Điều này sao có thể!” Vĩnh Đông Cung là người đầu tiên kinh hô. “Nếu Hoàng Thượng muốn tìm chút việc để cấp Minh Hạ Cung làm, kỳ thật Tĩnh Thư Quán hoặc là Cung Vụ Phủ bên kia đều có không ít chuyện có thể làm. Về phần hiện tại, Hoàng Thượng người xem...” bàn tay mềm chỉ lên giá sách dựa vào tường phía bên phải, tràn đầy bá khí: “Tất cả chỗ này đều là trong một tháng qua, chúng thần thiếp thu được danh sách tuyển phi. Chúng thần thiếp vội vàng sàng chọn ra, sau đó tháng sau còn phải đem tú nữ trúng cử tuyển đến hậu cung khảo hạch nữa. Chỉ riêng việc này thôi, đã không thể nói chính xác tới khi nào sẽ xong. Hoàng Thượng sao lại nhằm đúng lúc này tăng thêm gánh nặng cho Minh Hạ Cung? Huống chi Minh Hạ Cung còn trẻ như thế, sẽ thiếu chín chắn, cho dù Hoàng Thượng có coi trọng tài hoa của mình Hạ Cung đi chăng nữa, cũng không thể vội vàng như vậy? Nếu Hoàng Thượng cho rằng Uẩn Tú Viện cần một người đứng ra, trong đám thủ lĩnh nữ quan hẳn là có người có thể đảm nhiệm.”

- “Cũng không thể trách, những thủ lĩnh nữ quan này chính là do Vĩnh Đông Cung nương nương hai năm trước nhọc lòng tới Tự Lực bồi dưỡng tạo thành những nữ quan vĩ đại, nghe nói tài hoa xuất chúng đến độ có đi tham dự kỳ thi tuyển nữ Trạng Nguyên cũng không có vấn đề gì... Aiz, đáng tiếc là từ năm năm trước khi xảy ra việc của Gia Đức hoàng hậu sau, Nhật Diệu hoàng triều ta đã không còn tổ chức thi yến hoàng gia, hay kinh hoa bách hoa yến gì đó, nên tự nhiên là không thể nào tuyển ra nữ Trạng Nguyên, hay nữ tài tử nữa.” Trương phi cười đến thực chói mắt, ngữ khí thực chân thành, nhưng lời nói nói ra tuyệt đối không xuôi tai.

- “Trương phi đối với nhóm thủ lĩnh nữ quan này thật hiểu biết. Bản cung tận tâm hết sức bồi dưỡng những nữ quan này, chính là hy vọng các nàng có thể thành tài, có thể phụ giúp quản lý hậu cung.”

- “Đúng vậy, ai có mắt đều nhìn thấy được Vĩnh Đông Cung nương nương thật tận tâm, hậu cung này của chúng ta rõ ràng có ba cung chủ, lại chỉ thấy có một mình Vĩnh Đông Cung bận rộn, cũng không phân chia cho những người khác, thật sự là rất vất vả.”

- “Có thể vì Hoàng Thượng phân ưu giải lao, là vinh hạnh của thần thiếp, không nghĩ một chút vất vả đó là khổ.” - Vĩnh Đông Cung âm thầm cắn răng nói.

- “Đúng vậy, loại vất vả này, người khác muốn cầu cũng cầu không được đâu. Nương nương, xem ra người tựa hồ không vui như vậy, thật ”vất vả“ bị giữ chân, sau đó mới vừa nghe thấy Hoàng Thượng nhắc tới muốn cho Minh Hạ Cung nương nương làm nữ tế rượu, đã liền lập tức phản đối. Đây là nương nương đối với Minh Hạ Cung nương nương sẵn sàng đi? Thật sự là làm người khác cảm động.”

Người sáng suốt đều nhìn ra được, nếu không phải do Trương phi tâm tình gần đây phi thường không tốt, chính là nàng cố ý muốn cùng Vĩnh Đông Cung đối đầu.

Vĩnh Đông Cung bị Trương phi “nhắc nhở” như vậy, sắc mặt bị chọc tức đến trắng bệch, nhưng lại cũng không có ngốc đến mức ở trước mặt hoàng đế mà phát tác. Nàng chính là mím môi, thẳng tắp nhìn Trương phi không nói, vẻ mặt là vừa tức lại vừa ủy khuất.

Bầu không khí nhất thời trở nên lạnh lẽo, hơn nữa lại lạnh thật lâu. Ở đây có Minh Hạ Cung cùng Kim Thu Cung đều là người thông minh nên giữ im lặng, đem hết thảy mọi việc giao cho cửu ngũ, tình nguyện thừa nhận khả năng có thể bị xử phạt liên đới, cũng không muốn xuất đầu tại đây.

Mỗi một người đều mang theo ý sợ hãi trong đôi mắt đẹp, rồi tất cả đều nhìn không được vụng trộm dò xét nhìn sang hoàng đế ở bên kia, sợ mặt rùng rợn dữ, nhưng lại càng muốn biết, hoàng đế sẽ xử lý việc này như thế nào; đôi mắt với sự xung đột của hai phi thiếp vốn được để vương dung túng, thì sẽ thiên vị bên nào đây?

Tại bầu không khí đầy sự căng thẳng và sợ hãi này, Minh Ân Hoa chỉ khẽ cúi đầu xuống, bắt bản thân mình không được đếm xỉa đến. Hai năm nay mọi thứ trôi qua rất thư thái, chưa bao giờ có cơ hội chứng kiến những cảnh tranh thủ tình cảm với tranh quyền chôn hậu cung. Mà nay, khi hoàng đế bắt đầu muốn xác lập quyền lực và trách nhiệm của từng vị phi tử nơi hậu cung, cho quyền lực quản lý hậu cung, thì tranh chấp ngay lập tức cũng không thể tránh được sẽ xảy ra.

Lúc trước bởi vì Từ Quang Đế quá bận rộn, những công chuyện trong hậu cung không có đặc biệt chỉ định sẽ do ai phụ trách, nên vẫn đều bị Vĩnh Đông Cung nắm quyền. Tuy nói ba chính phi đều có quyền tham dự như nhau, nhưng Vĩnh Đông Cung cũng mặc kệ, trực tiếp đem mọi chuyện hoàn toàn đều tự quyết định, sau đó lại sai người đưa đến hai cung khác để đóng ấn xác nhận, một bộ dáng đương nhiên là như vậy, lần át hoàn toàn hai cung còn lại, hoàn toàn coi thường Minh Ân Hoa do tuổi nhỏ cùng Kim Thu Cung luôn mang bộ dạng mèo khen mèo dài đuôi.

Chuyên quyền độc đoán như vậy, các phi thiếp khác không phải là không có oán hận, nhưng bất hạnh là hoàng đế không hề ngó ngàng hay xử lý đến sự vụ chôn hậu cung. Nay Hoàng Thượng đã muốn quyết định chuyện này, Vĩnh Đông Cung đương nhiên muốn danh chính ngôn thuận được vua giao cho quyền lực. Mà đồng thời, tâm trạng Trương phi nặng nề đã lâu, làm sao có thể tình nguyện làm một sườn phi đứng đầu mà không có thực quyền đây? Nếu không thừa dịp hiện tại làm khó dễ, đợi đến lúc hoàng đế ban thưởng quyền lực xong, về sau có muốn hối cũng không kịp.

Trong toàn bộ hậu cung lúc này, cũng không phải là rất phức tạp, nói trắng ra cũng chỉ là cuộc đấu giữa Vĩnh Đông Cung và Trương phi mà thôi. Các nàng là nữ tử được gả cho Từ Quang Đế lâu nhất, theo từ thời hoàng đế còn là Lưu Cách Vương đã tranh đấu, bất quá khi đó được sủng ái nhất là chính thể Minh Ân Nhã, so về gia thế hay tài mạo, đều vượt qua hai người thật xa, cho nên hành vi hai người cũng coi như thu liễm. Nhưng hiện tại cũng không giống như trong dĩ vãng, Minh Ân Nhã không còn, hơn nữa hai hoàng tử của hoàng đế lại được sinh ra từ bụng của hai vị phi tử trước mắt này. Người ta nói mầu bằng tử quý, ở trước mặt hoàng đế lời nói cũng ít phải lo lắng trước sau.

Mọi người đều đang lo sợ suy nghĩ xem hoàng đế sẽ làm như thế nào. Không khí trầm mặc duy trì lâu lắm, lâu đến cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông, ngay cả hai chủ mưu gây chuyện, trong lòng cũng có chút không yên, sợ hãi mình đã quá mức vượt qua giới hạn nguyện ý chịu đựng của hoàng đế.

Từ Quang Đế không giận tím mặt, nhưng đáy lòng tự nhiên là tức giận, thế nhưng dạng chuyện này không đủ để hẳn biểu hiện sự tức giận qua vẻ mặt. Thân là hoàng đế, không có quyền biểu hiện ra cảm xúc chân chính, các biểu hiện vui hay giận được biểu hiện ra, đều phải xuất phát từ lý do chính đáng, hơn nữa còn phải để đạt tới mục đích.

Xác định thời gian trăm mặc đã đủ lâu, đã muốn đủ để cho các phi thiếp của mình cảnh giác, Từ Quang Đế ngừ khí lạnh lùng, nói:

- “Trẫm vẫn nghĩ các nàng ở chung trong hậu cung, cần bình tĩnh hoà thuận vui vẻ mới đúng, dù sao cũng chỉ có bảy người mà thôi. Hóa ra không phải là như thế, chỉ có một chút việc nhỏ, mà thật ra còn chưa xứng đáng gọi là việc nhỏ, đã khiến cho hai người khắc khẩu thành như vậy, đây là biểu hiện mà thân là người trong hậu cung phải làm gương cho nhiều người nên có sao?”

- “Hoàng Thượng bớt giận!” - Các vị phi thiếp lập tức đứng dậy, mà thị nữ đứng ở hai bên sườn đã sớm sợ hãi ngã quỵ trên mặt đất, phát run không ngừng.

- “Trẫm có gì mà phải giận? Người cần phát giận trước mắt, không phải là người khác hay sao?” - Ngừ khí thản nhiên.

Mọi người càng sợ hãi hơn, trong đó Trương phi thất thố nhất, liền quỳ hướng bên cạnh người hoàng đế, run giọng nói:

- “Thần thiếp đáng chết, chọc giận thiên nhan, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!”

- “Trương sườn phi sao lại nói lời ấy? Trương sườn phi là phi tử lớn tuổi nhất, thủ đoạn đã dùng là thành thực nhất, làm sao có thể đáng chết được?”

- “Hoàng, Hoàng Thượng...”

Ba chữ “Trương sườn phi” này, giống cựa chùy chùy hướng tâm đánh tới, đánh trúng làm cho Trương phi hồn bay phách tán. Hai chữ sườn phi này tuy đúng là phong hào chân chính của nàng, nhưng người bình thường khi xưng hô sườn phi, đều trực tiếp đem từ “sườn” xóa bỏ, làm cho danh hào dễ nghe hơn, ngay cả bản thân hoàng đế cũng như thế. Mà một khi hoàng đế đem đầy đủ phong hào sườn phi này kêu đi ra, liền tỏ vẻ hoàng đế đã bị chọc cho tức giận.

- “Trừ kêu Hoàng Thượng ra người không có lời nào khác để nói sao? Sau đó nên khóc sụt sùi cầu trẫm làm chủ mới đúng chứ? Bằng không hai người các người cũng không cần ở trước mắt trẫm diễn ra màn kịch vừa rồi!”

- “Hoàng Thượng bớt giận, thần thiếp biết sai rồi...” Vĩnh Đông Cung sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lo lắng không biết có nên học Trương phi quỳ xuống dưới chân đế vương, cầu cho Hoàng Thượng tha thứ. Hôm nay như vậy, quả nhiên là đã quá mức!

Từ Quang Đế không cho các nàng cơ hội, hẳn quyết định làm cho những nữ nhân quá mức nhàn rỗi thích châm chọc nhau này một chút cảnh cáo. Nhìn về phía Minh Ân Hoa, hạ lệnh:

- “Minh Hạ Cung lưu lại.” Sau đó hẳn nhìn về phía hai phi thiếp còn lại: “Hai người các người, mau về cung của mình, tự đóng cửa suy nghĩ trong ba ngày. Vĩnh Đông Cung cùng Trương sườn phi cấm túc mười ngày. Trong mười ngày này, chuyện trong hậu cung sẽ do Minh Hạ Cung, Kim Thu Cung tạm thời đề ý.”

“Nếu như trăm quả thật để cho nàng đi tới Uẩn Tú Viện làm nữ tể rượu, nàng có chấp nhận hay không?”

Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, đội chúng phi đều rời đi, Từ Quang Đế lập tức mở miệng bàn luận về vấn đề này, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một vẻ bình tĩnh, bình thản, hoàn toàn nhìn không ra chút ảo não hay tức giận nào.

Minh Ân Hoa điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, không để tâm tư còn đang run rẩy sợ hãi của mình thể hiện ra ngoài. Chuyện ngày hôm nay, làm cho nàng hiểu hoàng đế hơn một chút, mà loại hiểu biết này, cũng không làm cho người ta cảm thấy thoải mái, mà là một loại cảm giác mất mát không hiểu rõ, bắt đầu lan khắp thân thể. Nàng cố gắng giữ ngừ khí ở mức bình thản:

- “Giống như Vĩnh Đông Cung nương nương vừa nói, thần thiếp còn rất nhiều khiếm khuyết, nếu là chấp chương Uẩn Tú Viện, chỉ sợ lực không đủ. Huống chi thần thiếp nghĩ Uẩn Tú Viện hiện giờ cũng không cần thay đổi!”. Nói thực ra, nàng cũng không cho rằng trong lòng hoàng đế có chủ ý này, chẳng qua là thuận miệng nói ra mà thôi, như vậy thật là quá nguy hiểm.

- “Minh Hạ Cung tại sao lại nói như vậy? Cần gì phải tự coi nhẹ mình như vậy.”

Minh Ân Hoa khẽ cúi nhẹ người, đáp:

- “Thần thiếp chỉ hồi báo với Hoàng thượng năng lực thật sự của mình mà thôi, tuyệt đối không phải là tự coi nhẹ mình.”

- “Nói rõ xem cái gì gọi là thật sự?”

- “Uẩn Tú Viện hướng đến không chỉ dừng lại ở việc dạy học, bởi vì việc này là tất yếu. Cho tới bây giờ đều là do phu nhân hoặc công chúa tuổi cao đức trọng trong hoàng thất hoặc các nữ tiến sĩ, học giả trong vương thất, các vị thiên kim tiểu thư quý tộc hiểu biết tri thức lễ nghi, được công nhận có tài học xuất chúng đảm nhiệm, ngày thường sự vụ trong viện đều từ người trong Cung Vụ phủ quản lý, cũng chưa bao giờ phạm lỗi, nếu hiện giờ Uẩn Tú Viện đã vận hành thuận lợi, đương nhiên sẽ không cần tới chức nữ tể rượu nữa.”

- “Nếu Uẩn Tú Viện được vận hành thuận lợi như lời nàng nói, hoàn toàn không có vấn đề, vì sao nàng chỉ ở nơi đó có bốn năm?”. Hôm nay nếu đã có ý

tìm đến nàng, đương nhiên là đối với tình huống của nàng đã có chút hiểu biết.

Uẩn Tú Viện tuyển nhận nữ đệ tử, trừ những người xuất thân từ vương thất quý tộc ra, thiên kim của cá quan ngũ phẩm cũng có thể tiến vào học. Uẩn Tú Viện cũng vừa là học viện, lại vừa là nơi mà các thiên kim tiểu thư kết bạn giao hảo. Tám tuổi có thể nhập học, bình thường có thể vẫn học tập đến mười bốn tuổi hoặc tới trước khi lập gia đình. Từ Quang Đế biết Minh Ân Hoa chỉ ở tại Uẩn Tú Viện bốn năm, sau mười hai tuổi đã không còn học tập tại Uẩn Tú Viện nữa.

- "Thần thiếp quả thật chỉ học ở đó bốn năm, nhưng đây đều không phải là do Uẩn Tú Viện có vấn đề gì, mà là do thần thiếp tư chất nông cạn, luôn theo không kịp tiến độ học tập ở đó, vì thế người nhà gia phụ liền cho thần thiếp tự học tại gia". Nàng cúi đầu, ngữ khí khiêm tốn. Nửa mí mắt hạ xuống, màu quang trản ngập cảnh giác.

Kỳ thật chỉ học ở Uẩn Tú Viện có bốn năm, cũng không phải chuyện kỳ quái gì, dù sao đó cũng chỉ là một địa phương cung cấp cho các nữ tử nơi lưu nhàn giải trí, không đặt quá nặng việc học tập tri thức, chưa bao giờ có văn bản quy định rõ ràng thời gian học tập bắt buộc. Có người ở nơi này tới mười năm tự tại, cũng có người không thích mà rời đi chỉ sau một tháng, chỉ là xem ý nguyện của mọi người thôi.

Từ Quang Đế nhìn chăm chú vào cái đầu luôn cúi xuống của Minh Ân Hoa, đột nhiên chuyển đề tài, hỏi nàng:

- "Đối với việc Vĩnh Đông Cung một tay chăm sóc quản sự vụ nội hậu cung, nàng thấy thế nào?"

- "Có thể thông cảm ạ, tình lý đều ở bên trong"

Thật sự là một nữ tử cẩn thận, không phải tự hạ thấp mình chính, mà chính là muốn làm cho mình không để ý đến nàng mà thôi, Từ Quang Đế trong lòng nghĩ.

Cẩn thận thủ thân như thế, quả thật chỉ là lo bo bo giữ mình ở trong cung mà thôi, nhưng coi bối cảnh của nàng, thật sự không cần cẩn thận như thế, thật giống một nàng con dâu nuôi từ bé, cho dù nàng muốn ở trong cung đi ngang đi ngược, người khác cũng vẫn phải lễ nhượng nàng ba phần.

Nhà mẹ đẻ nàng thế lực hùng hậu, không cần giống như Vĩnh Đông Cung hoặc Trương phi, luôn liều mạng gây chú ý ở hậu cung, tất cả là vì tìm đường thăng quan cho gia tộc, tạo ra một 'Thanh Vân lộ' cho gia tộc. Theo lý thuyết, nàng nên kiêu ngạo hơn so với Vĩnh Đông Cung mới đúng, cũng không cần sống như vậy.

Nói sau, cho dù nàng vẫn muốn cẩn thận thủ thân sống hết một đời như vậy, là mong muốn có thể được đền bù sao? Minh gia lựa chọn nàng tiến cung làm phi, tuyệt đối không thể chỉ là muốn nàng làm một phi thiếp tồn tại một cách vô thanh vô tức? Minh gia trong lòng nghĩ cái gì, đáy lòng hẳn hiểu rất rõ. Có lẽ tiểu nữ tử trước mắt này năm nay chỉ vừa mới hai mươi tuổi nên thật sự không hiểu, nhưng sau lưng nàng, những người đó chung quy sẽ không cho phép nàng vĩnh viễn chỉ ngoan ngoãn canh giữ ở Minh Hạ Cung, không màng thế sự, chỉ mê hoa sen như thế.

Mặc kệ Minh gia muốn nàng ở trong cung để làm gì, dự đoán cái gì, hẳn hiện tại cần nàng đảm đương, chinh đồn cung vua cùng hậu cung của hắn, nàng là quân cờ thứ nhất của hắn. Cho dù không phải là coi trọng tài hoa của nàng, mà chỉ cần lấy thân phận của nàng ra, cũng đã đủ áp chế toàn bộ hậu cung rồi, Từ Quang Đế tự nhiên sẽ không buông tha cho nàng, cũng sẽ không cho nàng sống những ngày bình thường như trước nữa.

- "Nếu nàng không muốn chia sẻ trách nhiệm cùng Vĩnh Đông Cung, như vậy cung vụ tạm thời giao cho Kim Thu Cung cùng Vĩnh Đông Cung làm đi. Sau mười ngày Vĩnh Đông Cung bị cấm túc, vừa vặn làm cho Kim Thu Cung bắt đầu học, về phần nàng thì..."

Minh Ân Hoa tìm đập càng lúc càng nhanh hơn, nín thở chờ đợi.

- "Nguyên là trẫm muốn cho nàng đi Uẩn Tú Viện làm trợ giáo, giúp dạy học cho bộ phận trẻ thơ mới nhập học, hay nói cách khác, từ nay về sau nữ đệ tử của Uẩn Tú Viện sẽ tuyển từ bốn tuổi... Bất quá, trẫm suy nghĩ một chút, nếu tùy tiện thay đổi, luôn có một chút mạo hiểm, không bằng làm cho nàng trước dạy hai đệ tử trước, đợi đến khi có thành quả thực tế, xác định không có gì vấn đề sau, sẽ công khai thay đổi, lúc ấy sẽ không bị triều thần phản đối..."

Nàng bình tĩnh cúi mặt xuống, không dám nâng lên dù chỉ là một chút, sau lại nhìn thấy một đôi hài hoàng kim không tiếng động, tiêu sái tiến vào trong tầm mắt của nàng, ở trước mặt nàng, đứng yên đó.

Đế vương đang đứng thẳng ở trước mặt nàng, lấy bầu không khí trầm mặc áp bách nàng, không cho nàng tiếp tục lảng tránh, chỉ có thể ngẩng đầu đối mặt. Nhưng, sau khi ngẩng đầu lên thì nàng phải ứng đối như thế nào đây?

- "Ý của Hoàng Thượng là?". Thật vất vả dùng hết dũng khí ngẩng đầu để nhìn đế vương, cặp mắt kia sâu thẳm như biển, nhìn không thấy đáy, làm cho tay chân nàng lạnh như băng, rất muốn né tránh khỏi ánh mắt ấy.

- "Nếu trẫm tính đem giáo án mà nàng biên soạn làm sách cho toàn bộ trẻ nhỏ trong cả nước học, nàng nên cam đoan chắc chắn cho thành quả của bản giáo án dạy học này. Cho nên, bắt đầu từ tháng sau, tam hoàng tử Dư Dương, tứ công chúa Dư Đồng, sẽ giao cho nàng dạy dỗ..."

Ông trời! Bất nàng dạy học cho tam hoàng tử! Có làm hay không!

Minh Ân Hoa khẳng định hoàng đế cố ý làm nàng khó xử. Việc khó xử này đương nhiên không ở chỗ Dư Đồng, mà ở chỗ tam hoàng tử Dư Dương kia là con của Trương phi.

- "Đa tạ Hoàng Thượng đã nâng đỡ, nhưng thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc lại, dù sao việc này cũng không hợp với lễ nghĩa. Từ trước tới nay các vị

hoàng tử sẽ do Hàn Lâm đại học sĩ với học thức uyên bác dạy vỡ lòng, thần thiếp thân là nữ tử, lại không có tài hoa xuất chúng, cũng không thích hợp nhận trọng trách này. Mong Hoàng Thượng cân nhắc lại“. Chỉ cần một câu của Trương phi kia, nàng cũng đã chịu không nổi rồi.

Từ Quang Đế Tuấn nhíu lông mi lại, chậm rãi nói:

- “Lại cự tuyệt sao? Thân là chính phi chi nhất của trẫm, nên vì trẫm phân ưu là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của nàng. Nhưng nàng lại không quan tâm tới sự vụ nội hậu cung, lại không vui ý nhận một việc nhỏ mà trẫm ủy thác, hay là Minh Hạ Cung cho rằng mỗi câu mà trẫm nói ra là để chờ nàng cự tuyệt?”

Lời này thật quá nặng nề! Nàng hoàn toàn không kham nổi.

Toàn thân Minh Ân Hoa lạnh như băng, biết mình hôm nay xem như đã đắc tội với hoàng đế rồi! Mặc kệ có nguyện ý hay không đều là bị một đao, nàng còn chống cự làm gì nữa?

- “Hoàng Thượng thứ tội, thần thiếp thực sự chưa bao giờ một mình gánh vác trọng trách như vậy, nên không có tự tin có thể đem chuyện dạy dỗ hoàng tử làm thật tốt. Việc giáo dục hoàng tử vốn nên thật cẩn thận, nếu là chỉ dạy cho công chúa, dạy không tốt cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng hoàng tử là người có thể kế vị cho ngôi vị thái tử, nếu có chút sai lầm...”. Nàng kinh hãi phát hiện trên mặt hoàng đế hiện lên một chút không kiên nhẫn, Minh Ân Hoa đành nhanh chóng nói: “Nếu Hoàng Thượng không tức giận, xin giao cho thần thiếp nhiệm vụ này, thần thiếp nguyện đem hết tâm lực, toàn lực hoàn thành.”

- “Tốt lắm!”. Hoàng đế rút cục cũng vừa lòng. “Cuối cùng nàng đã hiểu được việc dạy dỗ cho hoàng tử là chuyện không thể khinh thường, ta tin tưởng dưới sự dạy dỗ của nàng, Dư Dương sẽ có biểu hiện học tập xuất sắc”.

- “Thần thiếp nhất định sẽ không làm hoàng thượng thất vọng”. Minh Ân Hoa nhẹ nhàng đáp lời. Hiện tại toàn thân nàng đều đang thật khó chịu, hận không thể lập tức lui ra, trở về Minh Hạ Cung nhất định sẽ đem mười hũ mật trà uống hết, đem đầy người chua sót đều quét hết.

Từ Quang Đế tâm tình thực không sai, thân thủ vỗ nhẹ lên vai của nàng, không để ý tới đôi vai đơn bạc kia đã hoàn toàn cứng nhắc như đá.

- “Nàng cố gắng làm chuyện này cho tốt. Chỗ Trương phi trẫm sẽ phái người tới nói cho nàng ấy, chỉ cần nàng đem Dư Dương dạy vỡ lòng tốt, ngày sau học tập cổ văn diễn tịch tiến triển cực nhanh, Trương phi thấy thành tích rực rỡ như vậy, chắc chắn sẽ cảm tạ nàng”

Sai! Trương phi vĩnh viễn sẽ không cảm tạ nàng! Đây là chuyện mà mọi người đều biết rõ ràng ở trong lòng.

Hiển nhiên, hoàng đế tựa hồ cảm thấy phiền toái của nàng còn chưa đủ nhiều, bước chân vốn đã rời đi, liền dừng lại ở cửa, sau đó trực tiếp ra thêm một quyết định:

- “Như vậy đi, bắt đầu từ tháng sau, Dư Dương cùng Dư Đồng chính là đệ tử của nàng, để hai đứa nó hàng ngày từ Đông Sơ Hi Cung đi qua hơn phân nửa hoàng cung tới Minh Hạ Cung thì cũng quá vất vả. Cho nên, hai đứa chúng nó sẽ chuyển đến ở cung của nàng”.

Để hoàng tử và hoàng nữ chuyển đến cung của nàng ở!

Cho dù là tôn quý như hoàng hậu cũng chưa có phúc khí cùng con thân sinh ngày đêm ở chung đâu, nàng dựa vào cái gì đây? !

Minh Ân Hoa kinh ngạc đến mức á khẩu không trả lời được, thậm chí không có cách nào khác làm ra biểu tình bình thản, cả người ngây ngốc ở ngay trước mặt hoàng đế!

- “Không tạ ơn sao?”

- “Tạ Hoàng Thượng ân điển”. Nàng đáp lại như một con rối gỗ.

Trước mắt nàng là một màn đen kịt, hai tai vang lên âm thanh ầm ầm, thân thể không thể bình thường được nữa, trước khi chắc chắn hoàng đế đã đi khỏi, nàng còn nghe thấy một tiếng cười trầm thấp sung sướng phát ra. Cái loại tiếng cười này giống như là ăn mừng trò đùa dai đã được thực hiện.

Kia chắc không phải là tiếng cười do hoàng đế trầm ổn lãnh đạm kia phát raphải không? Hay đó là tiếng cười lạnh của ác quỷ từ địa ngục âm u truyền đến? Nếu không thì do nàng bị ù tai rất nghiêm trọng, nhất định là như vậy!

Tin tức truyền đi thật sự rất nhanh, ngay sáng sớm ngày hôm sau, không cần đến lúc tiếng trống canh năm vang lên đánh thức toàn bộ hoàng cung, tuyên cáo trời đã sáng choang, tin tức bất khả tư nghị (không thể tin được) này đã làm cho hoàng cung từ trên xuống dưới náo loạn!

Hoàng đế cho phép Minh Hạ Cung tự dưỡng dục tam hoàng tử cùng tứ công chúa!

Ân sủng như vậy đã vượt qua lễ nghĩa rất xa, thậm chí Từ Quang Đế với tính tình bình tĩnh không thể có quyết định như vậy được! Cho dù đó là sự thật, nhưng vẫn không ai dám tin tưởng Từ Quang đế sẽ có quyết định thái quá như vậy.

Tất cả mọi người đều biết, Từ Quang đế thống hận nhất là việc gây sóng gió nội hậu cung, đến mức đã có ý áp chế quyền lực của các cung, không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội gây rối. Mà nay, hần lại đột nhiên làm ra chuyện không hợp lễ nghĩa như vậy, rốt cuộc đây là đạo lý gì? Cho dù sủng ái một phi tử như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể hành động như một người hoàn toàn khác như vậy!?

Nói sau, nếu chỉ cho Minh Hạ Cung nuôi nấng tứ công chúa thôi, tuy rằng vẫn là không hợp với lễ nghĩa, nhưng về mặt tình nghĩa có thể thông cảm, dù

sao thì Minh Hạ Cung cũng là thân di của tứ công chúa. Nhưng còn về tam hoàng tử, chuyện gì xảy ra ở đây vậy?! Thân phận của hoàng tử là trọng yếu, là cao cao tại thượng, đây chính là người có khả năng sẽ trở thành thái tử tương lai! Việc dạy dỗ cho hoàng tử phải là do đại học sĩ được cả nước công nhận có học vấn uyên bác nhất, có đức hạnh nhất đảm nhiệm, chỉ là vì hoàng tử mới bắt đầu học tập mà coi đó là chuyện không quan trọng sao? Cho dù chỉ là học vỡ lòng, cũng không nên giao cho hậu cung nữ tử đảm nhiệm!

Lúc lâm triều vào ngày hôm sau, tin tức này đã thành vấn đề trọng điểm được đưa ra để thảo luận, những công việc khác như thiên tai hay nhân họa đều dẹp qua một bên, không thể không đem gia sự của hoàng đế nói cho rõ ràng, cần phải làm cho hoàng đế tỉnh táo lại một chút, nhìn vấn đề dạy dỗ hoàng tử cho tốt hơn, đây chính là đại sự không thể đem ra để vui đùa!

Thượng hoàng cung ở bên kia đang ồn ào, ầm ĩ, hạ hoàng cung bên này lại hoàn toàn im lặng, đương nhiên đây cũng chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão mà thôi.

Có lẽ nàng nên cảm tạ hoàng đế đại nhân hôm qua đã mượn cớ đem đám người Trương phi cầm chừng, bằng không nàng sẽ không có được chút thanh tĩnh trước mắt này.

Nhất định Trương phi hận là không thể giết nàng, nàng biết; chờ cho đến khi Trương phi có thể ra khỏi Vân Dương Uyển, việc đầu tiên nàng ta làm nhất định là tìm đến nàng gây phiền toái, đây là điều mà nàng biết rõ.

Minh Ân Hoa dùng sức xoa nắn huyết thái dương nhằm làm giảm bớt cơn đau đầu đang hành hạ nàng, nhưng một chút tác dụng cũng không có, mắt càng hoa, đầu càng chóng váng hơn.

Dạy học cho hoàng tử cùng hoàng nữ, lại còn cùng bọn họ ở cùng nữa, tuy rằng điều này đã làm cho cả hoàng cung bị chấn động, làm cho cả triều đình phải nghị luận suốt cả buổi, cảm thấy việc này là việc cực kỳ chấn động, nhưng sau cả một đêm không ngủ để suy nghĩ, Minh Ân Hoa nghĩ đây mới chỉ là bắt đầu.

Hắn, rốt cuộc muốn đạt được mục đích gì từ nàng? Mà, một khi đã đạt tới, tình cảnh của nàng sẽ biến chuyển như thế nào đây?

- “Nương nương, uống chút canh an thần đi”. Minh Thúy nhỏ giọng bước vào phòng ngủ, gấp chủ tử nửa nằm nửa dựa vào cửa sổ cạnh giường, một bên xoa thái dương, một tay còn cầm quyển sách. Thở dài nói: “Nương nương đang bị đau đầu, đừng tự ép buộc mình phải đọc sách nữa. Uống canh xong rồi nằm xuống ngủ một chút đi.”

- “Thứ ta cần hiện tại không phải là một giấc ngủ yên”. Minh Ân Hoa cười khổ nói. Miễn cưỡng vươn tay ra tiếp nhận chén canh, tuy rằng không có mùi vị gì, nhưng để cho thân mình khỏe mạnh là điều quan trọng, bằng không làm sao có thể ứng phó được những khả năng có thể xảy ra sắp tới?

- “Nương nương, mới vừa rồi cung vụ phủ đưa tới một số bái thiếp đến. Có bốn cái đến từ Minh phủ, còn có một cái là bái thiếp từ Liễu trợ giáo của Uẩn Tú Viện.”

Trợ giáo: giáo viên dạy học trong Uẩn Tú Viện

- “Liễu trợ giáo? Chẳng lẽ là vị nữ quan mà vào mùa đông năm trước đã được Vĩnh Đông Cung đề bạt tiến vào Uẩn Tú Viện?”

- “Đúng vậy ạ. Liễu trợ giáo khuê danh là Liễu Lệ Trì, là bà con xa của Vĩnh Đông Cung, phụ thân là Nam Hoang, một tiểu huyện Huyện lệnh, nàng ở địa phương được phong làm tài nữ. Nhưng thân phận quá thấp, không đủ tư cách để tiến vào Uẩn Tú Viện. Uẩn Tú Viện từ lâu đã có một quy củ đã trở thành luật bất thành văn, giáo chức của Uẩn Tú Viện phải cùng xuất thân từ Uẩn Tú Viện. Vĩnh Đông Cung không để ý đến những nữ tiến sĩ, nữ trợ giáo ở Uẩn Tú Viện phản đối, kiên trì xếp Liễu trợ giáo vào, nên đã đắc tội khá nhiều người.”

Tại lúc Minh Thúy giải thích, Minh Ân Hoa cũng đã nhớ lại người này:

- “Năm nay tại yến thượng trong đêm giao thừa của hoàng gia, công chúa Phong Tú cùng quận chúa Vĩnh Nhữ cùng Vĩnh Đông Cung khó xử khắp nơi, còn ở trước mặt hoàng thượng trực tiếp khiêu khích, chính là nói tới chuyện này?” Cảm thấy đầu càng căng càng đau. Minh Ân Hoa liền hỏi: “Minh Hạ Cung của chúng ta chưa từng quan hệ với nàng ta, Liễu trợ giáo này vì sao lại đến bái kiến?”

Minh Thúy nghĩ đến tin tức vừa mới nghe được, vì thế đoán:

- “Liễu trợ giáo đồng thời còn kiêm chức thượng y nữ quan của phủ nội vụ, vẫn luôn phụ trách việc ăn mặc của chúng hoàng tử, hoàng nữ. Có lẽ... Khi nương nương dạy học cho tam hoàng tử, tứ công chúa, Liễu trợ giáo muốn ở một bên để giúp đỡ.”

Minh Ân Hoa gật đầu. “Ta đang muốn tìm thêm người giúp dạy học, lại thêm việc phải để ý tới cuộc sống của hoàng tử, hoàng nữ... Nàng ấy là người tốt nhất để chọn. Đây là quyết định từ Vĩnh Đông Cung sao? Hoàng Thượng biết chuyện này không?”

- “Chắc là vẫn chưa biết”. Hoàng Thượng hiện tại vẫn đang lâm triều.

Cho dù đã biết, chắc cũng sẽ đồng ý.

- “Ta đoán Hoàng Thượng không biết. Cho nên Vĩnh Đông Cung mới có thể cho Liễu trợ giáo bái thiếp tại đây, hy vọng đem ta bên này đã thông trước, muốn ta, hoặc Kim Thu Cung mở lời hướng Hoàng Thượng cầu khẩn”. Nàng thở dài, nói: “Truyền lệnh đi, bảo Liễu trợ giáo giờ Mùi lại đây gặp ta.”

- “Nương nương, người tính làm cho Liễu trợ giáo tiến vào Minh Hạ Cung sao? Nàng ấy là người của Vĩnh Đông Cung”. Minh Thúy lo lắng nói.

- “Đây cũng là tâm nguyện của Vĩnh Đông Cung, thành toàn cho nàng ta thì có gì đáng ngại?”
- “Nương nương không cần phải chịu ủy khuất như thế, Vĩnh Đông Cung này cũng quá bá đạo đi.”

Minh Ân Hoa chỉ cười cười.

- “Không có gì là ủy khuất hay không ủy khuất. Ta cũng không phải là e sợ Vĩnh Đông Cung, tất cả chỉ là thuận thế mà làm thôi. Để cho Liễu trợ giáo qua đây thì ngại gì? Dù sao đi nữa, nếu không phải là nàng ta, cũng sẽ là người khác mà thôi, Hoàng Thượng làm sao có thể thật sự để một mình ta dạy dỗ hoàng tử cùng hoàng nữ cơ chứ? Chỉ mong là Vĩnh Đông Cung sẽ không hối hận vì đã đi nước cờ này mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Mỗi ngày sau khi kết thúc lâm triều đến giữa trưa lúc ngọc thiện, thời gian chủ yếu hoàng đế dành cho việc triều chính như sắp xếp cho các triều thần vào nghị sự hoặc phê duyệt tấu chương. Sau khi xong công việc thì vào phòng ngủ nghỉ ngơi một lát, nếu không thì sẽ đọc một bộ sách. Tóm lại sẽ không cho bất kì kẻ nào quấy rầy, ngay cả người hầu bên cạnh cũng phải thối lui ở bên ngoài cách phòng ngủ mười bước, nếu đi vào sẽ bị chặn lại không cách nào đi vào.

Hôm nay, Từ Quang Đế thiên sau khi phê duyệt xong tấu chương không đọc sách hay ngủ như thường ngày. Mà cũng không nghỉ ngơi một mình trong tẩm cung như mọi ngày, hôm nay có hai người khác cũng ở trong phòng. Một người đang bẩm báo những tin tức gần đây mà y điều tra được từ việc trong cung đến việc ở ngoài cung, từ tình hình quốc nội dân sinh đến tình hình của các nước láng giềng. Đầu là các tin quan trọng, cuối cùng là chuyện của Minh Hạ Cung, bởi vì đây là chuyện mà hoàng thượng đặc biệt chú ý trong thời gian gần đây, do vậy việc báo cáo cũng phải tương đối tường tận và chi tiết.

Các vị đế vương của các triều đại đã thành lập riêng cho mình một đội mật vệ, xưng là Thần Ảnh Vệ, chỉ làm theo chỉ thị của hoàng đế. Vì mục tiêu là an toàn, do vậy đại bộ phận các mật vệ đều được giữ bí mật, không ai biết được sự tồn tại của bọn họ ngoại trừ hoàng đế. Kể cả các quân thần biết cũng không thể công khai đàm luận, càng không thể cho người đi điều tra.

Bất quá mọi người đều không biết: Từ Quang hoàng đế trong lúc còn là Lưu Cách Vương đã bí mật thành lập một đội mật thám chuyên đi tìm hiểu các tin tức trong thiên hạ, đây là đội mật thám do đích thân hãn một tay bồi dưỡng, hơn nữa các thành viên của đội mật thám đều là tâm phúc của Từ Quang Đế.

Những mật thám thường lấy các thân phận khác nhau trà trộn ở trong cung lẫn ngoài cung, có thể là các thái giám cung nữ có thân phận thấp hèn trong cung, cũng có thể là các quan viên triều đình, cũng có thể là các thương nhân hoặc là các nhân sĩ trong giang hồ.

Cho nên ngoài chuyện có võ nghệ cao cường, Thần Ảnh Vệ còn được gọi là “Tham vệ” chuyên đi tìm hiểu tin tức, lấy hoàng đế là trung tâm để bản thân tồn tại khiến Từ Quang Đế tín nhiệm vô cùng.

Tùy tay cầm đoạn nhiên hương, đem lư hương nhắc lên, nhẹ nhàng uống một ngụm trà. Từ Quang Đế nghe xong, một hồi lâu mới nói:

- “Xem ra từ nửa tháng đến nay, Minh Hạ Cung tiếp kiến không ít người, thậm chí ngay cả Trương phi hay có ý định khiêu khích cũng đều thấy, còn bị náo loạn một hồi mà vẫn có thể ản nhần không bạo phát... Còn việc Liễu Lệ Trì tới Minh Hạ Cung, Lưu Hồng, người thấy thế nào?”

- “Thuộc hạ cho rằng Minh Hạ Cung nương nương cho tiếp kiến Liễu Lệ Trì, xác định là muốn cùng Vĩnh Đông Cung tạm thời giao hảo. Dù sao Trương phi bên kia tuyệt đối không từ bỏ ý đồ, nếu như cùng Trương phi đối lập thì khó tránh khỏi có chuyện, tự nhiên khi không muốn lại đắc tội Vĩnh Đông Cung bên này. Minh Hạ Cung nương nương tuy rằng là người đứng đầu Tam Cung, nhưng làm việc vẫn phải cẩn thận, không dám có chút cử chỉ nào không đáng hoàng.”

- “Không dám sao?”. Hừ nhẹ, khẽ môi hơi héch lên, cầm trên tay chiếc lư hương, ngón trỏ gõ trên bàn mấy tiếng. Hãn tự hỏi một hồi lâu rồi nói: “Trăm quả thật không hiểu nàng ta cho lắm. Nàng ta làm việc cẩn thận, tựa hồ như hy vọng không phải đắc tội với ai, đây cũng là không có mưu mô gì sao? Là nhất gan sao?”

- “Hoàng Thượng, từ trước đến nay nếu một tần phi chưa được ân sủng hoặc phải chịu hoàng ân của cung phi, thì sẽ luôn cư xử như thế, thuộc hạ cũng không thấy chỗ nào là ngoài ý muốn”.

- “Người cho là như vậy? Đem nàng ta thị tẩm? Y theo lịch đại cung phi như vậy có thể xem được biểu hiện của nàng, chắc hẳn người cho rằng nàng ta đang lo lắng cho khuyết điểm của mình?”

Tựa hồ như đã thành thói quen bị hoàng đế vận hỏi lại vấn đề, thân là người đứng đầu của tham vệ, Luru Hồng hơi hơi cúi người xuống cung kính, không chút hoang mang trả lời:

- ”Từ nửa tháng nay, thuộc hạ không chỉ phái Luru Linh đến quan sát Minh Hạ Cung, mà còn tự mình đến Minh phủ, theo như thuộc hạ quan sát Minh Hạ Cung nương nương gặp không quá nhiều người, điều tra các chuyện từ nhỏ đến lớn của nương nương thì đi đến kết luận như vậy. Nếu như Hoàng Thượng muốn biết thêm điều gì, có thể hỏi Luru Linh.“

Luru Hồng nhắc tới Luru Linh vốn là để ánh mắt chuyên chú của đế vương hướng đi nơi khác, hơi chút thả lỏng, mặc dù không xoay người nhìn về phía sau nhưng cũng có thể cảm nhận được hắc y nữ tử từ kia thùy chung đứng yên sau lưng mình, nhưng tâm thần hiển nhiên không một chút hoảng loạn. Đương nhiên sau bao nhiêu lần cô ý, bằng không hôm nay hẳn sẽ không mang thêm một người đến yết kiến Hoàng Thượng .

Nữ tử phía sau người hẳn có dung mạo cực đỉnh tuyệt sắc, hơn nữa lại có một năng lực đặc biệt, là một trợ thủ đắc lực không thể thiếu của Luru Hồng, mờ mờ ảo ảo có thể thấy tương lai người này sẽ là người nổi nghiệp, cho nên Luru Hồng đối nàng có vài phần kính trọng, thậm chí đem nàng tới cùng gặp hoàng đế .

Từ Quang Đế thân nhiên quét mắt qua Luru Hồng, không cần nói thêm gì, chỉ cần liếc mắt một cái là đủ thấy Luru Hồng đã có một tầng mờ hơi lạnh.

Không để ý đến sự ám chỉ của Luru Hồng, trên thực tế, từ lúc hai người xuất hiện cho đến bây giờ Từ Quang Đế liếc mắt một cái cũng có thể thấy đó là một tuyệt thế mỹ nữ.

- ”Người cho rằng Minh Hạ Cung chỉ là do không được sủng hạnh nên mới phải làm vậy để có cảm giác an toàn, cư xử như vậy là vì sợ Vĩnh Đông Cung và Trương phi... ? Có lẽ đây lòng người còn đoán Minh Hạ Cung chắc là sợ cả các vị giai tần như Dương phi nên đều kiêng kỵ tất cả ? “

Từ Quang Đế lời nói trầm lắng, làm cho Luru Hồng nhất thời xấu hổ không thể nói được điều gì bởi vì thật sự bị nói trúng rồi!

Nửa tháng này hẳn đều chặt chẽ quan sát, Luru Hồng xác thực đối với Minh Hạ Cung có chút thất vọng, cho rằng với xuất thân hiển hách của Minh Hạ Cung nương nương tựa hồ sẽ không ra gì. Hành vi cử chỉ sẽ có chút cao ngạo, mặc dù không cầu khí thế phải bức người, nhưng cũng nên có chút ngạo nghễ theo đúng phong cách của quý tộc chứ? Nhìn Trương phi xem, xuất thân từ tầng lớp thấp nay cũng là sủng phi của hoàng đế, phu nhân kia chỉ sợ không được đoái hoài, cái này gọi là thế lấy phu quý, đúng là như thế.

Mặc dù tâm tư bị nói toạc ra, nhưng Luru Hồng vẫn chỉ có thể khom người nói:

- ”Thuộc hạ không dám!“

- ”Người tất nhiên là không dám nói, cũng chỉ dám nghĩ mà thôi“. Tâm tình cũng không tệ lắm, Từ Quang hoàng đế cười khẽ, cơ hồ thì thầm tự nói với mình: ”Chính là không được sủng hạnh sao? Vậy thì làm sao trăm có thể để nàng thất vọng được?“

- ”Hoàng Thượng“. Luru Hồng kinh ngạc kêu lên.

Từ Quang hoàng đế phát phát tay, xoay người ngồi xuống trước án thư, nói với hai người :

- ”Lui ra đi. Chuyện hậu cung tạm thời dừng lại ở đây. Lần trước người nói nội cung Tây Vân Quốc phát sinh nổi loạn, người mau đi tìm hiểu tương quan sự việc. Còn nữa, đi thăm dò cho ta vì sao Dã Nhân Tộc ở phương Bắc lại nhiều lần xâm phạm biên cảnh của ta, vì sao lại có tình huống này“.

- ”Vâng“. Luru Hồng đành phải lên tiếng trả lời rồi lui ra cùng tuyệt thế mỹ nhân ở sau lưng.

Khi thân ảnh hai người đã rời đi, trong tầm điện chỉ còn lại một mình hoàng đế, bên ngoài không còn tiếng động của một ai.

—

Trăng tròn trên cao, hoàng thượng đã đi vào giấc ngủ.

Minh Ân Hoa sau khi ngủ được một lát thì tỉnh lại. Nàng không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, hai tròng mắt chớp chớp nhìn lên đỉnh giường, nhất thời không biết đây là nơi nào, cũng không biết vì sao toàn thân lại vô lực bủn rủn.

Chao đèn ở trên tường theo tấm vải lụa bị túm quăng sang bên trái, khi tinh thần hồi phục được một chút, nàng cố gắng nhấc tay lên nhưng như có sức nặng ngàn cân kìm lại. Đầu trí độn không có cách nào để suy nghĩ được nên cũng không biết vì sao mình lại có hành động như vậy.

Tầm mắt nhìn đến cánh tay, cảm thấy có chút lạ, lại không biết cảm giác quái dị này từ đâu mà có.

Sau đó, một khuôn mặt thon dài nam tính xuất hiện trước tầm mắt của nàng, tay phải nàng giơ lên cao nhưng bị bắt lấy một cách nhẹ nhàng, bị hắn vuốt ve thường thức chậm rãi , yếu thích không chịu buông tay.

Một lực đạo rất nhẹ làm cho Minh Ân Hoa toàn thân run run, bỗng nhiên quay đầu lại, hai mắt trừng trừng, trong nháy mắt có sự kinh hãi, không thể nào che giấu nhìn về phía bên cạnh, người đó có một khuôn mặt tuấn tú.

Hai cặp mắt trừng trừng nhìn nhau, nếu nàng bắt ngờ không kịp đề phòng, có thể sa lưới.

Phu quân của nàng là hoàng đế nằm ở bên ngoài, còn nàng nằm ở bên trong. Tới khi ánh sáng chiếu vào đủ để đế vương nhìn thấy rõ ràng sự thay đổi biểu hiện trên khuôn mặt của nàng, còn lại nàng không cách nào biết được hoàng đế giờ phút này đang có biểu cảm gì khi nhìn nàng.

- “Hoàng Thượng...”. Nàng đột ngột lên tiếng, lại không biết nên nói hay làm gì bây giờ.

- “Nàng ngủ không an giấc cho lắm, trăm đã nghĩ, nàng hẳn là sẽ không ngủ đến khi bình minh”.

“Là thần thiếp thất lễ. Thành Hoàng Thượng thứ tội...”

Vì sao nàng lại ngủ ở đây?! Quá tệ. Chuyện hoàng thượng ở trong phòng là thực, làm cho lòng của nàng tràn đầy ảo não, trên mặt lúc trắng lúc hồng biến hóa không ngừng.

Khi nói đến việc thị tẩm cho đế vương, phi thiếp phải luôn luôn thanh tịnh, cho dù có mệt mỏi thế nào đi chăng nữa cũng phải ngủ muộn hơn hoàng đế. Sáng sớm khi hoàng đế tỉnh giấc phải luôn luôn túc trực, hầu hạ hoàng đế khi có lệnh. Đây là quy củ của hậu cung mà tần phi thị tẩm phải thực hiện, mà, đối với nàng mà nói, khi có người nằm ở bên cạnh, nàng không nên ngủ cũng không thể ngủ được.

Nhưng... Nàng đang ngủ. Khi đế vương thanh tịnh, nàng vẫn đang ngủ.

Từ Quang hoàng đế mỉm cười, cầm cánh tay của nàng áp vào ngực mình, những ngón tay mang theo sự ấm áp, thực ôn tồn chiếc cảm khế chạm vào đầu nàng, một bàn tay còn thuận ý ôm nàng từ phía sau. Nàng không thể không chế mình, thân thể của nàng bỗng chốc cứng đờ nhưng rất nhanh đã tự thả lỏng, tuy nhiên tim vẫn đập rất nhanh như đánh trống, cho dù nàng đã cố gắng hít thở thật sâu.

- “Ái phi, nàng gả cho trăm, cũng đã được hai năm?”

- “Là hai năm, Hoàng Thượng.” Nàng thuận theo mà trả lời, thanh âm thật nhỏ như thủ thi, hơi thở phảng phất tỏa ra trong lồng ngực của Hoàng Thượng.

Tư thế quá mức thân mật này khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên nhưng ít ra như vậy lại thích hợp, nàng không cần nhìn thẳng vào đôi mắt của đế vương. Biểu hiện của nàng có thể an toàn mà ẩn dấu trong khuôn ngực của đế vương, cũng sẽ giúp cho mình có một khe hở để có thể tự hỏi mình.

- “Trong hai năm nay kể từ khi đăng cơ do quá bận rộn, đối với hậu cung, trăm cũng có nhiều vắng vẻ, thực sự trăm cũng vô cùng mong muốn. Các vị ái phi ở chung thật là hòa thuận làm cho trăm vô cùng vui mừng, lại nói tiếp, cũng là nàng giúp trăm quản tam cung thật sự rất tốt”.

- “Hoàng Thượng quá khen rồi. Thần thiếp thật sự là lười nhác vô năng, đối với cung vụ không biết gì cả, hậu cung gọn gàng ngăn nắp là thật, nhưng thần thiếp không có chút công lao nào cũng là sự thật”. Nàng cẩn thận đáp.

- “Sao lại đối với trăm khách khí như vậy. Nàng là chính thê của trăm, ngày thường là mẫu nghi của thiên hạ, luôn luôn đoan chính. Lúc nào cũng ôn tồn, nếu còn khách khí như quần thần sẽ không khỏi làm cho đáy lòng ta cảm thấy khó chịu, nàng còn trẻ tuổi như vậy mà đã phải chịu rất nhiều áp lực...”. Thanh âm trầm thấp mang theo một tia thương tiếc, trong đêm dài thanh tịnh hai thân thể dựa sát vào nhau, chợt có sự kích thích lòng người, đa sầu đa cảm dường như bộc phát.

Những lời này của hoàng đế làm cho Minh Ân Hoa cảm thấy trong ngực mình lúc nóng lúc lạnh. Lạnh là vì sợ hãi, vì sao đế vương đột nhiên thân cận, không biết dùng từ gì để biểu đạt cho đúng; nóng là dùng những lời ngon tiếng ngọt này để dằn lòng cho trái tim của nàng thất điên bát đảo, giống như những đôi nam nữ yêu nhau nghe thấy những lời này của người yêu mình.

Cảm thấy rất khó chịu, lại ức chế không được tham luyến...

Nếu như dễ bị động tâm với nam nhân này là điều quá dễ dàng. Hắn không cần cố gắng, thậm chí cũng không phải thật tình, cũng có thể sở hữu trái tim của đối phương một cách dễ dàng như trò bàn tay...

Nữ tử thế gian chính là để thử nghiệm, bình thường gả cho vị hôn phu. Có lẽ mọi người đã xem qua vô số khuê nữ đi xuất giá có thể sinh ra đủ loại ảo tưởng phóng đoán, nhưng cũng có cái không phải là sự thật. Vô luận như thế nào đối với nữ nhân mà nói, nhất là các nàng xuất thân thấp hơn gia đình nhà chồng, cả đời đối với tình yêu chân thực nào có thể, chỉ biết đến từ tượng phụ. Là tốt là xấu, đều phải an phận.

Làm nam nhân thì không cần dùng nhiều tâm tư khi tán tỉnh nữ nhân, nữ nhân trừ bỏ luân hãm còn có thể như thế nào? Từ đáy lòng âm thầm thở dài. Mà thế tử của đế vương vương triều còn rất nhiều người khác, đâu chỉ có mình nàng.

- “Nàng cũng biết, Nhật Diệu vương triều không dễ dàng thành lập, trải qua thời Ngũ Nhậm đế vương tới nay cũng chỉ lập được Nhị Nhậm hoàng hậu, phần lớn đều là cho tứ cung phân quyền mà trị, duy trì sự cân bằng. Trăm giao cho Tam cung quyền lực thống trị hậu cung không chỉ là quyền lợi mà cũng là nghĩa vụ. Tuy rằng nàng cũng không muốn dính vào việc đó nhưng đây là việc mà nàng phải làm, nàng có hiểu không?”

- “Thần thiếp hiểu...”. Nàng nhắm mắt lại, xem nhẹ điều bộ của mình đang hãm ở trong lòng của đế vương là thực lòng, cố gắng khôi phục lại tinh thần ứng đối, gần từng tiếng cẩn thận mà đáp lại: “Chính là Hoàng Thượng, thần thiếp tuổi còn nhỏ, nên không thể bằng các vị tỷ tỷ...”

Từ Quang Đế thanh âm từ đỉnh đầu nàng truyền đến, phá tan sự trầm thuật của nàng:

- “Ái phi, trăm đối với nàng có một kỳ vọng vô cùng lớn lao”. Nhẹ nhàng nâng gương mặt non mềm của nàng, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng áp vào vầng trán tròn bóng. “Văn thư phủ đã xem quyển sách do nàng biên soạn cho trẻ nhỏ và đã tiến hành việc sao chép, hôm nay đã đưa đến cho trăm rồi, trăm đã xem qua một lần, viết rất khá. Nàng học thế nào vậy, sao có thể có tài giỏi như thế? Biết rõ trăm cầu mới...”. Hôn, dừng ở môi nàng, đoạt đi hơi thở

của nàng

Đối với vấn đề của Minh Ân Hoa hay bất kì ai khác đều không phải là đối thủ của hoàng đế! Hơn nữa hôm nay hoàng đế lại có biểu hiện nhiệt tình như thế này, so với ngày thường có sự khác biệt nào đó, diện mạo luôn luôn bình tĩnh, ung dung như thế này, nàng thực sự không cách nào chống đỡ nỗi sự thay đổi như thế này.

Bị những động tác vô cùng thân thiết ôn nhu của hoàng đế trêu ghẹo, đầu lại lần nữa choáng váng mơ hồ... Giống như người này không phải là hoàng đế mà chỉ là trượng phu, là một nam nhân bình thường, rất kỳ quái.

Hoàng đế như vậy làm cho nàng rất sợ hãi. Không cần lý trí nhắc nhở, toàn thân nàng liền biểu hiện rõ sự cảnh báo như một pho tượng đang đứng nghiêm ở Đông Tuyết Lý. Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm!

- "Á!" Sau đó, bởi vì vành tai bị cắn một cách nhẹ nhàng làm cho cả người nàng rung mạnh, sợ hãi kêu ra tiếng. Nếu không bị hoàng đế ôm chặt nàng nhất định sẽ kêu lên một tiếng cao vút mất.

- "Đừng sợ, trầm ở đây mà". Hai nàng kinh ngạc như thế. Lồng ngực rộng lớn bao trọn lấy nàng, tạo cho nàng một cảm giác thật an tâm.

Minh Ân Hoa cố gắng đè nén cảm xúc, cái miệng nhỏ nhắn đã bị bao phủ. Bị hôn tới mức không thể nói chuyện mà tai còn bị cắn dấy lên một phen hỏa dục, nàng đang hoài nghi có phải lỗi tai của mình đã bị đốt thành tro rồi không...

- "Vừa rồi nói đến chỗ nào rồi?". Hoàng đế ngồi dậy, cánh tay thoải mái đặt ở thắt lưng của nàng mà ôm chặt, cả người của nàng ngồi trên đùi của hoàng đế lại bị hấn ôm lấy. "À, đứng rồi, chính là trầm mong đợi nàng sẽ luôn luôn chia sẻ tâm tư cùng trầm. Nàng có năng lực này vì sao lại chỉ ở Minh Hạ Cung? Vành Đông Cung tuy rằng có cố gắng làm việc nhưng mà gần đây có chút qua loa, làm việc gì cũng hỏng. Thông minh như nàng tại sao mà có thể không nhìn ra cơ chứ?"

Những cử chỉ vô cùng tự nhiên của hắn như là hành động của hai người bình thường, giống như trăm ngàn thứ bình thường khác. Sự thật này có khả năng sao! Đế vương có lẽ đối với nữ nhân nào cũng sẽ tỏ ra ôn tồn như vậy, nhưng đối với nàng mà nói đây là lần đầu tiên! Nàng biết rất rõ điểm ấy cho nên dù bị nhu tình của hoàng đế có làm cho quân lính tan rã cũng không xóa tan được nỗi sợ hãi đã ăn sâu ở trong lòng.

Hắn là cố ý. Không nên làm như vậy...

- "Sao nàng không nói gì? Ân Hoa?". Đột nhiên lại gọi cả khuê danh của nàng, làm cho toàn thân nàng bị chấn động. Lại làm cho nam nhân kia cười ra tiếng. "Ồ trong phòng như vậy còn câu nệ, nên làm thế nào cho phải?"

- "Hoàng, Hoàng Thượng... Thỉnh, thỉnh ngài dừng...". Nàng đã không thể bình tĩnh được nữa, ngữ khí bình thường hoàn toàn mất hết, cả một câu bình thường tự nhiên cũng không thể thoát ra được mà chỉ toàn là những tiếng thờ dốt. Không tự chủ được gây thất thố khiến nàng hận không thể lập tức chết đi.

Đủ! Đủ rồi! Làm ơn, không cần nhiều...

Mà hoàng đế tựa hồ cảm thấy đêm còn dài có rất nhiều việc có thể làm, bởi vì hắn luôn không ngừng ép buộc người bên cạnh... Tay của hắn chu du trên thân thể của nàng, môi của hắn cũng ở trên mặt nàng mà di chuyển, đủ loại đủ loại không thể tưởng tượng, khó có thể mở miệng, khuôn mặt của nàng đã ửng đỏ, giống như liệt hỏa thiêu đốt ngập trời, đã đốt sạch thần chí của nàng không lưu cho nàng một con đường sống.

Nếu hắn thích, có thể làm cho nữ nhân cam tâm tình nguyện...

Không biết có phải hắn đã quen với chuyện ấy, do vậy mà hắn không thể áp chế được, lướt qua sự chịu đựng tới mức cực hạn kia, nước mắt nàng lặng lẽ theo khóe mi chảy ra...

Ánh trăng lặng yên di chuyển về phía Tây, một đêm xuân chưa nghỉ, dây dưa triền miên tới bình minh.

Thùng thùng thùng thùng thùng...

Ở sảnh chính điện lâu lâu lại vang lên tiếng trống canh, năm hồi trống như báo hiệu canh năm buổi sáng đã đến.

Giờ Mẹo thường là thời khắc hoàng đế tỉnh giấc, đây cũng là thời khắc bận rộn của bọn nô tỳ trong cung hoàng thượng.

Nhưng hôm nay hắn cự nhiên phá lệ cho đến khi Minh Hạ Cung nương nương rời đi, người hầu hạ hoàng đế mặc quần áo bị làm cho hồ đồ, rối rít, loạn thành một đoàn.

Trong cuộc đời bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế chỉ rửa mặt sơ qua và thay quần áo hết sức nhanh chóng! Phải nhanh, lại không thể sai, đương nhiên càng không thể vì mau chóng mà động tác thô lỗ làm cho hoàng đế cảm thấy không khỏe. Hơn nữa trong lúc hoàng đế mặc quần áo, trợ thủ đắc lực phải cầm vài bản tấu chương cho hoàng thượng xem, bởi những tấu chương này hôm nay sẽ được đem ra bàn luận, vẫn là phải xem lại một chút phòng ngừa có điều sơ hở, đương nhiên làm cho nhóm ngự thị tiến hành càng thêm khó khăn.

Hoàng đế đại nhân không nhìn thấy mọi người đều đang cố gắng, trên mình khoác bộ long bào mới liền thẳng tiến về chính điện, trên bậc cuối cùng của chính điện để quan vừa mới xếp hàng ổn định.

-”Hoàng Thượng giá lâm...”. Ngự tiền thị vệ mang thanh âm hùng hậu thông báo cho đại điện, thanh âm vang dội khắp mọi ngõ ngách.

-”Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế...”. Quần thần nhất trí khom người triều bái.

Tiếng vang ở phía trước điện đồng thời vang lên, sau điện tất cả mọi người không kể chức quan lớn nhỏ không có ngoại lệ đều nhất loạt quỳ trên mặt đất.

Có thể nói, từ trước tới nay đây là lần đầu hoàng đế lâm triều muộn như vậy, tự nhiên khiến cho tất cả mọi người chú ý, hơn nữa làm cho mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu muộn.

Trời mới biết hai năm nay đều tầm thường vô vị, biểu hiện bình thường của Minh Hạ Cung làm sao có thể đột nhiên nắm được thánh quyền?

Nàng cuối cùng đã làm cái gì? Nói thẳng ra, bất quá cũng chỉ biên soạn một bộ sách cho bọn trẻ, tựa hồ còn không đủ làm cho hoàng đế để tâm tới?

Chẳng lẽ hai năm này, Minh Hạ Cung tính tình “thành thật bốn phần” đều là giả vờ? Kỳ thật có thủ đoạn cao siêu khác làm cho hoàng đế trầm mê? Trầm mê đến mức thậm chí đã quên đi việc muốn cân bằng các thế lực trong triều đình? Minh gia đã là thế lực lớn, nếu lại tái xuất hiện một sủng phi Minh gia thì không phải là quyền lực hơn trời sao ? !

Hoàng đế bệ hạ, đến tột cùng suy nghĩ cái gì đây?

Mà có thể làm cho hoàng đế lần đầu tiên trong cuộc đời yếm khởi đến Minh Hạ Cung là như thế nào ?

Đây là vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn biết.

Khuông! Va vào tường !Vỡ tan !

Không đủ! Quãng còn chưa đủ! Lại chộp một vật khác nện xuống.

- “Nurong nurong! Nurong nurong! Thịnh người bốt giận, đây là vòng ngọc mà Hoàng Thượng đã ban thưởng! Cái này không thể!”. Nữ quan của Văn Dương Uyển đuổi bước lên phía trước ngăn cản.

Trương phi nâng tay lên một chút, không giãy dựa nhiều nữa để cho nữ quan đem vòng ngọc cất đi. Ngơ ngác đứng tại chỗ một hồi lâu đến khi thân mình hư nhược, nàng ta rơi xuống tháp thượng lạnh giá. Đầu tiên là rơi lệ, tiếp theo là khóc rống lên, lòng tràn đầy khí giận cùng ủy khuất không thể nào phát tiết, không ngừng dậm chân.

- “Nurong nurong, người đừng như vậy, người đang mang thai!”. Nữ quan tiến đến trấn an, nháy mắt ngầm ý cho hai tiểu nha đầu đang phát run ở trong góc tiến lại gần châm trà cùng dâng khăn.

- “Bảo trọng cái gì? Có ích lợi gì! Cứ để ta chết đi! Dù sao cũng không có người để ý!”

Ngay tại lúc Trương phi khóc to sướt mướt, một lão phu nhân mặc hoa phục không chờ người ta thông báo, đã mạnh mẽ đi nhanh đến. Còn chưa tới cửa đã lên giọng răn dạy:

- “Dục, đang làm gì đây? Nữ nhi, người khóc như vậy còn ra thể thống gì? Đừng quên người đường đường là đế phi của Nhật Diệu hoàng triều! Người trở thành nha đầu ba tuổi khóc lóc om sòm như vậy là sao?”

-”A nurong! A nurong... Người đã tới. Ô... Người nếu không tiến cung đến xem nữ nhi, nữ nhi chỉ sợ phải chết. Nữ nhi đáy lòng thật khổ, khổ chết, a nurong...”

Nhìn thấy mẫu thân đã đến, Trương phi nhào vào lòng mẫu thân, cái gì cũng không, chỉ là tố khổ nhưng đều không còn kịp rồi. “A nurong, người nên giúp nữ nhi tác chủ. Minh Hạ Cung kia thật sự là khinh người quá đáng, không biết sử dụng mị kế gì làm cho Hoàng Thượng đồng ý đem Dư Dương giao cho nàng ta dưỡng dục! Hoàng thượng đang tính cái gì chứ? Đó là con ta, ta ba mươi tuổi thật vất vả mới sinh hạ một bảo bối. Hằng tháng chỉ có thể gặp con một lần, muốn gặp vài lần đều phải được cung phi đồng ý, còn bây giờ... Bây giờ là sao đây ? Mẹ đẻ không được gặp con, dưỡng mẫu lại mỗi ngày có thể thấy được. Thật không công bằng, a nurong. Minh Hạ Cung kia quá mức bá đạo, cho dù nhà mẹ đẻ có thế lực lớn như vậy thì có thể tác uy tác phúc sao? Kiểu này là trái với cung lệ, cũng chỉ có nàng ta mới làm được!”

-”Người bình tĩnh một chút.”

- “Ta không cần bình tĩnh, con ta không có, làm sao bình tĩnh! Nurong a, người cứu ta đi, cứu ngoại tôn đáng thương của người đi! Dư Dương nếu thật sự rơi vào tay Minh Hạ Cung, nó sẽ chết mất, nhất định sẽ chết mất !”

Lão phu nhân thấy nữ nhi của mình như thế, bất lực không có cách nào kiềm chế cảm xúc của nàng, đành phải ra lệnh cho nữ quan:

- “Các người đi làm việc đi, đừng có ở chỗ này mà nhàn hạ. Người cho một người canh giữ ở ngoài cửa, không cho gọi thì không được tiến vào.”

-”Vâng”. Nữ quan rất nhanh, chỉ huy tiểu nha hoàn sau khi sửa sang lại một mớ hỗn độn trong phòng đều lui xuống.

Thuận Trinh phu nhân – Trương lão thái thái để nữ nhi báo bối của mình khóc phát tiết một trận, hồi lâu sau mới nói:

-”Được rồi được rồi, người hấp tấp năn nỉ ta tiến cung tới gặp người, là muốn cho nương xem người khóc sao? Người khóc làm cửa cung đều phải khóa kín. Người cho nương là thân phận gì, chẳng lẽ có thể qua đêm trong hoàng cung?”

Trương phi hồi tiếc nước nỏ nói:

-”Ta có thân phận gì chứ? Bất quá chỉ là sùan phi, trên còn ba vị cung phi thích ức hiếp là ức hiếp, cho dù có ý định đem ta xử lý, bị oan cũng chỉ có thể câm nín!”

- “Người nói cái gì? Không có chí khí gì cả! Hoàng Thượng đối với người không phản đối, đều che chở. Sùan phi thì không còn có cơ hội sao? Khóc cái gì mà khóc? Trước mặt nương người khóc cái gì? Muốn khóc thì tới trước mặt hoàng thượng mà khóc, người là thanh mai trúc mã, không phải dễ dàng để nói sao? Lần sau Hoàng Thượng triệu người thị tẩm, người làm tốt một chút để cho Hoàng Thượng thay đổi chủ ý, nhớ rõ là phải cùng Hoàng Thượng nói về đề tài kia một chút xem người có khả năng tấn vị hay không. Không phải còn có Tàng Đông Cung sao? Ngoài người ra còn ai có tư cách chứ?”

-”Nương, người nghĩ thật đơn giản! Trong cung nhiều quy củ hơn từ khi Hoàng Thượng đăng cơ, hậu cung thì vắng vẻ, một tháng mới hứa gặp một lần không giống như trước làm nhân vương hoặc làm Đông Cung thái tử nói gặp là thấy. Trước mặt nữ nhi vừa vội lại vừa sợ! Con sẽ chết dưới tay Minh Hạ Cung, người cũng biết năm đó Minh Ân Nhã và ta thủy hỏa bất dung, thù cũ khó có thể đếm hết cũng không biết Minh Hạ Cung sẽ đối phó như thế nào với con ta! Hơn nữa nghe nói tháng tám này tuyển tân phi, chẳng những gia thế hơn người ngay cả dung mạo đều là nhân gian tuyệt sắc. Nương a, nữ nhi sắp bốn mươi rồi, từ trước tới nay hậu cung có lệ phi tử qua tuổi bốn mươi sẽ không được Hoàng Thượng triệu hạnh, còn muốn tấn vị cái gì! Nữ nhi cả đời này đã không trông cậy được nữa?! Ai bảo chúng ta không có thể lực chứ!”

- “Cái gì mà không có thể lực! Người quên nửa năm trước người cầu xin Hoàng Thượng cấp cho ca ca người chức vị, nay cũng đã có chí phú, đường đường là chủ khách viên ngoại lang! Quan nhĩ cũng không nhỏ, cũng đã là ngũ phẩm. Người khác là quan, chúng ta cũng có một thể lực không nhỏ đâu!” Trương lão phu nhân cho rằng thân gia cũng thực ngạo nhân, xuất môn bên ngoài ai mà không phải nịnh bợ lấy lòng.

Trương phi đương nhiên biết các huynh đệ đều giữ chức quan không quá trọng yếu, bởi đều là do nàng năn nỉ hoàng đế mà có.

-”Nương, nếu người muốn Trương gia ta nhiều thế hệ vĩnh xương, trong lời nói phải hảo hảo bảo vệ Dư Dương, bất luận như thế nào chúng ta cũng không thể giao Dư dương cho Minh Hạ Cung!”

”Cho nên nương mới muốn người đi thỉnh cầu Hoàng Thượng! Cũng đừng đợi cho triệu hạnh, người trực tiếp đến Thượng Hoàng Cung cầu kiến Hoàng Thượng”

-”Nữ nhi muốn làm như vậy, nhưng trước khi được hoàng thượng tấn kiến phải được tam chính phi trấn ký, ta sợ sẽ bị ngăn cản.” Suy bụng ta ra bụng người, chính nàng còn làm khó dễ sùan phi, thậm chí trên người đầy trang sức, mặc vật liệu may mặc đều quần thục, dù sao ai cũng đừng nghĩ có “Yêu mị hoặc chủ” là có cơ hội.

-”Ba nữ nhân kia dám ương ngạnh?!” Trương lão phu nhân giận dữ hỏi.

“Đúng vậy, nương. Cho nên nữ nhi mới thỉnh ngài tiến cung. Người là nữ mẫu mà Hoàng Thượng kính trọng, đi cầu kiến Hoàng Thượng tự nhiên không có kẻ nào dám chậm trễ ngăn trở. Ngài tới trước mặt Hoàng Thượng nói khó làm cho Hoàng Thượng triệu kiến ta, ta đây không cần phải xem sắc mặt của tam cung.”

Trương lão phu nhân suy nghĩ một chút cảm thấy cũng có lý. Hoàng Thượng luôn luôn lễ ngộ với nàng, tuy rằng chỉ nhân dịp tân niên mới có thể bái kiến Hoàng Thượng một lần, nói vài câu khách khí, nhưng hoàng thượng ban cho quà tặng cũng không thiếu.

Nếu tin tức Minh Hạ Cung kia được sủng ái là thật, nói vậy nếu cung phi chủ động đề nghị hoàng đế, thì những việc không đáng lo sẽ bị gác lại không đề ý tới?

Cho nên, trước mắt cũng chỉ có bà mới có thể thử được.

-”Như vậy đi, đợi lát nữa nương đi nội vụ phủ đệ bài tử. Ta nghĩ Hoàng Thượng hẳn là trong vòng hai ngày sẽ triệu kiến ta. Ta sẽ cùng hần đề đạt chuyện này cũng có thể làm cho Hoàng Thượng triệu kiến người, đến lúc đó người phải nắm chắc cơ hội, biết không? Cho dù không thể thay đổi được chuyện của Dư Dương, người tốt xấu gì cũng phải tạo ra một đường lui, ít nhất thừa dịp địa vị tân phi chưa được rõ ràng người xem có thể làm cho Hoàng Thượng đem Tàng Đông Cung ban cho người hay không. Như vậy người mới có cơ hội danh chính ngôn thuận đem con đường đục bên người. Biết không?”

- “Nữ nhi biết rồi”. Trương phi gật gật đầu, mọi hy vọng đều đặt trên người mẫu thân.

Từ Quang đế thiên có bảy phi thiếp, bình thường bốn ngày lâm hạnh một vị, một tháng là vừa đúng. Từng vị thê tử đều được chiếu cố đến, là một trọng phu làm hết trách nhiệm. Khuê oán tất nhiên là có khuê oán nhưng bởi vì đối xử bình đẳng cho nên cũng không có gì oán giận. Tình huống có thay đổi, có người bắt đầu được đối đãi đặc biệt...

Mười lăm ngày ấy qua đi, trong ngoài cung đều có chút không bình thường, không chỉ nhà mẹ của Minh Ân Hoa gần đây được bái kiến nhiều, ủy thác cũng đã có phu nhân bái kiến nhần dùm đến nàng, nhiều nhân lại không thể không gặp, ngay cả nàng toàn tâm lễ Phật không hỏi thế sự cũng bị dòng họ lý đưa người vào trong cung để thấy nàng.

Đã muốn làm quan nhưng lại không qua thi cử, nhờ người khác tiến cử, liều mạng để có tin tức, khát vọng luôn theo bên nàng nhờ sự giúp đỡ một chức

quan. Bọn họ cho rằng Minh gia hiện tại chỉ có năm người được làm quan ở trong triều như vậy thật quá ít, Thánh Thượng đối với Minh gia đã có sự ân sủng như vậy có tăng thêm mười mấy nhân sĩ cũng coi như hợp lý. Không cần phải giữ chức vụ quan trọng, chỉ cần nhàn rỗi không có việc gì.

Minh thị gia tộc phú quý trăm năm, cảnh lá sum xuê đã nuôi dạy vài vị văn tài võ mòi nhưng là không phải không có những thiếu gia chỉ biết chơi bời, ý thể ăn hiếp người khác.

Nhưng hiện tại nàng là người được Từ Quang để hết sức sủng ái, Trương phi kia ba ngày hai bữa lại tới cửa nói những lời lạnh nhạt cùng với Vĩnh Đông Cung xu nịnh giao hảo ngoài mặt nhưng cũng không dẫu được về ghen tỵ đôi chút, chỉ biết hiện tại nàng nên làm gì.

Nàng cứ bị đồ lên đầu như vậy. Chỉ vì sau đêm hôm đó, hoàng đế cố ý làm triều muộn không cho nàng gầy dựa hoặc tự hỏi thời gian, lo lắng nhiều ngày liền theo nhau mà đến.

Nàng nên làm thế nào bây giờ?

- “Áy, nương nương, trước đừng ăn, tâm sen còn chưa lấy ra!”. Minh Thúy nhìn thấy chủ tử tiện tay cầm vài hạt sen đưa vào miệng, sợ hãi vội kêu lên .

Nghẹn rồi. . .

Nàng bị nghẹn nói không nên lời nhưng không nhổ ra, vẫn kiên trì ăn hai ba hạt, nhanh chóng nuốt hạt sen vào.

-”Mau uống chén mật trà đi ạ!”. Minh Thúy động tác gọn gàng đem trà dâng lên.

Minh Ân Hoa uống một ngụm lớn. Uống xong, mới nghĩ đến:

- “Làm sao có mật trà?”

- “Nương nương, người quên sao? Đợi lát nữa Dư Đồng công chúa sẽ đến thỉnh an người! Đây là vì công chúa mà chuẩn bị .“

- “A, đúng rồi. Dư Đồng muốn tới đây!”. Tuy rằng miệng còn đầy hạt sen, nhưng nhin không được nở nụ cười.

Thân là chính cung phi tần có thể tùy thời mà triệu kiến cháu gái. Tuy rằng đã đến nội vụ phủ xin phép, mỗi lần phải có lý do đường hoàng mới được.

Từ sau khi hoàng đế hạ chỉ lệnh từ tháng sau đem Tam hoàng tử, Từ công chúa đến Minh Hạ Cung nuôi nấng trong cung không người nào là không biết, làm cho người ta không cần phải chạy tới Nội Vụ phủ, tự động mà nói : Từ công chúa có thể tùy thời hướng Minh Hạ Cung thỉnh an, mỗi ngày đều đến thỉnh an, làm tròn hiếu đạo.

Mọi người khẳng định không thể đắc tội, nên mới có tình huống này đây?

Mỗi người đối với nàng có vài phần kính trọng, làm cho nàng hiểu được cái gì ở trong cung gọi là đi ngang.

Loại này cao cao tại thượng, tựa hồ thiên hạ đều ở trong lòng bàn tay ta, chớ trách có thể dễ dàng khiến con người ta sa đoạ, dễ dàng phóng túng.

Ngay khi nàng giật mình hiểu rõ quyền lực đang nắm trong tay mình, một tiếng thanh thúy kiều nhuyễn vọng tới.

-”Di nương. . . “

- “Đồng Đồng!”. Nàng vui vẻ kêu lên, mình ngồi quỳ xuống chắt chẽ ôm lấy người đang lao về phía mình, nhất thời đã quên vì sao không có ai thông báo mà Dư Đồng đã chạy đến trong lòng nàng rồi.

Minh Hạ Cung từ ngày được phong sắc cũng biết rằng nếu ai muốn gặp nàng phải qua ít nhất ba đạo trấn thủ. Nói như thế nào, cũng phải có người hầu dẫn đường mới có thể vào được thế mà Dư Đồng lại một mình chạy tới đây?

Minh Ân Hoa trong lòng mặc dù cảm thấy không thích hợp, nhưng bởi vì rất vui mừng cho nên cũng không để ý tới, chỉ chuyên chú ôm cô bé ở trong lòng nói:

-”Đồng Đồng bảo bối, đã nhiều ngày không được gặp? Có ngoan không ? Có ăn cơm và ngủ tốt không? Đến đây di nương nhìn xem có cao lên chút nào hay không, có đẹp hơn không nào!”

-”Con xinh đẹp hơn đó! Phụ hoàng nói thế mà !”. Tiểu công chúa thành thực trả lời nhưng lại mang vẻ mặt đắc ý. Nói xong liền quay đầu tìm chứng nhân. “Phụ hoàng, ngài đã nói vậy đúng không?”

Phụ, phụ hoàng?

Minh Ân Hoa trong đầu thoáng chút trống rỗng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn về phía cửa, người kia thân ảnh cao ngất trên môi nở nụ cười.

Bốn phía tất cả mọi người đều đang quỳ hết một lượt? Sao nàng không cảnh giác chứ ?

-”Đúng vậy, Dư Đồng càng lúc càng đẹp, là tiểu công chúa xinh nhất của trẫm”. Tâm tình của hoàng thượng dường như rất tốt tiến đến gần các nàng.

- “Nô tì khẩu kiến Hoàng Thượng ! “

Nàng đang chuẩn bị quỳ xuống thì bị hoàng đế một tay kéo lên khẽ nắm lấy bàn tay mảnh mai của nàng. Nàng kinh ngạc nhìn thẳng vào gương mặt của đế vương, nghe được giọng nói ngọt ngào của đế vương bên tai của nàng:

-”Tổ nhan hướng lên trời, có khác một phen phong tình. Xem ra trăm hôm nay tới đúng lúc rồi!“

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

“Phu tam đoan chi diệu, mạc tiên hồ dụng bút, lục nghệ chi áo, mạc phi hồ ngân câu, tích tẩn thừa tương tư kiến chu mục vương thư, thất nhật hưng thán, hoạn kì vô cốt; thái thượng thư nhập hồng đô quan kiệt, thập tuần bất phản, ta kì xuất quần. . .” 「夫三端之妙, 莫先乎用笔; 六艺之奥, 莫匪乎银勾。昔秦丞相斯见周穆王书, 七日兴叹, 患其无骨; 蔡尚书入鸿都观碣, 十旬不返, 嗟其出群。 . . . 」

Một nam oa sáu tuổi, trên tay cầm chiếc bút lông, già vờ già vịt như đang đắm chìm trong từng câu chữ, đắc ý rung đùi ngân nga “Bút Trận Đồ”, dù cho có lấp bắp chút tiếng địa phương nên còn quên câu thiếu từ, nhưng vẻ mặt nam oa vô cùng đắc ý, thỉnh thoảng lại trừng cặp mắt đáp lễ tiểu cô nương bốn tuổi đang mang vẻ mặt không phục nhìn mình.

“... Nhiên tâm tồn uy khúc, mỗi vi nhất tự, các tượng kì hình, tư siêu diệu hĩ, thư đạo tất hĩ. Vĩnh hòa tứ niên, thượng ngu chế kí’. Nam oa gật đầu như mổ thóc: “Mẫu phi, con đọc xong rồi!”

「..... 然心存委曲, 每为一字, 各象其形, 斯超妙矣, 书道毕矣。永和四年, 上虞制记。」

-”Tốt lắm !” Minh Ân Hoa gật đầu, ngữ khí kinh hi: “Tuy rằng chỉ mới sáu tuổi, nhưng đã có thể ghi nhớ hoàn chỉnh một tác phẩm như vậy, thật là một đứa trẻ thông minh“

Tiểu nam hài cảm thấy thật đáng giá khi liêu minh học thuộc “Bút Trận Đồ”, vẻ mặt không che được hết đắc ý, lại càng dùng nói trong bụng đã nở hoa tự lúc nào rồi. Chợt nhớ đến từ nửa tháng trước, Liễu nữ quan lấy danh nghĩa trợ giáo của Minh Hạ Cung nương nương mỗi ngày đều chạy đến Sơ Hi Cung hò dô thúc quân chuyện học tập của cậu. Bây giờ thành quả đã được gặt hái rồi.

-”Di nương! Con cũng sẽ đọc, con cũng muốn đọc!”. Hiềm khi nhìn thấy di nương của mình khen ngợi người khác, thế mà người đó lại là Tam ca thường hay trêu chọc mình, tứ công chúa Dư Đồng cảm thấy vô cùng ghen tị thế nên dùng sức phe phẩy cánh tay Minh Ân Hoa, bàn chân nhỏ trên mặt đất hết quẹt quẹt lại di di, bé không muốn mình bị ra rìa đâu.

-”Đây chính là nghiên cứu học vấn đó Tứ muội. Muội chỉ là một oa nhi nho nhỏ, chỉ cần ngoan ngoãn ôm rồi gõ ngoan là được rồi, đừng ở chỗ này ra vẻ hiểu biết.” Tiểu nam hài chỉ mới tròn sáu tuổi vậy mà lại học đòi bộ dáng một đại lão nhân sành sỏi sự đời, trêu chọc hoàng muội của mình.

-”Di nương, người xem huynh ấy kia !” Tứ công chúa tức giận đến hộc mắt đều đỏ hồng.

-”Tam ca chỉ là nói đùa muội thôi mà, muội nóng nảy quá. Đồng Đồng, muội muốn đọc cái gì nào ?“

-”Muội... À, đúng rồi! Muội muốn đọc thơ!“

-”Làm trò, muội thì đọc được cái thơ gì chứ? Huynh xem...“

Tiểu cô nương không để cho Tam ca có cơ hội tiếp tục nói mát mình, hấp tấp thét chói tai thốt ra:

“Thù hồng hoa, thù bạch tuyết, dữ nhân tẩy diện tác quang duyệt. Thù bạch tuyết, thù hồng hoa, dữ nhân tẩy diện tác quang trạch. Thù tuyết bạch, thù hoa hồng, dữ nhân tẩy diện tác hoa dong. Như thế nào? !” Hai tay chống nạnh, bộ dáng cao ngạo không ai bì nổi, mắt to trừng trừng lườm Tam ca.

「取红花, 取白雪, 与儿洗面作光悦。取白雪, 取红花, 与儿洗面作光泽。取雪白, 取花红, 与儿洗面作华容。」

-”Tay hoa hồng, tay tuyết trắng, cùng nhi tẩy mặt sạch sáng sủa. Tay tuyết trắng, tay hoa hồng, cùng nhi tẩy mặt sáng bóng. Tay tuyết trắng, tay hoa hồng, cùng nhi tẩy mặt làm hoa dung.”

Tam hoàng tử Dư Dương kinh ngạc ngẩn người, đầu tiên là bị tiếng thét chói tai của muội muội làm cho lỗ tai cậu lúng búng, đợi đến lúc hoàn hồn được thì mới nghĩ hoặc suy nghĩ, ngờ ngác nhìn về phía Minh Ân Hoa :

-”Mẫu phi, bài thơ này sao nghe kì quái quá, sao nghe qua rất giống ca dao nhỉ?”

-”Là ca dao, có thể phổ thành ca từ. Chính là bài “Hồi Diện Từ” kết cấu câu chữ không phải là thơ.” Minh Ân Hoa cố nhịn cười, lấy thái độ thực đứng đắn nhìn Dư Đồng tán dương: “Đồng Đồng, con rất thông minh, di nương không dạy cho con, không nghĩ con lại nhớ được bài hát này.”

-”Vâng!” Bé đắc ý dùng sức gập đầu: “Lúc Di nương giúp Đồng Đồng rửa mặt có xướng bài này, Đồng Đồng đã ghi nhớ đó.”

-”Ha ha ha, đây chỉ là bài hát rửa mặt thôi, nội dung không thể đơn giản hơn. Từ muội, muội học rất tốt, rất phù hợp với tuổi của muội đó! Vừa rửa mặt vừa đọc ...A! hẳn là còn có bài ca rửa chân nhỉ? Hay muội đọc cho ca ca nghe thử xem, để cho ca ca mở mang tầm mắt, nhá?”

-”Làm gì có bài ca rửa chân chứ! Nhưng quả thật muội còn biết nhiều bài thơ khác nữa mà.” Tuy rằng tiểu cô nương không hiểu tại sao ca ca đáng ghét lại cười chê bé, nhưng cùng một lứa tuổi sần sần như nhau, muốn biểu hiện mình tài giỏi hơn là chuyện thường tình, thế nên tiểu nha đầu lửa đảo lập tức lại lè lưỡi một mạch đọc một “bài thơ” khác ra:

“Chí cận chí viễn đông tây, chí thâm chí viễn thanh Khê .Chí cao chí minh nhật nguyệt , chí thân chí sơ phu thê.”
「至 近至远东西, 至深至浅清溪。至高至明日月, 至亲至疏夫妻。」
Lúc này nghĩ có chút đắc ý, vì thế tiểu đầu còn đóng đưa theo thi vận lắc lư bên trái lại bên phải, bộ dáng rất có học vấn. Sau khi đọc xong bài thơ, nha đầu lại càng đắc ý hơn quay đầu nhìn di nương, hỏi nhỏ:

-”Đây chính là thơ phải không? Di nương?”

-”Đương nhiên là thơ. Đồng Đồng thật là lợi hại.” Không dự đoán được cháu gái sẽ đột nhiên đọc ra những câu thơ này, Minh Ân Hoa trong lòng cố gắng hồi tưởng, nhưng sao lại không nhớ rõ có dạy qua cho Đồng Đồng bài thơ này nhỉ. Có thể là vào mấy ngày hôm trước có nhìn thấy trong sách nên thuận miệng niệm ra chăng? Chắc là như vậy nên Đồng Đồng mới nhớ.

Nhận được đáp án xác minh của di nương sau , tiểu cô nương đáng yêu lại lập tức vênh mặt, hất cằm điệu võ dương oai trước mặt tam ca.

-”Muội biết đọc thơ! Huynh về sau không được cười muội nữa, biết không?”

Tam hoàng tử còn đang suy nghĩ những câu thơ trên, đầu có điểm mơ hồ, ngăn người nghi hoặc :

-”Sao lại có một đồng từ “chí” như thế chứ?”

-”Bởi vì bài thơ “Bát chí”, cho nên cả bài thơ nhất định phải có từ “chí!”” Minh Ân Hoa vô cùng dịu dàng cắt lời giải thích .

* chí : đến , tới , đạt được *

“Con chưa từng nghe qua bài thơ như vậy , sao lại đơn giản như vậy chứ , Thái Phó và Liễu nữ quan chưa từng dạy con niệm như thế.” Tiểu nam sinh mù mờ choáng váng, quái lạ, cũng là đọc thơ, vì sao muội muội đọc đơn giản như vậy chứ, cứ đọc trắng cả nghĩa ra như vậy.

Những bài thơ thần đơn giản như vậy còn có thể được gọi là học vấn sao? Học vấn không phải là bác đại tinh thâm sao? Hắn cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Liễu nữ quan? Vì sao Dư Dương lại nhắc tới nàng ta ? Nàng chưa hề để Liễu nữ quan tham dự vào việc dạy học cho hai đứa trẻ, vì sao Dư Dương lại biết nàng ta ?

Bỏ qua nghi hoặc hiện lên trong đầu, Minh Ân Hoa nhìn Dư Dương cười nói:

-”Việc đọc sách học hành vốn nên từ đơn giản đến phức tạp, dần dần kiến thức sẽ vững chắc hơn mà các con sẽ không cảm thấy dễ dàng vất vả suy sụp đối với việc học hành. Huống chi hiện tại là thời gian nghỉ ngơi , hẳn là nên thả lỏng, đọc một chút thovấn, giảng một ít những chuyện xưa thú vị , không phải tốt hơn sao?”

-”Nói đúng lắm, đúng là nên như thế.” Thanh âm mang theo ý cười đột ngột vang bên tai ba người đang tránh nắng nóng trong đình viện.

Hoàng Thượng!

Là Hoàng Thượng!

Đứng dưới mái hiên che nắng , nhất thời một lớn hai nhỏ ngáy người phát hiện ra bóng dáng vị thiên tử chí tôn trong bộ thường phục nhưng vẫn rực rỡ hào quang đang đứng nhìn bọn họ, hơn nữa tựa hồ đã đến đây một hồi lâu rồi ,thế mà bọn họ cự nhiên không hề phát hiện ra , trời ạ!

Lại là một việc ngoài ý muốn nữa! Bởi vì mới ba ngày trước nàng vừa gặp hắn . Nhưng quả thật cũng chẳng biết là trong ý muốn hay ngoài ý muốn đây ~ Gần một tháng nay , vị đế vương tôn quý này đã 5 lần bất ngờ xuất hiện tại Minh Hạ Cung. Tùy thời tùy ý xuất hiện, tựa hồ điều này đã trở thành lạc thú gần đây của đế vương ...

-”Tham kiến Hoàng Thượng” Minh Ân Hoa kim nén sự kính hách lại, nhanh chóng hoàn hồn , khom người hành lễ.

-”Nhi thần bái kiến phụ hoàng.” Hoàng tử mới sáu tuổi nhưng đã được dạy dỗ quy củ hành lễ đâu ra đấy .

-“Tất cả bình thân.”

-”Phụ hoàng!” Tiểu nữ oa bốn tuổi lại khác, vẫn cứ ngây thơ, thực vui vẻ khi thấy phụ thân đến, nhưng lại không biết nên biểu đạt như thế nào. Bé không biết phải vắn an phụ thân thế nào cả, thôi thì cứ bắt chước di nương đi, nghĩ là làm nhưng giữ trọng tâm cũng không xong, thế là cả người bé ngã quỵ xuống, khiến đầu gối nhỏ xinh được một phen ôm hôn mặt đất.”Ai da!”

-“Cẩn thận một chút. Con có đau lắm không?” Từ Quang đế một thân thường phục đem tiểu nữ nhi ôm lấy, nâng tay lau nước mắt trên mặt bé.

-”Không đau!” Tiểu nữ oa thực dũng cảm trả lời. Hấp hấp cái mũi, quả nhiên đã ngừng khóc.

-“Thực dũng cảm, tốt lắm.” Từ Quang đế gật đầu khen ngợi.

Hắn trước mắt chỉ có bốn hài nhi, đối với sự trưởng thành của hài tử hắn rất coi trọng. Sau bữa tối mỗi ngày, hắn đều triệu kiến các con, hỏi một chút về cuộc sống hàng ngày, tình hình học tập. Hai hài tử lớn bởi vì đã đi học nên luôn bị áp lực, khi yết kiến Từ Quang đế vào buổi tối mỗi ngày thì đều cả người khấn trương, sắc mặt tái nhợt, chỉ sợ sẽ bị phụ hoàng bắt đọc bài này bài nọ, không đọc được thì thật xấu hổ; nhưng thật ra hai đứa nhỏ trước mắt này bởi vì vẫn còn quá bé, lại còn chưa phải bị bắt ép khẩn cấp học hành, vẫn thuần túy là những hài tử được mọi người yêu chiều, cảm giác sợ hãi đối với phụ hoàng còn chưa sinh ra, cho nên mỗi lần nhìn thấy phụ hoàng đều thực vui sướng.

-“Đều ngồi xuống đi.” Dẫn đầu đi vào trong mái che nắng, từ từ ngồi xuống ghế trúc mát lạnh, hắn ngẩng đầu nhìn dàn hoa mướp trước mắt, lại những quả mướp xen lẫn giữa cành lá xanh đậm khiến hoàng đế có chút khó tin vào mắt mình, tại sao hậu viện của Minh Hạ Cung lại trồng những loại rau dưa như thế này?

So với những cung khác mà nói, ở trong vườn tranh nhau gieo trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, Tiễn viện Minh Hạ cung có đủ các loại hoa mùa hạ, lại có ao sen tươi mát, thoạt nhìn rất phù hợp với chữ “Hạ” được ban cho, so ra thì không hề kém cỏi so với các cung. Nhưng mà ở hậu viện thì lại khác, ở Minh Hạ cung này lại tràn đầy các loại rau quả, tuy là nhìn mắt mắt thật đầy nhưng không thể gọi là mê người được. Biệt cung này bố trí thật kì lạ!

-“Ở hậu viện này trồng toàn rau dưa sao?” Hoàng đế tò mò hỏi.

-“Bẩm Hoàng Thượng, trừ rau dưa, thần thiếp còn thử trồng dưa và trái cây, nhưng có chút không thành công.”

-”Nàng trồng?” Ánh mắt na hắn không khỏi liếc nhìn bàn tay trắng mềm đang chăm trà cho hắn.

-“Đương nhiên không phải, thần thiếp không đích thân trồng. Trong cung có một cung nữ xuất thân nông gia, thần thiếp trong lúc vô tình nghe nói nàng giỏi về trồng trọt, nhất thời tò mò, liền để cho nàng ấy gieo trồng chút sơ quả trong hậu viện, nàng ấy khiến thần thiếp thật sự được mở mang tầm mắt.” Nàng mỉm cười, đệ dâng hương trà: “Hoàng Thượng thỉnh dùng trà.”

-“Phụ hoàng, đợi lát nữa có dưa lạnh để ăn nha! Là con lấy đó nha.” Dư Đồng hấp tấp hiến vật quý.

- “Cái gì mà muội lấy chứ? À, à, đúng là muội lấy thật, muội lấy trên người của ta chứ đâu!” Tam hoàng tử dù sao vẫn còn ít tuổi, nhất thời đã quên ở trước mặt phụ hoàng nên ăn nói cẩn thận, vội vàng phản bác muội muội đã nói không đúng.

-“Muội có làm được gì đâu, đây là chưa kể muội còn chiết hồng măng mùa xuân nữa.”

-”Măng mùa xuân?” Hoàng đế hỏi, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy bên trái có một rừng trúc nhỏ.”Là ở chỗ kia sao?”

Minh Ân Hoa gật đầu:

-”Những cây trúc ở đằng kia mọc rất tốt, hàng năm mùa xuân đều có thể thu được mấy củ măng liền. Đêm qua trước lúc đi ngủ thần thiếp có nói với hai hài tử về chuyện này, thế là bọn chúng liền đứng ngồi không yên, tiện thể chúng cũng đích thân hái dưa nữa. Thần thiếp đã đưa đến tru phòng xử lý, lúc này chắc đã ướp lạnh xong, có thể ăn.”

-“Hôm nay thời tiết khá nóng, ăn dưa lạnh rất thích hợp.” Từ Quang Đế thấy hai hài tử đã bộc lộ vẻ mặt thèm ăn, xoay đến xoay đi như chờ không được, vì thế khai ân nói: “Dư Dương, con mang muội muội đi xem dưa lạnh đã xử lý như thế nào đi, nếu đã xử lý tốt rồi, thì bảo thị vệ đưa lại đây.”

- “Nhi thần tuân mệnh!” Tam hoàng tử hai mắt sáng ngời, nắm tay muội muội, rất nhanh chạy ào đi mất.

Hai gã thị vệ nhanh chóng hộ tống đằng sau hai hài tử tham ăn, hai thị vệ khác thì vẫn đứng ở lối vào hậu viện, tiếp tục hộ vệ cho sự an toàn của hoàng đế.

Tháng tư là lúc xuân hạ giao mùa, thời tiết khi lạnh khi nóng. Quần áo mùa đông đã thu gọn lại, quần áo mùa xuân đã chuẩn bị tốt, trang phục hè thì đã bắt đầu được thêu may.

Hôm nay thời tiết hơi mang theo chút oi bức, may mà thỉnh thoảng có gió lạnh phơ phất thổi vào, lại một bên uống ngụm trà mang hương bạt hà khoan khoái, thời tiết nóng gần như bị triệt tiêu.

Hôm nay hắn, lại lại có dự tính gì đây?

Hoàng đế chỉ như đang hưởng thụ tâm tình nhàn nhã trước mắt, Minh Ân Hoa tất nhiên là không dám mở miệng phá nhiễu sự thanh tịnh hứng trí của hắn.

Nhắm mắt một hồi lâu sau, vấn đề bàn luận thứ nhất bắt đầu,

-”Vừa rồi cái bài thơ ”Bát Chữ”, đối câu có chút vấn đề.“

“Vâng. Dù sao chỉ là thơ khuê các, trọng điểm chỉ là biểu đạt tâm tình bình thường,nên không có nhiều chú ý lắm .” Nàng cẩn thận trả lời: “Gần đối xa, thâm đối thiên,quả thật không nên dùng cao cùng minh hai chữ tương đối...“

Từ Quang Đế khoát tay:

-”Cái đó là vô phương, nhưng mà, vì sao chí thân chí sơ phu thê?”

Quả nhiên... không ngoài dự liệu, câu thơ này đã bị hần nghe thấy, nếu đã nghe thấy, tự nhiên nàng biết hần sẽ lấy câu thơ đặc biệt này ra để gây phiền toái với mình .

-“Nguyên mối quan hệ nam nữ không có sự thâm sâu, hai người vốn là xa lạ, sau lại bởi vì hôn nhân ký kết mà trở thành chí thân.“

-”Là như thế này sao?” Hần cười cười nhìn nàng chăm chăm

- “Vâng.” Bằng không nàng còn có thể nói như thế nào?

Không lại tiếp tục dây dưa ở đề tài này nữa, Từ Quang Đế thân nhiên nói:

-“Mới vừa rồi, trầm lại tiếp kiến Thuận Trinh phu nhân cùng Trương phi thêm lần nữa.“

Là hai người kia? Chính là hai người buổi sáng hôm qua đã đến nháo chỗ nàng ? Minh Ân Hoa cũng đại khái đoán được hai người kia đã nói cái gì với Hoàng Thượng . Từ tháng trước Trương phi tìm Hoàng Thượng yêu cầu không để cho nàng dưỡng dục Dư Dương nhưng không đạt được ước nguyện, đương nhiên là chưa có chết tâm.

Dù sao chỉ cần tam hoàng tử còn ở lại nơi này, Trương phi vĩnh viễn sẽ không từ bỏ ý đồ, cho dù nàng tỏ ra thiện ý với Trương phi, nguyện ý để cho nàng ta mỗi ngày có thể đến Minh Hạ Cung gặp con, ấy thế mà nàng không được cảm kích thì thôi lại còn bị châm chọc, khiêu khích một phen.

-”Dư Dương cùng Dư Đồng cùng ở lại đây đã năm ngày rồi. Hai hài tử vẫn còn trong độ tuổi ham chơi khiến cho nàng không có thời gian thành thoi, nàng có mệt lắm hay không?” Từ Quang đế quan tâm hỏi han.

-“Không đâu, giống như Hoàng Thượng vừa chứng kiến, thần thiếp phần lớn thời gian vẫn để các con chơi đùa, cũng không yêu cầu bọn họ suốt ngày ngồi ở trong thư phòng học bài.“

-“Trầm cũng cho rằng học tập lúc ban đầu rất quan trọng , nếu làm cho các con ở thời gian đầu này cảm thấy sợ hãi, về sau e rằng không thể nào hiểu được tri thức lạc thú .“

“Vâng. Hoàng Thượng nói phải .” Thanh âm bình thản, không mang theo cảm xúc.

Từ Quang đế thực hứng thú đánh giá biểu tình của Minh Ân Hoa, cảm thấy thú vị trước vẻ mặt thân nhiên đề phòng của nàng, hần không chút để ý nói:

-”Nghe Trương phi nói nàng đã dạy Dư Dương rất tốt, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi đã khiến cho Dư Dương có thể dễ dàng ngâm nga “Bút Trần Đồ“, “Kinh Thi – bảy tháng“, bây giờ nó còn đang vội vàng học “Điện luận – luận văn”... Điều là những áng văn hay. Ái phi dụng tâm tâm như thế , ngay cả mẹ đẻ cũng thấy nặc nham, trăm xin hướng nàng cảm tạ đã dốc lòng dạy Dư Dương.” Khẩu khí hoàng đế có như là thực sự rất vui mừng .

-“Trương phi quá khách khí rồi. Đây là do Tam hoàng tử tư chất thông minh, có trí nhớ tốt ,lại có tài ngâm nga, không phải là do công của thần thiếp .” Minh Ân Hoa hít sâu một hơi, sau khi cố gắng áp chế cơn tức muốn xông thẳng lên đỉnh đầu, vờn vàng đáp.

-“Ái, ái phi luôn khách khí như thế. Nàng thật sự dạy dỗ Dư Dương khiến lòng trầm cũng được an ủi, trầm thực muốn thưởng cho nàngcái gì đó làm cho nàng vui vẻ một chút, nhưng nàng lại không kể công như vậy, trầm phải làm thế nào mới tốt đây?”

Minh Ân Hoa cũng không dám cho rằng hoàng đế cao hứng vui mừng là sự thật. Tựa như nàng cũng biết, một người hôm qua mới đến đây chỉ vào mặt nằng nằng rắp tâm ác độc như Trương phi, làm sao có thể vòng vo hai mặt, trước Hoàng Thượng nói lời hay ý đẹp khen nàng!

Nếu không phải Trương phi đang nói nói mát, chính là Hoàng Thượng đem những lời ấy nhập vào lòng, lấy xuân thu bút pháp cải tạo một phen. Mà nặc nham kể sự thật là như thế nào, đều khiến nàng phải đề phòng không thôi.

Trước mắt trọng điểm là nàng chưa từng bắt ép Dư Dương học những áng văn về đó! Mà lại là bắt đầu từ nửa tháng trước? ! Điều này hiển nhiên có vấn đề rất lớn . Bởi vì nàng từ tháng này mới chính thức tiếp nhận giáo dưỡng Tam hoàng tử, Từ hoàng nữ, nếu là nàng tự ý trước ngày những tay vào việc giáo dục hoàng tử, tuy rằng chỉ là nho nhỏ chuyện tình, hơn nữa đã có ý chỉ của hoàng đế, sớm mấy ngày hay muộn mấy buổi cũng không tính làm gì cả. Nhưng nhiều khi những việc tưởng nho nhỏ như thế thôi nhưng nếu ai đó quyết trách tội, thì đúng là có vẻ chuyện bé xé ra to...

Nhưng vấn đề là, nàng không hề làm!

Nàng nghĩ rằng Dư Dương đọc được bài “Bút trần đồ” là do lúc trước đi theo đại hoàng tử đến Vô Dật Trai học tập nên đã biết trước. Nào có biết được Liễu Lệ Trì kia cự nhiên lấy danh nghĩa trợ giáo Minh Hạ tự tiện chạy đến Sơ Hi cung dạy dỗ tam hoàng tử học văn chương!

Nàng biết Liễu Lệ Trì rất tâm cơ, nhưng cũng chờ xem nàng ta từ từ thi triển như thế nào ... Ai ngờ, lập tức đã gây phiền toái đến cho nàng, hơn nữa chẳng thêm che giấu!

Minh Ân Hoa thừa nhận mình đang cảm thấy cực kì bức bối. Tuy rằng vẫn biết mình sẽ phải đối mặt với những điều không rõ ràng mà đến, nhưng khi sự tình bắt đầu xuất hiện thực sự thì ngực vẫn dâng lên một trận hỏa khí giận sôi sùng sục. Sống hai mươi năm, nàng lần đầu tiên gặp người đem danh nghĩa của nàng đi làm việc, hãm hại nàng hết đường chối cãi, phủ nhận hoàn cảnh, ấy vậy mà nàng lại chỉ có thể nhẫn nhịn.

Ngay tại lúc nàng vẫn còn đang suy nghĩ trong lòng, thì hoàng đế có vẻ như hết kiên nhẫn muốn chờ đợi câu trả lời của nàng, lại mở miệng:

– “Ân Hoa, nàng đã tận tâm hết sức dạy dỗ hai nhi như vậy, trăm thật sự rất vui mừng, trăm quyết định thưởng cho nàng một điều tâm nguyện. Chỉ cần trăm có thể làm được, nhất định sẽ cho phép nàng. Nàng nhắm lại xem, có điều gì muốn hoàn thành tâm nguyện hay không?”

Tâm nguyện?!

Nàng thân mình chấn động, không thể tin được hoàng đế lại ban thưởng như vậy, thân là đế vương chí tôn, hẳn nhất định sẽ không xem thường lời đã được nói ra. Hơn nữa hẳn lại tùy hứng ban thưởng trong khi nguyên nhân chỉ là một chuyện quá đỗi nhỏ bé không đáng kể như vậy, nàng cảm thấy rất thái quá! Hoàng Thượng vì sao có thể dễ dàng nói ra như vậy?!

Cái gọi là quân vô hí ngôn, có nghĩa là nếu như hoàng đế tùy tiện nói ra một câu, đều có khả năng tạo thành những việc nghiêm trọng mà hậu quả không thể bù lại được, cho nên là bậc quân vương phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, lại càng không nên tùy tiện đáp ứng nguyện vọng của ai đó, mà không có điều kiện hạn chế.

Huống chi, nàng cũng không phải chân chính lập công, hoàng đế cũng không phải thật lòng đang khen nàng, cùng với lời nói khen nàng, không bằng nói là đang thử nàng cái gì đó. Ở tình huống như vậy, hẳn lại thoải mái cấp cho nàng một nguyện vọng, thật sự là chuyện bất khả tư nghị!

Nam nhân này, rốt cuộc muốn nàng phải như thế nào đây? Minh Ân Hoa đáy lòng phiếm khởi, khom người nói nhỏ:

– “Hồi Hoàng Thượng, ban thưởng của người quá nặng, thần thiếp vô công không chịu lộc, vạ vạ không thể cáng đáng nổi...”

– “Cái gì gọi là vô công không chịu lộc? Trẫm đã vừa nói rằng nàng có công, nàng lại tức khắc đáp lại vô công không chịu lộc. Như thế nào? Lời trẫm nói vậy mà vào tai nàng không có giá trị sao, có thể tùy ý phản bác sao?” Hắn ôn hòa chất vấn.

Nàng vội vàng quỳ xuống: “Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, thần thiếp không dám!”

– “Trẫm thực sự không nhìn thấy nàng không dám ở chỗ nào.” Hừ nhẹ một tiếng.

– “Thần thiếp vô tâm, thỉnh Hoàng Thượng tha thứ.” Nàng vừa dập đầu vừa nói.

Nhìn thấy nàng chịu hạ thấp tư thái, rốt cuộc cũng làm cho mặt mũi cùng tâm lý của hoàng thượng được an bình.

– “Có công phải thưởng, có lỗi phải chịu phạt. Trẫm là người luôn tận lực duy trì thưởng phạt phân minh, nàng đối với việc giáo dục hoàng tử đạt được thành quả lớn lao, trẫm nghĩ thưởng nàng, có gì không đúng?”

– “Hoàng Thượng, thỉnh người tha thứ cho thần thiếp không biết phân biệt. Thần thiếp...”

Từ Quang Đế nâng nàng dậy.

– “Được rồi, đứng lên đi, quần áo đều bẩn hết rồi.” Tùy tay lược lược làn váy nàng. Hắn nắm tay nàng hướng ra bên ngoài: “Đừng sợ. Nàng cũng tự tin lên. Nàng cứ luôn khiếp sợ như thế thì làm sao sau này trẫm có thể an tâm đem toàn bộ hậu cung giao cho nàng chứ.”

– “Hoàng Thượng!” Trời ạ, không cần lại dọa nàng như thế đi! Độc tài hậu cung là quyền lợi của hoàng hậu, nhất cung đứng đầu không thể có được thiện quyền!

Từ Quang Đế như là hiểu được sự sợ hãi của nàng, nắm tay Minh Ân Hoa kéo về phía sau đại môn, vừa đi vừa nói:

– “Chớ hoảng sợ, nàng đừng nói những lời ừ ừ làm chọc trẫm phiền lòng. Dù sao trẫm tâm ý đã quyết, hậu cung sự vụ, một ngày nào đó sẽ giao đến tay nàng; còn việc đáp ứng tâm nguyện của nàng không chỉ là nói chơi. Nàng mấy ngày nay suy nghĩ một chút đi, đến đêm ngày mười lăm, hãy cho trẫm biết đáp án.” Đệ tài dừng ở đây, đang định bước ra cổng vòm, hắn lại quay đầu nói: “Xem ra hai hài tử tham ăn kia ở trù phòng ngoan quên đường về rồi, theo trẫm đi xem thôi.”

Ngay tại khi Từ Quang Đế cùng Minh Ân Hoa bước ra cổng vòm đồng thời thị vệ canh giữ ở bên ngoài đột nhiên xông lên tóm lấy một thân ảnh.

– “Làm càn!” Lưỡng đạo sắc bén chuẩn xác đặt tại trên cổ kẻ xâm nhập, chỉ cần thêm một động tác, đầu nhất định lập tức chuyển nhà.

– “Ai da!” Người vừa bị chế trụ nùng nịu kêu thảm, vật trên tay cũng rơi xuống.

Liễu Lệ Tri cảm thấy phi thường ảo não.

Nếu không phải bị Vĩnh Đông Cung nương nương lôi kéo hỏi đông hỏi tây hỏi đủ thứ chuyện trên đời thì làm sao lại muộn như thế này chứ. Thật bực mình, Vĩnh Đông Cung nương nương rắc rối kia chỉ kém chưa có hỏi nàng Minh Hạ Cung một ngày ba bữa dùng những món gì thôi; tiếp theo lại ngàn giao cho, vạn giao cho phải chú ý tìm hiểu cái này cái kia, nào thì cần phải lưu tâm dấu vết ở Minh Hạ Cung, nếu có hành động đặc biệt gì thì nhất định phải lập tức nghĩ biện pháp không được chậm trễ thông báo cho Vĩnh Đông Cung... Việc này từ lúc nàng vừa tiến vào Minh Hạ Cung, cũng đã bị giao cho mấy trăm lần, đã sớm học thuộc lòng rồi. Vậy mà vì sao còn muốn mỗi ngày gọi nàng vào Vĩnh Đông Cung, lần nữa lại lần nữa lôi nhai không ngừng?!

Một nữ nhân vô năng mà lại muốn nắm giữ mọi chuyện như thế, dựa vào cái gì mà được làm chủ Vĩnh Đông Cung?! Dựa vào cái gì mà được đứng vào hàng chính thê bên cạnh quân vương tuổi trẻ tuần mỹ, hùng tài vĩ lược?! Chỉ bởi vì phụ thân của nàng ta là quan viên tam phẩm ư? Và như thế là nàng ta đã có tư cách gả tiến hoàng gia sao?! Dù cho nàng ta kiến thức nông cạn, thậm chí giờ đây chỉ là hoa tàn ít bướm nhưng nàng ta vẫn có thể lực chống lưng đằng sau! Dù sao chỉ cần mệnh hảo, thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

Thế gian này thật sự rất không công bằng!

Kết quả toàn bộ buổi sáng chính là bị những lời hỏi thăm phiền toái bám riết lấy. Nàng lại nghe nói hoàng đế bệ hạ đã khởi giả thân chinh đến Minh Hạ Cung kiểm tra việc học hành của nhi tử. Tin tức ấy làm cho nàng nổi lòng tham muốn được diện kiến thánh nhan. Vì thế Liễu nữ quan nào cơ hồ muốn học máu, lập tức cái gì cũng không quản, đem phái đoàn nữ quan khí chất đi đằng sau quãng một bên, lôi kéo váy áo, một đường chạy vội trở về Minh Hạ Cung.

Xa xa nhìn thấy hai ngự tiền thị vệ vẫn đang canh gác ở đại môn Minh Hạ Cung, vậy là hoàng đế bệ hạ vẫn còn tại đây. Gắt gao túm lấy một nha đầu đang quét tước hời hợt, nàng ta biết Hoàng Thượng cùng nương nương đang ở phía sau hậu viện nói chuyện. Vì thế tâm tình vui vẻ, hoá tốc hướng trở về phòng, lấy mấy quyển sách cùng một cuốn thơ văn tác phẩm do chính mình viết đi ra ngoài, lúc chạy tới cửa thì đột nhiên ngừng một lại chút, lại quay về bàn trang điểm bên giường, nhìn vào gương đồng sửa sang lại vài lọn tóc mai hỗn độn, phui phui quần áo tuyết trắng trên người, sau khi xác định mình đang ở trạng thái tốt nhất thì mới theo con đường nhỏ hướng về hậu viện chạy tới.

Nàng nhất định phải! Nhất định phải sáng tạo ra một xảo ngộ tuyệt vời! Chính là một cuộc gặp gỡ khiến cho bệ hạ phải ấn tượng khác sâu! Nàng không có xuất thân cao quý, nhưng trừ cái đó ra, nàng tự thấy mình từ trong ra ngoài đều hoàn hảo, còn hơn hẳn mỗi nữ nhân bên người hoàng đế!

Nàng phải làm cho Hoàng Thượng biết được điểm này!

Chắc chắn hoàng thượng mà nhìn thấy thấy nàng thì sẽ phải nhớ kĩ khuôn mặt xinh đẹp này! Trước mắt, đây đúng là một cơ hội tốt dành cho nàng!

Giờ phút này, vì những động tác thô lỗ của bọn thị vệ, váy áo trắng tinh nhiễm trần trên đất tán thành một chút tư thái diễm đam đáng yêu, mấy bản thi từ, mấy trang bản thảo phân tán ở quanh thân nàng, mà nàng sàu thâm mặt mày bị mái tóc đen thui rối tung che đậy, chỉ một đôi mắt trong suốt ngập nước, thâm sâu ẩn hiện chống lại đôi mắt vị hoàng đế tuần mỹ....

Oanh một tiếng, giống như có gì đó nổ tung trong cơ thể, nổ tung khiến cho Liễu Lệ Tri si ngốc không thể động đậy, ngay cả khi bị thị vệ thô lỗ áp chế, cũng quên phải hô đau.

Hắn là đế vương tôn quý!

Hắn là nam nhân tuần mỹ!

Hắn so với trong truyền thuyết càng xuất sắc hơn; so với trong tưởng tượng của nàng càng tuần mỹ hơn!

Chính là vô cùng đơn giản đứng ở nơi đó, chính là một thân thường phục bình thường, không cần làm vẻ ta đây, cũng không cần một đám hạ thần ở chung quanh tiền hô hậu ủng xưng vạn tuế thế mà nhìn hắn vẫn không gì sánh kịp.

Hắn chính là thiên, chính là hết thảy, chính là trên trời dưới đất duy ngã độc tôn đế vương!

Không cần bất luận kẻ nào, vật gì tô đậm để chứng minh hắn là độc nhất vô nhị. Hắn tựa như mặt trời ở trên cao, chưa bao giờ cần có tinh quang làm bạn.

-“Đây là người phương nào?” Từ Quang Đế quay đầu nhìn Minh Ân Hoa hỏi.

-“Nàng là nữ quan Liễu Lệ Tri, nguyên là trợ giáo ở uân tú viện, đồng thời cũng là nữ quan của Nội Vụ Phủ thượng y phụ trách việc trang phục bốn mùa cho các hoàng tử. Vì việc hoàn thiện giáo dục hoàng tử, lại có thể chiêu cốt thích đáng đến cuộc sống của hoàng tử nên đã được điều đến giúp đỡ cho Minh Hạ Cung.”

Nguyên là không cần để ở trong lòng, sự việc đã giao cho Minh Ân Hoa, mà mọi việc thì Nội Vụ cũng xử lý chu toàn nên hắn ngay cả khiển trách cũng không phải lo lắng. Nhưng sau khi nghe thấy lời giải thích của Minh Ân Hoa thì hắn đột nhiên dừng lại cước bộ.

-“Liễu trợ giáo?” Hắn đương nhiên đã nghe nói qua về người này, không phải là quân cờ mà Vĩnh Đông Cung đặt riêng ở Minh Hạ Cung sao, nửa tháng trước chính nàng ta đã bắt Dư Dương học thuộc những áng văn về rồi. “Bảo nàng ta ngừng đầu lên.” Hắn nói với thị vệ

- “Vâng” Thị vệ tuân lệnh, đem đao bỏ ra một chút, lấy sống dao nâng cầm Liễu Lệ Tri lên.

Là một nữ nhân có vẻ ngoài xinh đẹp, tuy rằng mặt mày trắng bệch tạo ấn tượng như đã sợ hãi đến chết ngất đi. Bất quá, nhìn kĩ khuôn mặt thì tự nhiên có thể phát hiện ra cặp mắt tinh lượng kia đặc biệt câu dẫn sự chú ý của người khác.

- “Bái, bái kiến... Hoàng Thượng...” Thanh âm ngọt ngào run run, như khiếp sợ từ cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng truyền ra.

Từ Quang Đế chỉ liếc mắt một cái, cũng không hề nhìn lâu, cười nói với Minh Ân Hoa: “Bộ dạng cũng rất đoan chính. Nếu nói đến độ tuổi của các nữ quan, cũng xem như là còn trẻ đi?” Liền cất bước rời đi.

- “Đúng vậy, Hoàng Thượng...”

Thoáng thấy thân ảnh hai người dần dần đi xa, Liễu Lệ Tri dùng sức kéo dài lỗ tai, không nhìn đến đại đao trên cổ mình, chỉ nghĩ đến lời bình của hoàng đế, nàng ta quả thực muốn biết mình đã lưu lại ấn tượng đặc biệt trong lòng hoàng đế hay chưa.

- “... Bên Vĩnh Đông Cung không phải đang bận lo việc tuyển tân phi sao? Có hay không lo lắng nên tuyển vài nữ quan trong cung?”

Liễu Lệ Tri tâm nhất phẫn, hận không thể chạy tiến lên nghe cho rõ ràng. Đáng tiếc thanh âm của Minh Hạ Cung nương nương lại quá nhỏ, không nghe ra được nàng ta trả lời như thế nào. Chỉ nghe thấy lời cuối cùng của hoàng đế :

“... Đây là chuyện do hậu cung xử lý, trẫm không tham dự...”

Thẳng đến khi bị thị vệ áp tiến Nội Vụ phủ lĩnh phạt, Liễu Lệ Tri lòng còn tràn đầy nhớ thương nam nhân tuần mỵ tôn quý kia, cảm thấy trái tim không bao giờ còn là của mình nữa...

Không biết hắn có nhớ kỹ nàng hay không?

Khẳng định là nhớ kỹ đi? Hắn nói nàng trông khá xinh đẹp, không phải sao?

Chắc là đã có ấn tượng chứ?

Ngay tại khoảnh khắc trong nháy mắt nhìn thấy vị đế vương kia, Liễu Lệ Tri ban đầu đối với khát cầu vinh hoa phú quý đã muốn chuyển sang mê luyến, muốn nắm giữ trái tim của nam nhân đệ nhất thiên hạ kia.

Tin tức đế vương ban cho Minh Ân Hoa một một tâm nguyện đã lan truyền đi rất nhanh.

Đại môn của Minh Hạ Cung đã muốn bị đập hỏng rồi. Mà hoàng đế bên này, sẽ chỉ khi lâm triều mới để lỗ tai chịu tội một chút, bình thường cũng không có ai dám dễ dàng lấy chuyện này đến chất vấn hắn, cho nên trông ra hắn vẫn vô cùng nhân từ.

Bên tai thanh tĩnh, hắn là tâm tình thực khoái trá mới đúng nhưng Từ Quang Đế cũng không có nhiều tâm tình nhân nhã lắm, trong đầu luôn nghĩ về Minh Hạ Cung khó đoán kia, mỗi một phản ứng của nàng đều không như hắn cũng mong muốn, điều này làm cho hắn cảm thấy có điểm phiền muộn.

Từ Quang đế lúc này đang ở tầng ba của “Ngũ Lãm Lâu” trong ngự hoa viên phía nam uống trà ngắm phong cảnh. Trong lòng đang mãi nghĩ ngợi, không chút để ý ngự thị bên người đang báo cáo tin tức do Nội Vụ phủ trình báo. Khi nghe tới tin tức của Kim Thu Cung thì mới thoáng hoàn hồn, hỏi:

- “Triệu Thái y đã đi tới Kim Thu Cung? Kim Thu Cung nương nương thân mình không khoẻ sao?”

- “Bẩm Hoàng Thượng, ba ngày trước, Kim Thu Cung nương nương cảm thấy thân mình có chút mệt mỏi, nhưng vẫn không cho gọi nữ quan đến Thái Y Viện. Đến hôm nay dậy không được, mới để cho nữ quan tìm Thái y chẩn trị. Khi thái y viện hồi báo Nội Vụ phủ, thì có ghi lại là đã bị cảm mạo phong hàn, hai nữ được đồng ý đã được phái qua đó hầu hạ rồi ạ...”

- “Phong hàn sao... Vậy bảo Thái y viện chú ý một chút. Đừng qua loa...”

- “Vâng...”

- “Đúng rồi, Trẫm nhớ trong kho phòng tựa hồ còn có nhân sâm ngàn năm với cô linh chi và nhiều thuốc bổ dưỡng sinh do Thiên Việt Quốc tiến cống, người đưa mấy thứ đó qua đi.” Nhìn trên tay thị phó thấy vẫn còn vài bản báo cáo văn kiện, hắn phát tay cho lui xuống: “Người hiện tại đi xử lý chuyện này đi, còn lại trẫm sẽ tự xem...”

- “Vâng. Thuộc hạ lập tức đi làm” Ngự thị bên người lập tức lui ra.

Trên đài cao chỉ còn lại cô một mình Từ Quang đế, thị vệ đều ở dưới lầu bốn phía thủ vệ. Không gian yên tĩnh làm cho hắn không phải chịu sự quấy rầy nào cả, tự hỏi.

Đối với tình tình của các vị thê tử, hắn ước chừng đều có sáu bảy phần hiểu biết, có thể làm hắn cảm thấy buồn bực, là cảm giác không thể nắm giữ một người, Minh Ân Hoa chính là người đó.

Cho dù đã ra rất nhiều chiêu, thời gian ở chung với nàng cũng nhiều hơn, hắn đã cẩn thận chú ý từng phản ứng của nàng, vẫn là phân không rõ nàng là

thông minh hay là ngu dốt, là nhất gan hay là cẩn thận; cũng chia không rõ, nàng đối với hắn là ý loạn tình mê hay đó chỉ là ảo giác của hắn ...

Hắn thậm chí không biết nàng có đáng giá để hắn phí phạm thời gian cùng tâm tư như thế không

Vĩnh Đông Cung hoạt bát lớn mật, thích tranh giành thắng lợi, kiêu ngạo tự mãn tùy hứng, đối với việc nắm giữ hậu cung là tuyệt đối có dã tâm. Từ khi được hắn ban thưởng ở tại Vĩnh Đông Cung, tự cho là đứng đầu tứ cung, đương nhiên áp chế nữ nhân khác, những sự vụ trong hậu cung đều do nàng ta tự quyết định, những người khác không được nhúng tay vào .

Trương phi xuất từ thường dân tầm thường, là nữ nhi của vú nuôi hắn, là thị nữ của hắn, nàng sợ nhất là bị người khác nhắc đến xuất thân thấp kém . Cho nên những người theo hầu nàng so với người khác còn phải lớn hơn ,luôn yêu cầu hạ nhân nhất định phải quý lạy nàng, tiểu cô nương linh hoạt đáng yêu trước kia đã bị cuộc sống quý tộc cao cao tại thượng ăn mất rồi .

Mà, Kim Thu Cung là phi tử có cá tính lãnh ngạo, thân thể của nàng luôn luôn không khỏe lắm,nên không thương cười cũng không yêu nháo, luôn là một trạng thái cao ngạo với một cặp mắt lạnh xem thường thế nhân , ngay cả đối với vị hôn phu hoàng đế là hắn cũng tuyệt không xu nịnh, trước kia thấy hắn là tỏ ra u oán, mà nay là luôn giả vờ lãnh đạm mạnh mẽ.

Hắn có thể nhìn ra, đây chính là một nữ nhân không thích hợp cho vị trí cung phi , thậm chí cũng không thích hợp thế tử của nam nhân; bởi lẽ nàng ta luôn muốn ngọt ngào, cũng không chịu cố gắng, không chịu trả giá, khinh thường mở miệng. Đó có thể là một đóa hoa di động luôn nở rộ nhưng làm sao có thể phát ra được mùi thơm ? Mà nàng ta cứ muốn chuốc khổ nam nhân, nam nhân sẽ không bình tĩnh ứng phó nàng, quá mệt mỏi!

Lại nói đến ba sủng phi khác, đều là tiểu thư quan gia ngũ phẩm , trong đó Lưu phi phụ thân đã muốn cáo lão hồi hương, trong triều đã mất chỗ dựa vào; mặt khác Lâm Phi cùng phụ thân Dương Phi cũng không phải là quan đương triều, đều ở địa phương cả, trong triều không vô quyền vô thế, đương nhiên rất cuộc bị Trương phi áp bức, ngay cả sủng một hơi cũng khó.

Hắn đến nay chỉ có bốn hoàng nhi, đối với tình cảnh con cháu đầy đàn cũng không chờ mong, cho nên ở phương diện này cũng không tích cực sáng tạo. Bất quá sở dĩ con nối dõi như thế rất thưa thớt, hắn thì không quan tâm lắm nhưng hai người Trương phi cùng Vĩnh Đông Cung nương nương luôn luôn tổn không ít lực đâu.

Đối việc nữ nhân quyết liệt tranh đấu với nhau, trước kia hắn sẽ vô cùng khổ sở lại tức giận muốn ngăn chặn, ảo tưởng mình có thể tạo ra một gia đình vương tôn hòa thuận sớm tối vui vẻ trong hoàng thất. Nhưng loại thiên chân ý tưởng này, sau khi làm Đông Cung thái tử , hắn đã hoàn toàn buông tha cho .

Hoàng thất chính là vực sâu tồn tại những điều nguy hiểm cùng phú quý, có người có bản lĩnh sẽ sống được phong cảnh, hưng gia vượng tộc càng không nói chơi; người không có bản lĩnh ư? Vốn là không nên gả tiến vào.

Hắn hiểu biết sáu vị thế thiếp kia, lại cô đơn cảm thấy như thế nào cũng nhìn không thấu thế tử trẻ tuổi mới thú vào hai năm nay – Minh Ân Hoa kia

Nàng không giống Ân Nhã, cũng không giống với những bá phụ, với vị đại tướng quân hay những người quyền cao chức trọng kia.Những đặc thù riêng biệt của Minh gia tựa hồ đều không thích hợp sử dụng ở trên người nàng. . .

Ồ chung càng lâu, nghi hoặc càng nhiều.

Thật sự là một nữ nhân làm cho người khác phải phiền lòng.

Tâm tư suy nghĩ về đám thị thiếp xoay một vòng, rồi lại quay lại trên người Minh Ân Hoa. Ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, thản nhiên nghĩ .

Nàng sẽ cầu xin hắn nguyện vọng gì đây ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5

Trong 5 ngày liên tục, Minh Ân Hoa duy trì lễ nghi quý tộc một cách hoàn mỹ, đáng người có chút rụt rè nhưng thần thái sáng láng, tinh lực vô hạn, từ sáng sớm đến hoàng hôn đã tiếp không ít phóng khách tại Bát Mã Đình. Nếu nhất định phải gặp, vậy thì cứ làm như thế đi. Minh Ân Hoa khi ra quyết định này, không phải là không cam chịu, nhưng nàng là Minh Hạ Cung, chức trách cùng nhiệm vụ, nàng không được phép quên.

Nàng nghĩ cứ liên tục như thế này chắc sẽ mệt mỏi không thể chịu đựng được , nếu không thì cũng phải choáng váng vài lần, nhưng không, thân thể của nàng luôn được Minh Thụ tận tâm chăm sóc.

Trước mắt là vị phóng khách cuối cùng. Bởi vì vị phu nhân này thân phận cực kì tôn quý nên Minh Ân Hoa không thể không cẩn thận. Theo quy củ tiếp

kiến, ban đầu phải hàn huyên, ôn chuyện, phẩm trà, đàm kinh Phật... Rốt cục nửa canh giờ sau cũng bắt đầu nói đến chủ đề chính: chuyện hoàng đế ban ân.

Vị này chính là Minh lão phu nhân cao quý, là phu nhân của Tổng Chủ đương nhiệm Minh Thận Dung, mà nghe đến cái tên Minh Thận Dung thì ai mà không biết, ông không chỉ là đại bá phụ của Minh Ân Hoa mà còn được quan viên triều xưng tụng là “Minh tướng” Tả Phó đại nhân. Vị thế của ông đối với quốc gia cũng như gia tộc đều hết sức quan trọng thế nên Minh Ân Hoa vạ vạ lần không thể chậm trễ.

Minh lão phu nhân không thường đến hoàng cung, cũng không phải là người thích bước chân ra khỏi cửa để ra oai với người nhưng thân lại là chủ mẫu của đại Minh gia, tự mình vững vàng quán xuyến mọi việc trong phủ gần bốn mươi năm, năng lực của bà tuyệt đối không thể khinh thường được. Sự kiện có thể làm cho bà phải tự mình xuất môn thế này chắc chắn chỉ có thể là việc đại sự của Minh gia.

- “Nương nương chắc hẳn thời gian qua đã bị nhiều người quấy rầy, người tính xử lý sao với việc ban ân của Hoàng Thượng?”

- “Ân Hoa sợ hãi, không dám hồ đồ suy tư nên vẫn chưa thể quyết định”. Minh Ân Hoa rũ mắt xuống, khiêm nhã nói.

- “Người sợ là đúng. Như vậy tốt lắm, bá phụ người cùng phụ thân chỉ sợ người đắc thế rồi lại cư xử quá mức, không hiểu được đạo lý phúc họa tương ứng, người còn trẻ nên không biết được cuộc sống vô cùng phức tạp. Chỉ sợ tại đây người lại tỏ ra mình quá nổi bật, tư thái bĩ khởi, không coi ai ra gì khiến làm, luôn muốn người ta phải hạ thấp mình thì không tốt lắm. Hoàng Thượng hiện tại sủng ái người, có thể là mới mẻ thú vị, về sau có lâu dài được không mới đáng suy nghĩ. Cho nên người không nên dễ dàng đem ân sủng này phân phát đi, sử dụng nó để thăng quan tấn tước cho người trong nhà, đương nhiên, càng không thể khinh suất lấy nguyện vọng này để yêu cầu Hoàng Thượng lập người làm hậu. Nếu trong lòng người có hai loại ý nghĩ lỗ mãng này thì phải quên đi ngay lập tức.”

- “... Ân Hoa chưa từng nghĩ như thế”. Nghĩ đến mấy hôm nay ngày ngày đều có người đến cầu kiến, sự việc này đều đã có người hồi báo Minh phủ, nghe thấy những lời Minh phu nhân nói không nằm ngoài dự đoán của nàng.

Minh lão phu nhân không trả lời, nâng ly trà nhấp lên miệng, thản nhiên nói:

- “Người định giải quyết như thế nào? Cự tuyệt Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng đã ban thưởng xuống làm sao có thể cự tuyệt? Nhưng người cũng đừng tự cho mình là thông minh, nghĩ rằng phần phần thanh cao là có thể giữ được thánh tâm”.

- “Người thanh cao thì sẽ không tiến cung”. Minh Ân Hoa nói nhỏ.

- “Người hiểu được là tốt rồi.” Minh lão phu nhân gật đầu.

Đối với vị cung phi trẻ tuổi này, toàn bộ gia tộc đều thật sự lo lắng cho nàng. Từ nhỏ đã không đặc biệt xuất sắc, dung mạo, tài hoa đều không có gì là trác tuyệt, không giống như tỷ tỷ của nàng, ba tuổi đã bắt đầu xuất trần thoát tục, có được phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ, đáng tiếc... Ai, hồng nhan bạc mệnh. Cũng không biết tại sao Minh Ân Nhã lại dám yêu cầu đích danh Ân Hoa tiến cung thế vào vị trí của mình, lúc ấy Minh gia có ít nhất ba vị tiểu thư so với Ân Hoa xứng đáng hơn để trở thành cung phi, nhưng không có cách nào, Ân Nhã đã cố hết sức để Ân Hoa tiến cung.

- “Nương nương, Kỳ vọng Minh gia đối với người cũng không cao. Chỉ cần người yên bình ở trong cung, bảo vệ cho tốt địa vị của người hiện nay đã là sự giúp đỡ tốt nhất cho Minh gia, người hiểu chưa?”

Thực sự đã hiểu được ý của lão phu nhân. Nàng hiểu ở trong cung cố gắng đừng gây chuyện thị phi, cũng đừng vì ghen tuông hoặc được sủng ái, thất sủng mà không có lý trí, làm chuyện gì khiến hoàng đế không thể chịu được. Không phải là không thể dùng thủ đoạn, mà là phải làm tốt đến mức người khác không nắm được chút nhược điểm nào.

Mọi người trong Minh gia đều nhất trí tin rằng Minh Ân Hoa không đủ sự thông minh để có thể làm chuyện thay đổi vị trí trong hậu cung, nên yêu cầu với nàng chỉ là sự an phận.

- “Ân Hoa xin ghi nhớ”.

- “Minh Thúy, người lui ra trước đi!” Minh lão phu nhân đột nhiên hạ lệnh.

- “Dạ...”

Minh Ân Hoa và Minh Thúy đều run sợ. Bất quá Minh Thúy lập tức thuận theo, lui ra không một tiếng động.

Lão phu nhân quyết định nên chấm dứt cuộc bài phòng hôm nay, thân tín duy nhất bên mình là Minh Thúy cũng đã cho lui ra ngoài để nói cho nàng lời truyền đạt của tổng chủ:

- “Nếu người không thể quyết định nên xin Hoàng Thượng ban thưởng điều gì, như vậy người hãy thỉnh Hoàng Thượng cho người một hài tử. Đây là mong muốn hợp tình hợp lý nhất đối với Hoàng Thượng, hơn nữa chuyện này người vốn sẽ làm được!”.

Minh Ân Hoa kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thẳng Minh lão phu nhân.

Hài tử?!

Nàng nên đem nguyện vọng sinh con trai mà thượng lên sao?

Minh lão phu nhân gật đầu:

- “Đừng tưởng rằng Hoàng Thượng ban nguyện vọng tốt như vậy mà không đòi hỏi gì. Mong muốn quá nhỏ sẽ khiến Hoàng Thượng xem thường người, cho rằng người tầm thường. Còn muốn quá lớn chính là tự rước lấy nhục vì Hoàng Thượng sẽ càng khinh thường. Người còn rất trẻ, nhiều khi không thể hiểu hết mọi chuyện. Dù sao, vì Minh gia cũng là vì người, người phải hạ sinh một hài nhi”.

Minh Ân Hoa cúi đầu, không nói.

- “Ba năm nữa, nếu người không thể làm cho Hoàng Thượng đồng ý cho người sinh hạ một hài tử, chúng ta sẽ cho một vị tiểu thư nữa tiến cung”. Không nhìn Minh Ân Hoa trầm mặc, Minh lão phu nhân tiếp tục nói: “Vốn lý gia tộc cho rằng nên thừa dịp Hoàng Thượng tuyển tân phi đem Tinh Tương đưa vào. Người cũng biết, Tinh Tương là đại nữ tử thứ bảy của Minh gia ta, là một tiểu thư tài mạo đều nổi bật, thêm vào đó lại có vài phần thần thái nhanh nhẹn của Ân Nhã. Bất quá bá phụ người vẫn cho người thời hạn ba năm. Người nhớ kĩ đó!”.

Tinh Tương chỉ nhỏ hơn nàng hai tuổi, là chất nữ của nàng, là trưởng tôn nữ của đại bá phụ đồng thời cũng là đương kim thiên kim tiểu thư của Lại Bộ Thượng Thư, mười bốn tuổi tài danh đã lan xa trong nước đồng thời cũng được không ít thiếu gia phong tặng danh hiệu đệ nhất trong thất đại nữ nữ kinh thành.

- “Được rồi, ta đi đây, người tự giải quyết cho tốt, nhớ rõ là hành sự phải cẩn thận, đừng chủ động gây chuyện, nếu có vấn đề gì thì người trong nhà sẽ che chở”.

Lặng lặng tiễn bước Minh lão phu nhân, nàng không hề nói thêm điều gì. Nàng vẫn đang đắm chìm trong suy tư của mình, Minh lão phu nhân cho rằng nàng chịu đủ kích quá mức nên đang lo sợ thất thổ. Bà vẫn luôn nghĩ Ân Hoa vốn là người không có nhiều tâm cơ, cảm xúc biểu hiện ra như vậy cũng là lẽ thường, nên không để ở trong lòng.

Minh Ân Hoa đứng ở cửa phòng khách như nhìn theo bóng dáng Minh lão phu nhân, nhưng kì thật vẫn là đang chìm trong suy nghĩ của mình, nhất thời không thoát ra được.

Minh Thúy lo lắng chạy đến bên cạnh nàng, nàng thấy chủ tử hồi lâu không thấy hoàn hồn bèn mở miệng thấp giọng gọi:

- “Nương nương...”

- “Hả? Chuyện gì?”. Minh Ân Hoa quay đầu nhìn về phía Minh Thúy.

- “Liễu trợ giáo hôm qua đã được phóng xuất, hôm nay cả một ngày đều ở trong thư phòng dạy Tam hoàng tử, Tứ công chúa đọc sách, nương nương có muốn đi xem không?”

Minh Ân Hoa nhắm mắt thở dài một hơi, trong lòng vô cùng buồn chán lại chỉ có thể nhẫn nại, nói nhỏ:

- “Ta sẽ đi qua xem bây giờ đây. Thừa dịp lúc này người đem ghi chép về các vị phóng khách đã cầu kiến sửa sang một chút, ngày mai ta muốn xem.”

- “Vâng!”

Hậu cung mọi người biết Minh Hạ Cung không gây chuyện cũng là sợ có điều phiền phức.

Mọi người đều cảm thấy nàng xuất thân danh môn, nay thân là chính thê thứ nhất của hoàng đế nhưng Minh Ân Hoa hoàn toàn không phù hợp với thân phận và cử chỉ của nàng, không có khí phái của Minh gia lại càng không hay tỏ rõ sự uy nghiêm nên có của một cung phi. Lại nói đến sự kiện vài ngày trước Trương phi gây náo loạn tại hậu viện. Tuy rằng ai cũng biết Trương sùng phi ở hậu cung cực kì hoành hành nhưng nếu gặp phải lời nói của Vĩnh Đồng Cung hoặc Kim Thu Cung thì vẫn phải có lễ một phen, cũng giống như Minh Hạ Cung trong suốt hai năm nay đều luôn nhường nhịn cho xong. Tuy rằng không đề cập tới thân phận Đế phi cao quý của nàng, chỉ riêng thân phận thiên kim chính hệ của Minh gia cũng không thể để người khác dễ dàng bôi nhọ, thế nhưng quả thật Minh Hạ Cung là người không khiến kẻ khác phải e sợ nhiều.

Nhận ra được điều đó, sau khi Liễu Lệ Tri vừa tiến vào Minh Hạ cung được vài ngày, lại phát hiện ra Minh Hạ cung không lập quy củ đối với nàng, cũng chưa có ra oai phủ đầu, thậm chí không hề câu nệ với nàng, nên Liễu Lệ Tri luôn làm theo ý mình. Bình thường không thấy bóng người là chuyện thường, hôm trước vì mạo phạm thiên nhan nên đã bị tổng giam, sau mười ngày được thả không lập tức đến bái kiến chủ tử mà lại chạy thẳng đến thư phòng tiếp tục quản công việc đọc sách của hoàng tử và hoàng nữ, hành vi này thật sự không coi Minh Hạ Cung vào trong mắt.

Dường như nàng ta ý vào việc mình là người thân cận của Vĩnh Đồng Cung, đồng thời cho rằng Minh Hạ cung không dám đối đầu với nàng. Nàng vốn cũng không phải là loại người thích đi gây loạn, cũng biết rõ cẩn thận là tất yếu, nhưng từ sau khi nàng thật sự yêu đế vương Thiên Triệt, đã không thể tự chủ được nổi lên hận ý với cái danh nghĩa thê tử của hoàng đế, nên luôn nảy sinh oán giận trong lòng, vì thế đã không tự chủ được tâm tình, có vẻ như cư xử không lễ nghi với Minh Hạ cung như vậy mới khiến nàng ta cảm thấy hết giận.

Thiên Triệt, Thiên Triệt, Thiên Triệt...

Trong tận sâu thẳm nơi đáy lòng, Liễu Lệ Tri luôn ngọt ngào kêu to cái tên này. Nàng yêu nam nhân này! Thương hẳn hết thấy! Nàng muốn cố gắng hết sức để làm cho mình xuất hiện ở trước mặt hắn, làm cho tâm trí hắn luôn phải có hình ảnh của nàng, nàng muốn cho hắn biết, nàng là nữ nhân có tư cách nhất để đứng cạnh bên người hắn. Chỉ cần nàng thành công trong việc dạy dỗ hai hoàng tử và hoàng nữ này thì sẽ trở thành người quan trọng còn hơn cả mẫu thân bọn chúng...

- “Vì sao phải đọc cái này? Di nương bảo chưa phải đọc”

Không ngừng bị bắt buộc đọc những văn tự dài dòng khiến Dư Đồng rốt cục không thể kiên nhẫn được nữa.

- “Tứ công chúa, đây là sách mà nữ hài tử bắt buộc phải học, đặc biệt là phải thuộc lòng, bởi vì văn tự này vô cùng uyên bác, cao thâm. Mau đọc đi, không phải là quá khó đâu. Về sau người sẽ còn phải cảm kích ta đó...”

- “Ta không cần! Ta không đọc! Ngươi thật nhảm chán! Tránh ra!” Thân là công chúa bảo bối của hoàng tộc, tuy rằng bé không hay ý thế hiếp người, tác oai tác quái, nhưng trẻ con thì luôn ngỗ nghịch như vậy, không thích cái gì liền phản ứng lại ngay, làm sao mà Liễu Lệ Trì có thể ứng phó dễ dàng được với bé.

- “Ài, công chúa...”

- “Tránh ra!”. Dư Đồng thở phì phì thét chói tai, dùng sức đẩy cái ghế dựa nhỏ, chạy đến nữ hầu bên kia mà không màng đến Liễu Lệ Trì.

Liễu Lệ Trì tức giận vô cùng, tiểu nữ không mẫu thân này quá đồi hống hách! Thật muốn cho một cái bạt tai nhưng lại không dám làm vậy. Bên cạnh còn có hai lỏa nương đi theo nên nàng làm bộ trở nên thật đáng thương nhìn Tam hoàng tử đang học chữ mà cầu cứu: “Tam hoàng tử, người xem công chúa học không giỏi như vậy, về sau thì tốt thế nào được? Đường đường công chúa hoàng thất mà dốt đặc cán mai chẳng phải sẽ rất buồn cười sao.”

Tam hoàng tử đang luyện chữ, viết chữ cuối cùng xong, mới ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Liễu Lệ Trì liếc mắt một cái nói:

“Vô phương rồi, kệ muội ấy đi. Hoàng muội đã có mẫu phi dạy, ngươi dạy không được cũng không phải là việc nghiêm trọng, không ai trách tội ngươi đâu”. Nói xong, hần cúi xuống tiếp tục viết.

Liễu Lệ Trì bị lời nói của Tam hoàng tử làm cho không biết phải nói lại như thế nào cả, không thể tin được đây là lời nói xuất phát từ miệng của một đứa trẻ sáu tuổi. Nàng tiến cung ba năm, nàng ở Thương Y cục quản lý phục sức quanh năm của các hoàng tử, hoàng nữ, cũng lui tới Sở Hi Cung không ít lần, nói không ít những lời thăm hỏi ân cần đến các hoàng tử công chúa, ấn tượng về bọn họ là quý khí nhả nhận, nhưng vẫn còn rất non nớt...

Còn đứa nhỏ này, làm sao có thể...

- “Di nương!”

Dư Đồng đột nhiên lớn tiếng quát to, đánh vỡ sự yên tĩnh trong thư phòng.

Minh Ân Hoa quay sang phía Dư Đồng, đã thấy bé ôm chặt lấy thắt lưng của nàng.

- “Mẫu phi!”. Tam hoàng tử rất nhanh đi qua hành lễ thỉnh an.

Thư phòng nội thị phó cũng vội vàng thỉnh an. Liễu Lệ Trì dừng một chút, đang muốn phúc thân thì Minh Ân Hoa mở miệng nói với thị nữ hai bên:

- “Mang Liễu trợ giáo đi đến thiên đình tĩnh tâm cho bản cung.”

Mệnh lệnh đột nhiên làm cho Liễu Lệ Trì ngẩn ra, theo bản năng lúng túng hỏi lại:

- “Có cái gì phân phó sao? Vì sao muốn dẫn ta đi?”

Minh Ân Hoa lãnh đạm nhìn thẳng vào nàng không chút giận dữ, cũng không cảm xúc, nhưng thế này làm cho Liễu Lệ Trì cũng phải đem lời nói của mình nuốt lại trong bụng, hiểu là mình phải đi bèn cúi đầu không dám nói lời nào, tùy ý để hai nữ tỷ dẫn đi ra khỏi phòng.

Chờ Liễu Lệ Trì đi xa rồi, Minh Ân Hoa mới hỏi Dư Đồng:

- “Hôm nay đọc sách gì vậy?”

- “Không đọc sách gì cả!”. Dư Đồng còn đang tức giận, bĩu môi nói.

Nữ hầu rất nhanh đem quyển sách trên án thư mang tới trình lên cho Minh Ân Hoa xem.

- “Là “Khuê Huân Ngàn Tự Văn” sao?”. Nàng nhướn mày nói nhỏ. Sau đó nhìn về phía Dư Dương của nàng: “Vậy con đọc cái gì? Dư Dương.”

- “Liễu trợ giáo muốn con đọc “Ngàn Tự Văn”, muốn Dư Đồng phải đọc “Khuê Huân Ngàn Tự Văn”, nói chúng con không thể đọc sách giống nhau”. Tam hoàng tử không hiểu bèn hỏi lại: “Vì sao không thể đọc giống nhau vậy? Mẫu phi, hay là tri thức còn phân cả nam và nữ?”

- “Tri thức không có phân biệt nam nữ, có phân biệt thì chỉ là tri thức của người thầy giáo”

- “Con không cần đọc cái này! Thật dài, con không thích”. Dư Đồng tuy rằng nghe không quá hiểu được, nhưng hy vọng có thể rời xa quyển sách dày cộp kia.

- “Quyển sách này lập ý cũng rất tốt, nhưng còn quá sớm cho việc học tập của con, chờ con lớn lên đọc lại cũng được. Cùng một công, chi bằng cho con học “Quảng Vận“, ít nhất có thể nhận biết nhiều mặt chữ hơn”

- “Quảng Vận sao ạ?!”

Dư Dương ở một bên nghe xong lú lờ không thôi. Đó là âm vận từ điển! Là một công cụ để tra cứu! Có ai lại dùng để “học” chứ! Mẫu phi lại đang nói giỡn sao!

Minh Ân Hoa đơn giản muốn biết Liễu trợ giáo hôm nay dạy học nội dung gì, hỏi Tam hoàng tử:

- “Dư Dương, con quen giáo pháp của Liễu trợ giáo sao? hay là giáo pháp của nàng ta con không ghi nhớ nổi?”

Tam hoàng tử suy nghĩ một chút, nói:

- “Mẫu phi, giáo pháp của Liễu trợ giáo, kỳ thật cùng Thái Phó cũng không bất đồng, yêu cầu ngâm nga giống nhau, phải học thuộc lâu lâu. Con cảm thấy tất cả đều phù hợp nhưng lại không có điểm nào tạo nên sự xuất chúng cả”

- “Con không thích nàng ta! Nàng ta chỉ biết ép buộc người ta phải học thôi!”. Dư Đồng kêu to.

Minh Ân Hoa gật gật đầu, nói với hai người :

- “Ừ, ta hiểu mà.”

Vốn đã định để cho hai đứa nhỏ về nghỉ ngơi, mà nàng cũng nên đi về gặp Liễu Lệ Trì đàm chuyện. Bất quá nhìn sắc trời, mới gần hoàn hôn mà thôi liền nói với Dư Dương:

- “Dư Dương, nếu con còn chưa mệt thì cùng ta đi thăm mẫu thân con nhé, có thể cùng mẫu thân con ăn bữa tối rồi trở về. Được chứ?”

- “Có thể sao? Mẫu phi! Cám ơn người!”. Dư Dương kinh hi kêu to, về mặt vô cùng phấn khởi.

Minh Ân Hoa cười gật đầu, đưa Tam hoàng tử tới nữ hầu cùng vú nuôi, phân phó các nàng đưa Tam hoàng tử tới Vân Dương uyển gặp Trương phi.

- “Hoàng Thượng còn như vậy đến khi nào? Minh Hạ cung kia rõ ràng không đem chuyện giáo dục cho Hoàng tử để ở trong lòng, thỉnh Hoàng Thượng nắm rõ, chớ lại đem những chuyện đại sự trọng yếu như vậy giao cho Minh Hạ Cung, cả đời hoàng nhi sẽ bị hủy...”. Trương phi nói xong lời cuối cùng, nhin không được khê nắc lên.

- “Đúng vậy, Hoàng Thượng”. Vĩnh Đông Cung cũng về mặt ưu sầu. “Hôm qua Minh Hạ cung không chỉ hung hăng răn dạy Liễu trợ giáo một phen, còn lệnh cho nàng ta từ nay không được phép tự tiện dạy hoàng nữ hoàng tôn đọc sách, chỉ cho nàng ta canh giữ ở tẩm sở hoàng tử, quản lý cả việc bắt đầu một ngày, không cho tiến vào thư phòng”

Hôm nay sau khi hoàng đế bãi triều, Vĩnh Đông Cung tính đúng giờ, dẫn Trương phi lại đây thỉnh an cầu kiến Hoàng Thượng. Bởi vì thời gian của Hoàng Thượng vô cùng quý giá, cho nên bọn họ trực tiếp đi thẳng luôn vào vấn đề cáo trạng Minh Hạ Cung. Một cái cáo là nàng làm nhân đệ tử, một cái cáo nàng đọc quyền ti tiện.

Từ Quang Đế ngồi ở sau ngự án, đang phê duyệt một quyển tấu chương, chăm chú viết một đoạn mới ngừng bút. Ngẩng đầu nói với hai người :

- “Minh Hạ Cung dạy dỗ hai hài nhi, thời gian cũng bất quá mới có mười ngày, không có khả năng lập tức có thể nhìn thấy thành quả. Nàng ngay lúc này lại phủ định phương thức giáo dục của Minh Hạ Cung e rằng còn quá sớm đó ?”

Vĩnh Đông Cung bước lên phía trước từng bước biện bạch nói ;

- “Hoàng Thượng, giáo dục hoàng tử là một việc đại sự, một phần canh giờ cũng không thể chậm trễ! Phóng túng một lát, khả năng là từ đó sẽ dẫn đến lười biếng sau này tạo nên nuối tiếc cả đời, phải ân hận. Thần thiếp trước nghĩ Minh Hạ cung tuổi trẻ kiến thức còn nông cạn, kinh nghiệm không đủ nên mới đem theo Liễu trợ giáo từ Uẩn Tú viện dẫn sang Minh Hạ Cung để nàng ta phụ trợ Minh Hạ Cung trong việc dạy dỗ hoàng tử, công chúa. Liễu Hạ Trì được khen là uyên bác thâm sâu, cũng bởi vậy nên thần thiếp mới tin tưởng nàng ta sẽ tận tụy với việc được giao. Thỉnh Hoàng Thượng đừng để Minh Hạ Cung tự tiện, để rồi làm lỡ cả đời Tam hoàng tử. “

Trương phi ở một bên gật đầu, bí bí ai ai nói:

- “Hoàng Thượng, thỉnh ngài vì thần thiếp tác chủ! Thần thiếp hôm qua đã hỏi cận kề Dương nhi, thế mới biết duy chỉ có Liễu trợ giáo dạy nó ngâm “Bút trận đồ” kia, những các khác cũng không được học, Tử thư ngũ kinh thánh nhân điển tịch này đó hoàn toàn không tiếp xúc chút nào, vậy phải làm sao bây giờ ? Thần thiếp không hiểu Minh Hạ Cung kia có phải không tận tâm hay không, hay là thần mình không có học vấn đầy đủ, đương nhiên không giáo cho Dương nhi những điển tịch trọng yếu như vậy. Thỉnh ngài vì thần thiếp, vì Dương nhi tác chủ, Hoàng Thượng!”

Từ Quang Đế đem bút son buông xuống, một bên thái giám lập tức dâng lên khăn ướt cho hắn lau. Từ Quang Đế chỉ thị thái giám đem những tấu chương đã phê duyệt đến trung thư phòng xử lý, sau đó mới chuyên tâm xử lý sự vụ bắt nguồn từ hậu cung này. Hắn nói với Trương phi trước :

- “Nàng cho rằng Minh Hạ Cung không thể đảm nhận được việc giáo dục cho Dư Dương sao? Đây cũng là do Dư Dương nói với nàng sao ? “

Trương phi lập tức nói:

- “Dư Dương là một đứa nhỏ có hiểu thuận có hiểu biết, làm sao có thể nói rằng Minh Hạ cung không được! Chính là thần thiếp hôm qua khi cùng dùng bữa với Dương nhi, hỏi nó một chút nội dung sử học, phát hiện Minh Hạ Cung nương nương cái gì cũng không dạy nó, suốt ngày chỉ có chơi đùa, nếu không thì lại nói chuyện xưa, không biết cái gì gọi là oai thi. Như vậy chẳng khác nào che mắt người, thần thiếp nghe xong tâm can tan nát! Cầu Hoàng Thượng đừng để cho Minh Hạ Cung hủy hoại Dương nhi của thần thiếp...”.Nói chưa xong câu, Trương Phi lại khóc nức lên.

Từ Quang Đế lại nhìn về hướng Vĩnh Đông Cung, hỏi:

- “Nàng cho rằng Liễu trợ giáo so với Minh Hạ Cung thích hợp giáo dục hoàng tử hơn phải không?”

- “Hoàng Thượng, Liễu trợ giáo dù sao cũng có hai năm kinh nghiệm dạy học, thân lại là gia hương của tài nữ nổi danh, nếu nàng đã an bài nội dung học tập so với Minh Hạ Cung đảm bảo có thể phong phú hơn nhiều. Nhưng Minh Hạ cung kia không biết vì sao lại hoàn toàn phủ định Liễu trợ giáo, còn dám đem nàng đuổi ra khỏi thư phòng, thậm chí cự tuyệt cho tử công chúa đọc “Khuê Huấn Ngàn Tự Văn”, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt! Hoàng Thượng, có danh môn thiên kim nào mà lại không học qua nữ tử thư, “Khuê Huấn Ngàn Tự Văn” chẳng phải là ấn văn kinh điển cho khuê nữ học? Đường đường là công chúa hoàng tộc, ngày sau còn phải làm gương cho nữ nhân toàn thiên hạ. Thân là nữ tử, học văn biết chữ, học như thế thì học thế nào? Minh Hạ Cung có vì sao mà lại cự tuyệt giáo án của Liễu trợ giáo? Rắp tâm thật khả nghi, thỉnh Hoàng Thượng nắm rõ!”

Hai người đồng dạng như thế lại không thể cuốn hút Từ Quang Đế, chỉ thấy hần ngữ khí vẫn bình thản, nói:

- “Trẫm từ dưới chỉ nghe được từ một phía. Hai người đến đây hôm nay, vì sao lại không mời luôn Minh Hạ Cung đến? Giáp mặt để giải thích sự việc cho rõ ràng.”

Trương phi không hề nghĩ ngợi, bật khóc thốt lên:

- “Minh Hạ Cung này thân phận như thế nào, sao có thể theo thần thiếp đến đây dễ dàng?”

- “Đúng vậy, thần thiếp cũng không dám quấy rầy nàng ta. Nàng ta gần đây thế nào... Không thể vội vàng được đâu.” Vĩnh Đông Cung phụ họa.

- “Các nàng đã đi thỉnh, mà nàng ấy vẫn cự tuyệt sao?”

Vĩnh Đông Cung gật đầu:

- “Không hẳn là như vậy. Hôm qua hoàng hôn, thần thiếp đi bãi phóng túng Minh Hạ Cung, vừa hay gặp nàng đang giáo huấn Liễu trợ giáo. Thần thiếp khuyên Minh Hạ Cung không nên lòng quyền như thế bằng không sẽ khó được Hoàng Thượng giao phó sự vụ. Á Minh Hạ Cung kia không chút để trong lòng, muốn thần thiếp đừng có động vào việc của Minh Hạ Cung, thật sự là rất quá đáng!!”

- “Hả? Minh Hạ Cung thật sự nói như vậy sao, muốn nàng đừng động đến Minh Hạ Cung sao? Cho nên nàng cũng không thỉnh nàng ấy lại đây, đã rằng nàng ấy đã sẽ cự tuyệt?”

- “Đúng vậy, Hoàng Thượng, Liễu trợ giáo kia chính là người chứng kiến tất cả cho thần thiếp. Lúc này nàng ta đang chờ ở bên ngoài, Hoàng Thượng có thể cho truyền Liễu Trợ giáo vào để hỏi, Minh Hạ Cung kia thật sự đã được sủng mà sinh kiêu!”

Từ Quang Đế vẫy vẫy tay, không tính tuyên Liễu trợ giáo tiến vào. Chỉ nói:

- “Không cần, đêm nay trẫm sẽ đến Minh Hạ Cung để tìm hiểu.”

Trương phi cùng Vĩnh Đông Cung trao đổi cái ánh mắt, trong lòng kinh sợ. Không nghĩ đến các nàng dặt tay nhau đến, lại không thể làm cho Hoàng Thượng có một chút tức giận với Minh Hạ Cung, thậm chí khẩu khí trên còn có nhiều duy hộ! Làm sao có thể! Hướng đến công chính thì dù Hoàng Thượng không xử phạt Minh Hạ Cung thì ít nhất cũng phải mời nàng ta đến đây đối chất không phải sao? Như thế nào mà còn chờ đến buổi tối?

Hôm nay là mười lăm, Hoàng Thượng sẽ đến qua đêm ở Minh Hạ Cung. Ở giường trong lúc đó, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, Hoàng Thượng còn thật sự có thể hỏi ra tội gì sao?!

Các nàng hôm nay cùng nhau tiến vào một phần vì muốn phá hư ý của Hoàng Thượng sẽ lâm hạnh ở Minh Hạ Cung tối nay nhưng một chút hiệu quả cũng không có! Rốt cuộc là vì sao? Minh Hạ Cung kia rốt cuộc đã cho Hoàng Thượng uống thứ bùa mê gì?

“Còn việc gì sao?”. Từ Quang Đế nhìn xuống đồng hồ nước ở góc tường, có vẻ sắp gần đến giờ Ngọ. Vì hôm nay muốn thảo luận chính vụ quan trọng cùng các quan viên nên vấn đề bọn họ ở trong cung, giờ này quan viên đại thần có lẽ đã tề tựu ở hai bên hành lang trung thư phòng thường hoa xuân, đón gió mát, uống trà thơm và ăn bánh đúc đậu.

- “Hoàng Thượng, còn ạ, đây là danh sách tú nữ đã qua sơ tuyển, tổng cộng có hai mươi người đều là những nữ tử tài mạo hơn người. Thân phận các nàng đều được viết ở đây, thỉnh người ngự lãm. Nếu không có gì đặc biệt thì những nữ tử này sẽ được tiến cung và tham gia Bách Hoa yến”. Vĩnh Đông Cung vội vàng đem sổ sách trong túi tay áo thượng trình, ngự thị một bên tiếp nhận.

Bách Hoa yến đã từng tổ chức rất nhiều lần đều do hoàng hậu hoặc hoàng thái hậu làm chủ sự, đem các thiên kim con quan danh gia vọng tộc tướng mạo tài năng xuất chúng tụ hội cùng nhau, luận thi phẩm văn chương. Những nữ tử chưa kết hôn là nhân vật chính ở yến hội, bọn họ sẽ biểu diễn tài nghệ,

các vị phu nhân hoàng tộc, nhất phẩm phu nhân, chúng nữ quan sẽ thưởng thức bình phẩm, sau đó tuyển ra Hoa Trung Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa .

Mà nam nhân giữa chừng mới được tiến vào, trong tay cầm một đóa hoa tươi ngời bên ngoài, không thể lộ mặt ra cũng không được quấy nhiễu nữ tử. Trước khi yến hội còn chưa xong sẽ có một ống trúc cắm hoa trên đó có tên các vị cô nương, nữ tử đạt được nhiều hoa nhất sẽ là hoa khôi của Bách Hoa yến, còn được phong làm đệ nhất mỹ nữ của kinh thành.

Loại yến tiệc này rất được giới thượng lưu ưa thích, đáng tiếc Gia Đức hoàng hậu chẳng may đi sớm không kịp trở thành hoàng thái hậu, cho nên từ năm trước, từ khi lên ngôi đến nay không có hoàng hậu hay thái hậu đứng ra nên Nhật Diệu vương triều không tổ chức thêm lần nào nữa.

Tuy rằng chưa từng có văn bản nào quy định rõ ràng, nhưng Bách Hoa yến này chỉ có những người có thân phận như hoàng hậu, hay hoàng thái hậu mới có thể làm. Nay trong cung vô chánh chủ, nếu xét theo đạo lý, cũng nên là tứ cung hợp lực làm công việc này, thế nào mà Vĩnh Đông Cung một người lại tự tiện định đoạt ?

- “Tam cung các nàng quyết định làm Bách Hoa yến? Trẫm không nhìn thấy tấu chương, hay là nội vụ phủ còn chưa thỉnh lên đây?”. Không nhìn kỹ danh sách tú nữ, tùy ý để cho ngự thị để lên trên án thư.

Nói đến đây, Vĩnh Đông Cung bộ mặt tối sầm, vẻ mặt ủy khuất nói:

- “Hoàng Thượng! Không phải Nội Vụ Phủ không trình tấu của thần thiếp, mà là bọn họ đã nói thần thiếp cử chỉ đi quá giới hạn không đáng để cho thánh thượng ngự lãm, yêu cầu sửa sai rồi trình lại. Thần thiếp cho rằng đây là sự vụ cung vua, đã đi trình lại nhiều lần, thế nhưng vẫn bị bác bỏ! Thần thiếp hiểu Bách Hoa yến này không bận đến thân phận thần thiếp được làm, nhưng mà đem tú nữ triệu vào cung dù sao cũng phải làm yến hội chính thức để các nàng thể hiện tài năng xuất chúng của mình, như vậy mới có thể dâng lên cho bệ hạ những nữ tử chân chính tài đức công dung ngôn hạnh, thần thiếp nghĩ rằng chỉ có Bách Hoa yến mới có thể để cho các nàng thể hiện hết ưu điểm. Thỉnh Hoàng Thượng minh xét cho nỗi lòng khô tâm của thần thiếp”.

- “Nói cách khác, nàng tự mình chủ sự Bách Hoa yến mà không thông báo cho Minh Hạ Cung và Kim Thu Cung sao?”. Từ Quang Đế chỉ hỏi câu trọng điểm.

Giọng nói của Vĩnh Đông Cung lập tức nhỏ dần. . .

- “Sáng sớm hôm nay, thần thiếp đã cho nữ quan đi thông báo, cũng là bắt buộc dĩ, Minh Hạ Cung thì hấp tấp, mà Kim Thu Cung cơ thể không khoẻ, thần thiếp cũng không nghĩ rằng lại làm cho các nàng phải phiền muộn”

- “Tốt lắm. Lui xuống đi !”. Từ Quang Đế hất tay ra lệnh.

- “Hoàng Thượng, còn Dương nhi. . .”

- “Hoàng Thượng, Bách Hoa yến thì. . .”

Hai phi tử vội vàng khẽ gọi.

Từ Quang Đế chỉ nói:

- “Chờ trẫm nghe qua ý kiến của Minh Hạ Cung rồi sẽ quyết định”.

Đang lúc hoàng hôn, một tiếp báo hoá tốc được báo vào hoàng cung.

Vệ Hải đại tướng quân vừa tiêu diệt gọn bọn hải tặc quấy nhiễu Nhật Diệu hoàng triều đã nhiều năm nay. Không chỉ đánh tan rã toàn bộ những tên hải tặc, còn tìm ra tận hang ổ của bọn chúng mà đánh tan oanh liệt. Thu được vô số kỳ trân dị bảo, tù binh hơn hai mươi vạn , hai mươi tòa hải đảo vô chủ, vì Nhật Diệu vương triều khai cương ngàn dặm!

Nay kinh thiên mừng rỡ, chim kêu vượn hót cao thấp hết thảy đều vui sướng muốn điên, Cử quốc vui mừng không ngớt.

Công lớn là của Vệ Hải tướng quân Minh Tĩnh Phương, quả không hổ là đại ca của Minh Ân Hoa, hai người kém nhau mười sáu tuổi, hần chỉ huy quân lính đóng binh tại phòng tuyến phòng thủ Tây Hải , chuyên tâm đề ý động thái cũng như sự thay đổi của chiến thuyền, thăm dò đại hải, huấn luyện hải binh, từng bước một được thăng tiến lên làm tướng quân. Hai năm trước được thăng làm đại tướng quân, tiếp nhận mệnh lệnh nội vụ trong năm năm tiêu diệt hết hải tặc.

Nhưng không cần năm năm, Minh Tĩnh Phương chỉ hai năm đã làm xong hết !

Hần liên hợp hải ngoại tiểu quốc “Nội Hải Quốc”, lấy được tín nhiệm của bọn họ, lập nên liên kết cùng nhau luyện binh, cùng bọn họ kì công bày binh bố trận do đó triệt hạ được huyền trận được xưng là không gì phá nổi của đám hải tặc, tiêu diệt gọn gọn chúng, chấm dứt cuộc chiến tranh xung đột giữa hai nước suốt mười năm qua.

Biên phòng Tây Hải từ nay về sau sẽ sạch bóng hải tặc, đây là đại công lao! Đường biển của Nhật Diệu vương triều từ nay về sau sẽ không còn nổi loạn, có thể sẵn bắt ngư, quân sự, giao thông, kinh tế hàng hải cũng được thông suốt, lịch sử Nhật Diệu vương triều bước sang một hướng mới của thời kì đi lên mạnh mẽ.

Thế nhân đều đang nhìn, Minh gia đã đến cực sủng lại còn có thể tiến lên cao hơn nữa.

Đêm trăng mười lăm, Cừ quốc vui mừng, hủy bỏ tiêu cấm, trong cung ngoài cung bãi đại yến, cười vui tới bình minh.

Các phi tử, hoàng tử, nữ quan đều bị thỉnh đến Thượng Hoàng Cung tham gia đại yến.

Các vị quan viên đại thân đều tận lực nịnh hót, vội vàng chuẩn bị đồ biếu xén cũng như những nghi thức nghênh đón khai hoàn, nghênh đón sứ giả Hải Quốc tới thăm, sau đó là quy hoạch tân lãnh thổ, an bài tù binh, cùng Nội Hải Quốc phân phối chiến lợi phẩm...

Từ khi hoàng đế đăng cơ tới nay không có chuyện nào có thể làm cho hoàng cung huyền ảo rầm rộ, làm cho cả nước hoan nghênh đến như thế.

Ca cơ vũ kỹ lên biểu diễn ở đây, náo nhiệt phi phàm, quần thần cảm bồi tửu kính rượu chung quanh, thỉnh thoảng hô to “Ngô hoàng vạn tuế”, “Nhật Diệu vạn tuế”, tọa trên đài cao Từ Quang Đế không ngại tiết chế, thỉnh thoảng lại kính rượu quần thần, chén chén thấy đáy, ít có lúc phóng túng như thế này.

Đây là chỗ của hân, bút khắc thật sâu thật đậm chiến tích, không chỉ ghi lại lịch sử Nhật Diệu quốc mà còn dương oai với Nội Hải Quốc.

Hiện tại cho tới bây giờ Nhật Diệu hoàng triều quốc lực mới chỉ ở mức trung đẳng, cùng lục đại đế quốc chung đường biên thủy, chỉ có thể nói ở giữa các quốc gia khác lấy được sự cân bằng, kiềm chế lẫn nhau, nhưng cũng khó có thể nói trước được điều gì.

Bởi vì vị trí địa lý của Nhật Diệu còn nhược, phương Tây giáp giới cùng Tây Vực quốc, bắc có người Lật Hãn Dã thỉnh thoảng gây nhiễu bình, nam có chướng khí vì hoạn chưa khai hóa, ven biển phía Đông ngư trường phong phú lại có kinh nghiệm lâu năm nhưng sở khổ vì hải tặc xuất quỷ nhập thần. Hằng năm hai phần ba thuế thu được chỉ cho việc phòng bị nơi biên giới, kinh tế không có sự đi lên, hằng năm cùng Tây Vực Quốc mượn đường đi thông thương với ngũ quốc, dân sinh cũng chẳng thể phát triển được nhiều.

Nhiều đời Nhật Diệu đế vương đã gặp phải vô số bất hạnh trong sự phát triển khó khăn đó của nước nhà, hai năm trước Từ Quang Đế quyết định đem đại bộ phận tài lực dùng cho việc tiêu diệt hải tặc, toàn lực liều mình đánh ra một đường cho kinh tế của Nhật Diệu quốc, chấm dứt tình trạng tứ phía thù địch của Nhật Diệu hoàng triều, tự khôn đời chết.

Nay tâm nguyện này, chỉ chờ hai năm Minh Tĩnh đã đạt tới! Từ Quang Đế có thể nào không cảm thấy cực độ vui mừng? Có thể nào vẫn duy trì về bình tĩnh thường ngày?

Vì thế hân uống say chũn choáng, bước xuống đế đài, cước bộ hình như có chút không xong, nhưng cự tuyệt ngư thị nâng hân lên, thẳng tắp đi xuống chỗ Minh Ân Hoa, một phen kéo nàng, ôm vào trong ngực, ôm chặt lấy.

- “Ái phi!” Hân cười cười kêu lên.

Bốn phía truyền đến từng trận hút thanh, có một chút thanh âm chén bàn rơi xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn, trừ âm nhạc vẫn từng hồi truyền ra bên ngoài, tiếng cười vui của quan khách dường như biến mất trong miệng bọn họ.

Minh Ân Hoa lúc đầu kinh hoảng không biết nên làm gì. Rượu say làm cho đế vương hành động thất thố trước mặt người ta, nàng đang nghĩ biện pháp hóa giải, tuy rằng không biết hân đây là cố ý biểu diễn hay có còn tâm tư nào nữa không, tốt nhất là làm cho người ta nhanh nhanh đưa hân về tẩm cung nghỉ ngơi... Trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, nhưng lại thấy đế vương mê man tuần mục có chút ngẩn người nhìn nàng, khiến cho tâm nàng bị lạc...

- “Hoàng Thượng... Người say rồi...”. Nàng nhẹ nhàng vỗ về, mặt hân ửng đỏ vì say rượu, nhưng vẫn thật là tuần tú.

Cũng chỉ có ở cạnh hân là chẳng phải tinh lợi, chẳng phải tính kế, nàng cảm thấy hân thật sự là một nam nhân tuần mỹ làm cho người ta ngay cả hô hấp đều thấy khó khăn.

- “Trẫm không say”. Hân dùng thanh âm thực tình nói. Sau đó, làm ra một chuyện phi thường không rõ tỉnh hay say, lôi kéo nàng đi về hướng quảng trường trung ương, vậy vũ công lui về, cùng nàng khiêu vũ. Khiêu phượng hoàng toàn vũ.

Phượng hoàng toàn vũ, hoàng đế Nhật Diệu hoàng triều đang khiêu vũ.

Nàng không cần học, bởi chỉ cần nam nhân điều khiển cũng đủ dư thừa thể lực, như vậy là có thể tự thành phượng hoàng toàn vũ.

Như bước vào một thế giới mê huyền, Minh Ân Hoa chỉ cảm thấy thân mình đang di chuyển, mẫn tràng bay lộn, hoàng đế vừa đúng lực đạo nâng lên xuống, nàng bị cánh tay hân thao túng, hóa thành một chút gió xoáy, bị chân hân đưa đẩy...

Hân không có say? Có lẽ thế. Bất quá là nàng say, say tuyệt vọng...

Làn nhạc cuối cùng hạ xuống, thân hình cả hai người dừng lại, nàng ho không ngớt, không biết làm sao cho phải, nhưng tới nay còn không chấm dứt cái gọi là cuồng hoan, còn làm ra chuyện cuồng như vậy.

Hân hôn nàng thật sâu trước mặt mọi người, trước mặt hân là toàn bộ các thể thiếp khác. Hân hôn nàng.

Chương 6

Là phúc hay họa ? Minh Ân Hoa tạm thời không muốn nghĩ đến vấn đề này, nàng thâm nghĩ thừa dịp khi mộng đẹp còn chưa tan biến sẽ cực lực phóng túng. Không đi đoán tâm tư quân vương, không để ý tới từng trận cảnh cáo từ ngục truyền đến.

Đề khi nàng nhìn lên nam nhân kia, khi thấy hấn hạ mình hướng về phía nàng, nàng sẽ tiếp nhận sự chiếu cố của hấn, tiếp nhận việc hấn dùng hết tâm tư của mình vì nàng mà tạo ra những việc mà một nữ nhân có thể có được, khi đang ở trong một giấc mộng đẹp tới cực hạn như vậy, nàng sao có thể nguyện ý thanh tỉnh đây? Mặc kệ là xuất phát từ lý do gì, chỉ cần là hấn dùng tâm thì tốt rồi.

Chỉ cần có thể làm cho nàng say mê, có thể cho nàng cảm nhận được tình yêu của hấn, dù chỉ là trong chớp lát cũng đủ rồi. Để rồi khi tất cả qua đi, nàng cũng sẽ không để ý tới nỗi mất mát luôn như bóng với hình kia nữa.

Đối với một đấng quân vương, nàng có thể yêu cầu cái gì? Thân là đế thê (vợ vua), hạnh phúc cùng khoái hoạt cho tới bây giờ chưa bao giờ liên quan tới tình yêu cả. Lý trí của nàng biết như vậy nhưng nàng đã yêu – một đấng quân vương, nàng còn có thể làm gì đây?

Tháng năm, hải phòng phía Tây đại thắng, Minh gia thế thịnh ở cả trong cung lẫn ngoài cung, thánh quyền chính long (được sủng vô cùng, như được hóa thành rồng), nàng từ nay về sau ngã vào một con đường tràn đầy mật ngọt, muốn trốn cũng trốn không được. Toàn bộ hạ tuần tháng năm, nàng đọc chiếm quân ân, liên tục mười ngày đêm quân vương tá túc tại Minh Hạ Cung, rốt cục đã đánh vỡ sự bình tĩnh cùng thế cân bằng trong hậu cung trong suốt hai năm này.

Trong cung, Minh Ân Hoa đọc một thân hưởng ngàn ân vạn sủng; ngoài cung, bởi Minh Tĩnh Phương được phong làm Định Hải quận vương, là nhất phẩm, thực ấp năm ngàn hộ, không chỉ có được đất phong, tước vị càng cao hơn – cao nhất trong ba phẩm vị đứng đầu! Đối với Nhật Diệu hoàng triều mà nói, có thể nói là tiền lệ đầu tiên, vinh quang này dĩ nhiên sánh vai cùng với hoàng gia vương tộc, đây là điều mà các công thần khác họ hướng đến nhưng không có quyền hưởng thụ, nhưng Minh gia lại chiếm được!

Minh gia từ quý tộc chốn quan trường biến thành vương tộc khác họ, do đó đã làm biến đổi cả lịch sử của Nhật Diệu hoàng triều, Từ Quang Đế chính thức hạ chiếu: ngày sau phạm là những người lập công lớn cho quốc gia, đều có thể phong tước; làm cho quốc gia mở mang bờ cõi thì ranh giới mới này sẽ trở thành đất phong cho công thần đó, quyền lợi ở trong áp giống như quyền lợi mà hoàng gia hưởng dụng. Điều này khiến cho cả trong và ngoài nước ồ lên kinh hãi, đồng thời cũng làm cho các tướng sĩ nhiều năm phòng thủ, bảo vệ quốc gia ở các biên giới lạnh lẽo phấn chấn hơn, nhiệt tình hơn rất nhiều. Tuy rằng việc phong tước còn chờ tả hữu phó tướng, trung thư làm, cùng thị trung đăng quan nhất phẩm thảo luận rồi hoàn thiện, nhưng có Minh gia làm tiên phong ở phía trước, nếu ngày sau có công tích giống như vậy, có thể có được bao nhiêu vinh quang, là điều có thể thấy được!

Mọi người đều đoán rằng vị hoàng hậu thứ ba của Nhật Diệu hoàng triều sắp sửa xuất hiện!

Không phải vì nàng có công lớn đối với quốc gia, hay vì quốc gia xã tắc lập công tích, mà do chính trị bất buộc, giúp nàng đi đến hậu vị. Lợi dụng hoặc mượn sức, phòng phản hoặc tương thưởng, Minh Ân Hoa đều sẽ được Từ Quang Đế lập làm hoàng hậu, trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ, cùng hoàng đế thống trị Nhật Diệu hoàng triều.

Lập hoàng hậu là đại biểu cho việc được hoàng đế ủy quyền. Hoàng hậu có địa vị cực cao, không chỉ có thể thống trị hậu cung, mà còn có thể tham dự công chuyện quốc gia, có quyền được nghe báo cáo, cũng có quyền đưa ra đề nghị. Cho nên lịch đại hoàng đế đều không dễ dàng lập hậu, triều thần cũng không dám lớn mật đưa ra đề nghị.

Bất quá vì thời thế cho phép, Từ Quang Đế thế nào cũng phải lập ra một vị hoàng hậu, không lập mới là việc không thể. Mà tựa hồ hoàng đế cũng không kháng cự việc này mà còn đang cố tình làm như vậy.

Tháng sáu hoàng đế tổ chức Thiên Hà yến, khâm định Minh Ân Hoa làm chủ sự, Vĩnh Đông Cung, Kim Thu Cung cùng tham gia góp sức. Không chỉ là muốn chọn tân phi gia nhập đại tiệc của hoàng gia, còn là muốn chiêu đãi long trọng quốc chủ cùng công chúa của Nội Hải Quốc, trừ bỏ ký kết kết làm huynh đệ liên bang, cũng là muốn bàn luận về việc phân chia chiến lợi phẩm. Ngoài việc phân phối lại lãnh thổ nơi hải vực, nghe nói hai quốc gia còn sắp tổ chức đám hỏi, không ngoài ý muốn, đệ nhất mỹ nhân Hải Cơ công chúa của Nội Hải Quốc, sẽ tiến nhập làm chủ Tăng Đông Cung.

Nếu Nội Hải Quốc đã đưa đệ nhất mỹ nhân tiến vào hậu cung, đường đường là Nhật Diệu hoàng triều làm sao có thể để thua kém như vậy? Vì thế chúng gia đại thần thừa dịp này, luôn tìm kiếm mỹ nhân ở xung quanh, nhân dịp phóng thích các cung nữ lớn tuổi (hai mươi lăm tuổi) ba năm một lần, rồi bỏ sung tân cung nữ, đem hơn mười nữ tử trong dân gian có gia thế thân gia trong sạch, dung mạo mỹ lệ tiến vào. Cho dù đã có hai mươi người tiến vào từ đợt tuyển tú nữ, nhưng các nàng đó chỉ là các giai nhân thanh tú, không có nửa phần tuyệt sắc, nhan sắc như vậy, các cung nữ bên trong cung cũng đạt tới được.

Trong một khoảng thời gian ngắn, tại nơi xét tuyển cung nữ để đưa vào hậu cung, giai nhân như nước, đẹp không sao tả xiết, làm cho bọn thị vệ ngày thường vẫn luôn tuần tra hậu cung tâm trí nhộn nhạo, luôn tranh đoạt cơ hội tiến nhập hậu cung để tuần tra, tất cả là để được xem một cái liếc mắt của mỹ nữ.

Đắc thế Minh gia, nhất thời nổi bật không có gia thế nào có thể sánh bằng, tuy rằng tộc trưởng của Minh Gia luôn tu thân, tự hạn chế, đối với đệ tử của bốn gia trông giữ thập phần nghiêm khắc nhưng cho tới bây giờ phú quý đường hoàn khổ (giàu sang sinh ra sự hư hỏng, nhân cư vì bất thiện), đây là việc mà dù có cô như thế nào cũng không thể khống chế được. Quan phủ luôn e ngại cho thế lực của Minh gia, nên đối với tác phong không thể tán thưởng của các đệ tử Minh gia luôn mắt nhắm mắt mở, tự nhiên cũng đã góp phần cổ vũ khí焰 này, làm số lượng người tác oai tác quái ngày càng tăng, không người dám quản, cũng không có người nào dám bằm báo trước mặt gia chủ Minh gia.

Tư vị ngoài vòng pháp luật, vô pháp vô thiên tốt đẹp như thế quả thực khoái hoạt giống như thần tiên. Nhóm thiếu gia có thân phận cao quý mà chơi bời lêu lổng tại Minh gia, ở nếm mùi hương lạc sau đương nhiên đã học xong câu mà bất cứ trẻ hư nào cũng sẽ lấy làm danh ngôn: “Vương pháp? Thiếu gia ta chính là vương pháp!”

Cười ngửa chương đài cường thường danh kỹ, đường điều đầu cầu công nhiên tự do (công khai bài bạc, tổ chức đá gà, chó,...); vì một chuyện nhỏ, sẵn sàng ấu dâm với người khác mà hoàn toàn không nói lý lẽ. Sau lá gan còn lớn hơn nữa, ngay cả viên quan mạng họ “Thiên” của vương tộc cũng không xem ra gì, cư nhiên vì cái vãi nhỏ mà ở ban ngày trước mặt bao người liền đem Thừa Uy thế tử làm ngựa ngửa, nhìn thấy mặt mày vị thế tử này xám tro lại, vừa nghênh ngang vừa cười ha ha chế giễu rồi đi, hoàn toàn mặc kệ việc đã làm đối phương bị ngã gãy chân.

Việc này, tự nhiên cũng liền nháo đến trước mặt hoàng đế. Một bên là lục đại vương tộc nghèo túng (sáu vương tộc nghèo nhất), luôn biểu lộ ra phẩm vị thế tử hư danh để giữ thể diện, trong nhà không có lấy một người làm quan trong triều luôn dựa vào bổng lộc của tước vị hàng năm mà hoàng gia cấp cho để sống; mà phe bên kia là gia tộc Minh gia mà nay ngay cả hoàng đế cũng phải nhường nhịn ba phần. Hoàn toàn không có gì có thể trì hoãn, hoàng đế quả thực chính là đem phụ thân của thiếu gia gây chuyện kia, thị lang Minh Thận Thành gọi tới nói hai câu. Thậm chí cũng không kêu Minh Thận Thành đem đứa con gây họa kia của hắn đi xin lỗi vị thế tử kia nữa, chỉ để hắn quản thúc con cho tốt, tự đóng cửa nhốt tại trong nhà, việc này xem như chấm dứt.

Minh Ân Hoa biết phú quý tất sẽ tạo ra sa đọa, nhưng khi nàng nghe đến sự kiện như vậy, tâm tình vẫn vô cùng khó chịu, đến cả cơm trưa cũng ăn không vào nên ăn qua loa mấy miếng liền sai người thu dọn. Sau khi dỗ hai hài tử ngủ trưa liền trầm mặc ngồi ở tháp thượng, không nói lời nào, cũng không đọc sách, lại cũng không buồn ngủ chút nào.

- “Nương nương...”. Minh Thúy đi tới nhỏ giọng kêu một tiếng.

- “Chuyện gì?”. Minh Ân Hoa nhíu mi hỏi.

- “Phu nhân Minh thị lang cầu kiến, đang ở sau cửa cung ạ.”

- “Tại sao lại đột nhiên đến đây? Lúc trước đã đưa bái thiếp rồi sao?”. Minh Ân Hoa hỏi xong, liền đưa cọt nói: “Ta nghĩ là không có đi.”

- “Bái thiếp bây giờ mới đưa tới”. Minh Thúy chỉ vào một tờ bái thiếp xin được gấp trên tay. Sau đó nói: “Cung vệ không dám ngăn cản, nội vụ phủ cũng không dám, liền qua loa ký cho qua, sau đó cho phép thị lang phu nhân tiến đến Minh Hạ Cung.”

- “Thím lại gây ra chuyện gì sao? Nàng ta không phải là đang đắc ý?”. Khẩu khí tràn ngập sự không kiên nhẫn.

- “Khả năng là vì muốn cầu quan cho thập nhất thiếu gia”. Minh Thúy đoán. Nàng vẫn nhớ rõ thị lang phu nhân đến đây hai lần, đều là vì muốn cho con trai độc nhất thích tác oai tác quái của nàng một chức quan, muốn nương nương đem tâm nguyện mà Hoàng Thượng ban cho dùng vào việc này, mặc dù không đạt thành nhưng cũng vẫn chưa buông tha cho. “Nữ quan đưa khách tới nói thần sắc thị lang phu nhân có vẻ lo lắng, tựa hồ không thể không gặp mặt người”

Minh Ân Hoa xoa nhẹ cái trán, Minh Thúy thấy thế, việc vàng đi tới, tình tế mát xa cho nàng.

- “Người có muốn gặp không? Nương nương.”

- “Cho nàng ta tiến vào đi. Ta muốn biết nàngta muốn nói cái gì!”

Gặp chủ tử không kiên nhẫn như thế, Minh Thúy gật gật đầu, đi ra phân phó cho nữ quan bên ngoài:

- “Canh ba sau, đem thị lang phu nhân đến bái kiến nương nương. Còn lúc này hầu hạ cho tốt.”

- “Vâng”. Nữ quan lĩnh ý rồi lui xuống.

- “Nương nương, người nhất định phải cứu đường huynh Tĩnh Đại của người!”. Vừa mới tiến vào, mới bái kiến xong thị lang phu nhân liền khóc lóc kể lể.

- “Tại sao thím lại nói vậy? Đừng khóc, ngồi xuống nói chuyện đi.” Minh Ân Hoa nói thần nhiên.

Được thị nữ giúp đỡ ngồi xuống, thị lang phu nhân hu hu khóc một hồi lâu, Minh Ân Hoa không đáp lời, hoàn toàn không có cử chỉ khuyên giải hay an ủi, trong lòng ai oán không thôi rốt cục thanh âm thoáng dừng lại, nói giọng khàn khàn:

- “Nương nương, Trương Chí Phú kia cũng chính là ca ca của Trương phi thật sự rất quá đáng! Trương phi bất quá chỉ là một sủng phi nhỏ, Trương Chí Phú cũng bất quá chỉ là một viên ngoại lang chuyên lo tiếp khách nhỏ, thế mà lại dám cười lên trên đầu Minh gia chúng ta! Nương nương, thỉnh người nhất định phải vì Tĩnh Đại làm chủ!”

Minh Ân Hoa chậm rãi lên tiếng:

- “Chỉ là một viên ngoại lang tiếp khách nhỏ nhỏ sao? Chức quan này cũng đủ lớn đi, thím như thế nào có thể khinh thường mệnh quan triều đình như thế, càng không nói đến việc hậu cung tần phi có thể là người để thím có thể dễ dàng kiến nghị như vậy ư?”

- “Nương nương! Minh gia chúng ta nay còn sợ đắc tội với người nào sao?!” Thị lang phu nhân căm giận kêu lên.

- “Lời này của thím không ổn, về sau thỉnh thím trăm ngàn lần đừng nói như vậy nữa”. Minh Ân Hoa giận tái mặt nói.

Thị lang phu nhân sắc mặt càng kém, cho rằng Minh Ân Hoa không nên vô lễ đối với nàng như thế, tức giận đến không nói lời nào, liên tục chải tóc.

Minh Ân Hoa cũng không để ý tới nàng, bình tĩnh uống trà.

Một hồi lâu sau, thị lang phu nhân nhin không được :

- “Nương nương, dù sao việc này người phải giúp đỡ. Lúc này Tĩnh Đại vô tội! Hắn bị bọn người Trương phi làm hại, bọn họ đồ mắt ghen tức với Minh gia chúng ta không phải là chuyện ngày một ngày hai, bọn họ đã sớm muốn hạ gục chúng ta... Tóm lại, đường huynh của người không thể bị đánh một cái tát oan uổng được, công đạo này nhất định phải đòi lại!”

Minh Ân Hoa nghe thím nói từ ngữ mơ hồ, nhưng cũng không nguyện ý tìm hiểu bởi nàng không muốn quan tâm, chỉ lãnh đạm nói:

- “Thời gian giữa trưa, bản cung vừa mới nghe nói, mấy ngày trước đây đường huynh Tĩnh Đại đánh Thừa Uy thế tử ở ngoài đường, làm người ta ngã ngựa mà gãy chân, chắc tin tức này cũng không sai đâu; không ngờ bản cung vẫn là cô lậu quả văn (hiểu biết nông cạn), thế này mới bao lâu, đường ca đã lại cùng quan viên triều đình gây gỗ rồi.”

- “Lần này là do Trương gia đến gây chuyện trước !”. Thị lang phu nhân tức giận không nhẹ, lập tức muốn giải thích.

Nhưng Minh Ân Hoa ngắt lời của nàng:

- “Một người nên ở trong nhà đóng cửa đọc sách tu thân, làm sao có thể chạy ra bên ngoài để cho người ta gặp phải?”

- “Này, này, này...”. Nếu không phải là như thế này, nàng làm sao phải tiến cung để tìm Minh Ân Hoa hỗ trợ! Thị lang phu nhân trong lòng âm thầm nghĩ. Phải biết rằng nay Minh gia thế cao, Minh Hạ Cung này được sủng ái vẫn là nhờ dính tới hào quang của Minh Gia! “Mặc kệ là thế nào, người có thể trợ mắt nhìn thân nhân gặp chuyện không may sao? Chuyện này người nhất định phải hỗ trợ!”

Minh Ân Hoa thật không biết thím dựa vào đâu lại ra lệnh với nàng như vậy? Vì sao nàng nhất định phải hỗ trợ? Nàng làm sao có năng lực gì mà hỗ trợ? Làm như nàng thật sự đạt được ân sủng từ thiên đế đến mức đủ để hoàng đế vì nàng mà che chở không phân rõ tốt xấu vậy?

- “Thím, ta không biết đường ca cùng Trương gia đã xảy ra xung đột gì, mà ta cũng không muốn biết. Nếu đường ca phạm vào sai lầm, mà việc này lớn đến mức làm cho ngài không dám hướng trong nhà cầu cứu, mà phải tới tìm ta, kia là ngài đánh giá ta quá cao rồi. Ta không có năng lực xử lý chuyện mà ngay cả tộc trưởng cũng đều thúc thủ vô sách.”

- “Làm sao có thể như thế? ! Người là chính phi! Đường đường là chính phi của hoàng đế! Hơn nữa người còn có một nguyện vọng mà Hoàng Thượng ban cho còn chưa dùng, không phải sao? Người có thể dùng để bảo vệ cho thân đường ca của người!”. Thị lang phu nhân vội kêu lên, không để cho Minh Ân Hoa chối đẩy.

Một nguyện vọng! Minh Ân Hoa đột nhiên có chút thương hại nhìn thím. Đã muốn hơn nửa tháng trôi qua rồi, hoàng đế cũng không để lời nói đùa đó ở trong lòng, như thế nào còn có người ở bên cạnh tư tư niệm niệm, si tâm vọng tưởng đây!

- “Thím, nếu đường ca gây ra chuyện lớn đến nỗi làm cho người nghĩ đến nguyện vọng kia, ta nghĩ ai cũng sẽ không giúp được cho người chuyện này đâu.”

- “Không phải! Nương nương, Tĩnh Đại không sai! Hắn chỉ là... “

Minh Ân Hoa tuyệt không muốn nghe, tìm mọi cách chấm dứt câu chuyện này, nói:

- “Tốt lắm, thím, xin người... “

Minh Ân Hoa đang muốn tiễn khách, không ngờ lúc này bên ngoài lại đột nhiên truyền đến âm thanh thông báo:

- “Hoàng Thượng giá lâm... “

Khi ngự thị tuyên cáo toàn bộ mọi người phải chính thức thực hiện lễ tiếp giá dành cho quân thần mà không phải là lễ của gia đình hoặc là theo nghi thức bình thường. Minh Ân Hoa vội vàng cho Minh Thúy mang y quan chính tề cho mình. Một bên mới nhìn thấy hoàng đế ở khoảng cách cực xa, chưa bao giờ gặp ở gần như vậy làm thị lang phu nhân cả kinh đến mức chân tay luống cuống, ý bảo nữ hầu tùy thân chạy nhanh nhanh lại đây để ý giúp mình một chút.

- “Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn an”. Minh Ân Hoa dẫn mọi người ngồi quỳ gối ở cạnh cửa đón chào.

- “Ái phi bình thân”. Từ Quang Đế tiến vào, một tay nâng Minh Ân Hoa dậy, bước chân không ngừng, nắm tay nàng hướng thủ tọa bước tới sau đó ngồi xuống.

- “Tham kiến Minh Hạ Cung nương nương”. Trương phi đội Minh Ân Hoa ngồi vào chỗ của mình, liền bái kiến.

Minh Ân Hoa lúc này mới nhìn đến Trương phi đi theo Hoàng Thượng đến đây.

- “Trương phi miễn lễ, mời ngồi”. Minh Ân Hoa chú ý tới hốc mắt đỏ bừng của Trương phi, xem ra đã khóc một hồi rồi.

Những người khác ngồi quỳ ở cạnh cửa, lúc mà hoàng thượng vẫn chưa cho phép đứng dậy chỉ có thể tiếp tục quỳ, không dám nhúc nhích. Mà Từ Quang Đế tựa hồ cũng quên cạnh cửa còn quỳ một đám người, mà trong những người đó, còn có một hướng quan phu nhân đâu, vị hướng quan phu nhân này lại vẫn là xuất thân từ Minh gia đang được “thánh ân chính long” đâu.

Minh Ân Hoa cũng không lập tức nhắc nhở Hoàng Thượng về “sơ sẩy nhỏ nhỏ” này. Trước hết không đem việc thị lang phu nhân vẫn đang quỳ trên mặt đất để vào mắt, lực chú ý của nàng đều đặt ở trên người Trương phi. Nàng cảm giác được, giờ phút này Trương phi cùng Hoàng Thượng lại đây, khẳng định là cùng chuyện mà thị lang phu nhân cầu là một, hơn nữa Trương phi đã muốn hướng Hoàng Thượng cáo trạng xong.

Thị lang phu nhân ở trước mặt nàng khóc kể lâu như vậy, chỉ cần nàng làm chủ, giúp đường huynh thoát nạn nhưng lại hàm hồ nói không rõ sự tình đã xảy ra, như vậy có thể khẳng định, lúc này đuối lý tất là Minh Tĩnh Đại, vì thế làm cho Trương phi nắm giữ được cơ hội này, tiến đến khởi binh vấn tội... Có thể nói, hoàng thượng đến đây là để chủ trì công đạo, như vậy hẳn là không phải là việc nhỏ – Minh Ân Hoa trong lòng suy nghĩ.

Nàng không rõ tâm tư hoàng đế lúc này là như thế nào, bất quá vô luận chuyện này hẳn xử lý ra sao tạm thời nàng cũng sẽ không bị chỉ trích. Mặc kệ là vì mụm sức Minh gia, hay là vì hẳn muốn chính đồn hậu cung, giờ này khắc này, hẳn đều sẽ duy trì tư thái đem nàng sùng lên trời, sẽ không sớm như vậy... khôi phục bình thường.

Uống một ngụm trà mà Minh Ân Hoa dâng sau, Từ Quang Đế mở miệng nói:

- “Ái phi, trầm vốn nghĩ rằng, giờ phút này nàng nên ngủ trưa cùng mấy đứa nhỏ nên cũng không muốn lại đây nhiều tình nàng đâu. Hôm nay tinh thần sao lại tốt như vậy, Minh Hạ Cung thoát nhìn thực náo nhiệt.”

Tiếp nhận chén trà mà hoàng đế vừa uống qua, thả thêm một chút trà, sau đó mới ngồi xuống, tay nhỏ bé vừa mới bị hắn nắm chặt giờ lại bị hắn nhẹ nắm lấy. Nàng cúi đầu, không muốn để cho người khác nhìn thấy sự xấu hổ nơi đáy mắt của nàng, nhẹ giọng nói:

- “Thần thiếp đang muốn thừa dịp đứa nhỏ ngủ, cho mời người của nội vụ phủ lại đây thương thảo “Thiên Hà yến” rồi cuối cùng mới quyết định, như vậy cũng để cho người bên dưới toàn lực chuẩn bị được tốt hơn. Ngoài ý muốn thị lang phu nhân lại tới chơi, cùng thần thiếp nói chút việc nhà, thần thiếp cảm thấy tinh thần thật tốt, liền tiếp kiến nàng.”

Từ Quang Đế thần nhiên quét mắt tới vị phu nhân đang quỳ gối cạnh cửa mà không dám ngẩng đầu, ánh mắt lại nhìn trở lại chỗ Minh Ân Hoa:

- “Ồ, là do trầm đến không đúng lúc, quấy rầy nàng cùng người nhà nói chuyện nhà.”

Minh Ân Hoa cung kính đáp:

- “Không có chuyện gì đâu, Hoàng Thượng nói như vậy, thật sự là chiết sát thần thiếp, thần thiếp vạn vạn phần không dám đương nổi.”

- “Đã nói với nàng đừng đối với trầm quá khách khí như vậy, nàng là phi của trầm mà luôn luôn khách khí như vậy, chẳng phải là quá xa lạ hay sao?”

Hiển nhiên là Từ Quang Đế nhất thời không còn muốn bàn vào vấn đề chính, đề tài nói chuyện toàn là những chuyện không đâu, nội dung nói chuyện hoàn toàn là tào lao, bất quá, hẳn không vội, Minh Ân Hoa không vội, nhưng hai gã chủ sự ở một bên lại khá nóng nảy.

Trương phi không rõ Hoàng Thượng vì sao còn muốn nhất kính nhi, viễn chi cùng Minh Hạ Cung hàn huyên như vậy, Minh Tĩnh Đại kia không chỉ nhục mạ, đánh mệnh quan triều đình, cũng chính là ca ca của nàng; nghiêm trọng hơn nữa là, Minh Tĩnh Đại còn mạo phạm cả sứ giả của nội Hải quốc, đồng thời dùng ngôn ngữ khinh bạc Hải Cơ công chúa của Nội Hải quốc, người mà sắp tiến cung làm phi, đây chính là một đại sự đủ để mất đầu!

Mới vừa rồi Hoàng Thượng khi nghe xong việc này, rõ ràng thực mất hứng, như vậy mới dẫn nàng mang đến Minh Hạ Cung, làm sao giờ phút này lại là một bộ dáng mà cô về như là chuyện gì cũng không xảy ra vậy? ! Vì sao vừa thấy Minh Hạ Cung mọi tức giận đều đã quên sạch như vậy?! Hoàng Thượng anh minh bao lâu nay của nàng sao lại trở nên như thế? Trương phi trong lòng vừa tức lại khó chịu, thiếu chút nữa lại rớt lệ xuống.

Mà thị lang phu nhân quỳ gối cạnh cửa càng là nhẫn không nổi nữa! Nàng xem trận đánh phủ đầu này trận cũng đã đoán được phần nào, hẳn là Trương gia đã bâm báo với Hoàng Thượng trước một bước rồi, tình trạng trước mắt, tựa hồ hoàn toàn gây bất lợi cho nàng bởi hoàng đế là do Trương phi mời đến, mà khi Hoàng Thượng liếc mắt một cái tựa hồ cũng không nhìn thấy nàng, không gọi, không cho phép nàng đứng dậy, cũng coi như nàng không tồn tại, đây là bất lợi, cực kỳ bất lợi đối với nàng!

Không được! Mặc kệ là như thế nào đi chăng nữa, nàng nhất định phải cải thiện hoàn cảnh hiện tại vô cùng bất lợi này, không thể làm cho Trương gia kia đắc ý được. Trương gia kia một khi được đắc ý, không phải đồng nghĩa với việc con của nàng sẽ gặp xui xẻo sao? Không! Nàng sẽ không để cho con của nàng chịu bất kỳ thương tổn nào, dù đó chỉ là chút ít đi chăng nữa!

Ngay tại lúc trông mắt thẳng của thị lang phu nhân vừa chuyển, rốt cuộc khi không thể yên lặng được nữa, Minh Ân Hoa đã mở miệng trước khi thím của

nàng nói ra bất kỳ lời nói lỗ mắng nào, liền hướng sang Từ Quang Đế nói:

- “Hoàng Thượng, thím của thần thiếp đã muốn cáo từ, người có thể ban ân cho phép nàng ấy lui ra hay không?”

Từ Quang Đế cười cười nói:

- “Phải vậy không? Trẫm mới đến mà đã nói là phải đi, đây là không muốn nhìn thấy trẫm sao?”

- “Hoàng Thượng, Minh phu nhân này thật là to gan, cư nhiên ngay cả Hoàng Thượng cũng không xem ở đáy mắt!”. Trương phi vui vẻ, không đợi Minh Ân Hoa thanh minh đã bỏ xong đá xuống giếng rồi.

Thị lang phu nhân thấy người khác dám to gan ở trước mặt hoàng đế nói xấu mình? ! Do quá nóng vội, đã không suy nghĩ chút nào, liền thốt ra nói: “Không phải! Hoàng Thượng, thần phụ không dám, thần chưa hề nói là phải đi, là do nương nương đuổi ta...”

Minh Ân Hoa biến sắc, kiềm chế tức giận đến run cả người, nhưng cật lực che giấu, không cho người khác có thể nhìn ra. Nàng tưởng âm thầm rút về bàn tay vẫn đang bị hoàng đế nhẹ nắm trụ, không ngờ đại chưởng kia vốn là nhẹ nắm trụ tay của nàng, dường như biết nàng muốn rút lui, liền trước một bước đem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy, lực đạo tương đối lớn làm cho nàng có chút đau. Nhưng hai người không vì vậy mà thay đổi sắc mặt, nàng vẫn là cúi đầu, mà hoàng đế thì vẫn là tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn thị lang phu nhân, giống như hoạt động đang được bao trùm ở dưới ống tay áo của hai người không tồn tại vậy.

Thị lang phu nhân cuối cùng cũng không phải là người ngu xuẩn hoàn toàn, chưa đến mức mà không có thuốc nào cứu chữa được, sau khi phát hiện bản thân nói sai liền lập tức im miệng, nhưng câu nói ngăn ngừa vừa rồi cũng đã kịp phá hư một số việc, đã muốn làm cho Trương phi thật sự rất thỏa mãn.

- “Gi? Đây là thế nào đây? Minh Hạ Cung làm sao lại có thể xua đuổi Trương bối nhà mình? Thị lang phu nhân hay là đã làm việc gì chọc cho nương nương tức giận chăng? Hay là vô cớ mà bị nương nương trách cứ? Người cứ tự nhiên mà nói ra. Có Hoàng Thượng ở chỗ này, chắc chắn người sẽ mang lại công bằng cho người.”

- “Thần phụ vô tội, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”. Thị lang phu nhân đầy một thân mồ hôi lạnh quỳ sát ở trước mặt hoàng đế.

- “Người quả thật vô tội, nên cần gì thỉnh cầu trẫm thứ tội, đây chỉ là việc nhỏ thôi, không cần để ý tới”. Từ Quang Đế rút cục đem ánh mắt nhìn về phía Minh Ân Hoa, lấy thanh âm ôn hòa đến mức làm cho toàn thân nàng run rẩy, nói: “Ái phi, trẫm cũng không cùng nàng đi vòng vèo nữa, trẫm hỏi nàng một việc. Mới vừa rồi trẫm tiếp kiến rất nhiều người, trừ Trương phi cùng Trương Chí Phú ra, còn có lẽ bộ thị lang cùng đám người sứ giả của Nội hải Quốc. Bọn họ nói cho trẫm biết, công tử của thị lang Minh Thiện Thành, đã biết rõ thân phận của Hải Cơ công chúa rồi, vẫn ở bên đường khinh bạc, đồng thời cũng đánh Trương Chí Phú. Tính nghiêm trọng của chuyện này không chỉ ở chỗ ấu dâm mệnh quan triều đình, mà còn là tạo thành thương tổn thật lớn cho mối bang giao của hai nước, càng đừng nói tới việc Hải Cơ công chúa sắp trở thành chính phi, làm chủ Tàng Đông Cung, Hải Cơ công chúa chịu nhục, tương đương với việc vũ nhục mối hữu nghị giữa hai quốc gia cùng mặt mũi của hoàng gia”.

- “Chẳng phải là như vậy sao? Có ý định phá hư mối bang giao giữa hai quốc gia, cũng giống như với việc phản quốc; mà vũ nhục cung phi trong hoàng thất, giống như vũ nhục Hoàng Thượng, phải bị thiên đạo vạn vật cũng không đủ để đền hết tội. Thiên Diếu hoàng triều ta trong văn bản pháp điển nhưng là ghi lại rất rõ ràng đâu! Ta nghĩ nương nương đọc đủ thứ thi thư như thế, hẳn là cũng hiểu được việc này mới đúng.” Trương phi thật vui sướng khi thấy người gặp họa, liền đổ thêm dầu vào lửa.

Minh Ân Hoa sắc mặt tái nhợt, ở lúc này vẫn bị Từ Quang Đế càng thêm nắm chặt tay, không nói gì ngẩng đầu. Hắn muốn nàng nâng mặt lên, nàng liền nâng. Lặng lặng nhìn hắn, về mặt của hắn làm như thực khó xử, giống như vô luận như thế nào hắn đều muốn bao che cho nàng, cho dù việc này sẽ vi phạm nguyên tắc của hắn.

Từ Quang Đế giống như là muốn tìm ra một phương pháp để vì nàng, cùng gia tộc của nàng giải vây, cho nên nói tiếp:

- “Trẫm nghe xong thực mất hứng, nhưng trẫm cũng không tin con của Minh Thiện Thành sẽ to gan lớn mật đến mức ngay cả đế thê cũng đều dám khinh bạc. Cho nên, trẫm tới đây, là muốn nghe nàng nói. Nàng tới phân tích cho trẫm nghe một chút, đứa con này của Minh Thiện Thành, vì sao lại dám vô pháp vô thiên như thế? Đây là điều không thể tin được ? hay là có ẩn tình khác ở đây? Nàng cứ việc nói thẳng, trẫm chắc chắn sẽ xử lý công bằng.”

Minh Ân Hoa còn chưa kịp đáp lại, đã bị người khác cướp lời :

- “Đương nhiên là không thể tin, cũng có ẩn tình trong đó, Hoàng Thượng! Thỉnh Hoàng Thượng tìm hiểu rõ!”. Thị lang phu nhân cả người phát run, khẩn trương đến muốn té xỉu như là bắt được một đường sống, vội vàng kêu lên.

Trương phi đầu tiên là nhăn mày, muốn nói gì đó, nhưng suy nghĩ trong giây lát sau, lập tức cười không có hảo ý, nói:

- “Sao? Có ẩn tình phải không? Minh phu nhân, vậy người nên cẩn thận nói cho rõ, đến tột cùng là người phương nào ra lệnh cho công tử, làm chỗ dựa cho công tử, làm cho hắn có ý định đi khinh bạc phi tử của hoàng đế, một lòng muốn làm vấy bẩn sự trong sạch của công chúa, hại nàng thân bại danh liệt, mất đi tư cách tiến cung? Bản phi nghĩ chuyện to gan lớn mật như vậy, nếu không có người ở sau lưng sai sử, chắc chắn lệnh công tử cũng không dám làm như vậy”. Một đôi mắt to lưu chuyển ở giữa Minh Ân Hoa cùng thị lang phu nhân, lời nói mang đầy tính ám chỉ. Lại nói tiếp: “Lệnh công tử buổi sáng mới phạm vào đại tội này, mà đảo mắt phu nhân người liền khẩn cấp chạy tới chỗ của Minh Hạ Cung nương nương, hẳn là muốn tranh công phải không? Hay là muốn thương lượng phải làm gì sau đại sự này?”

- “Người, người, người đây là ngậm máu phun người! Không phải như thế! Người nói bậy! Người! Người...”. Rất nhanh hiểu được mình đang rơi vào bẫy của Trương phi, thị lang phu nhân cả kinh kêu to.

- “Làm càn! Hoàng Thượng đang ở đây, ai cho phép ngươi kêu gào vô lễ như thế! Nói sau Trương phi là thân phận gì, ngươi chỉ là một thị lang phu nhân nhỏ nhỏ nhưng lại dám mạo phạm như thế, còn không mau mau thỉnh cầu Hoàng Thượng tha thứ, còn không mau mau xin lỗi Trương phi!” Minh Ân Hoa bị Trương phi làm khó dễ đủ đường, nhưng vẫn trầm mặt, trầm giọng trách mắng.

Thị lang phu nhân lần đầu tiên nhìn thấy mình Ân Hoa có vẻ mặt nghiêm khắc như thế, sau khi ngẩn người một lúc, theo thói quen vốn định cãi lại, may mà còn một tia lý trí, dẫn đo tình thế trước mắt sau, liền lập tức nghe theo. Biểu tình tuy rằng cứng nhắc, nhưng khẩu khí dịu ngoan rất nhiều: “Thỉnh Hoàng Thượng tha thứ cho thần phụ tội đại bất kính, thỉnh Trương phi tha thứ thần phụ đã thất lễ. Thần phụ sau khi trở về, nguyện lĩnh phạt.”

- “Hừ!”. Trương phi hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để ý tới Minh phu nhân đang quỳ trên mặt đất, xoay người mang theo ủy khuất vạn phần nhìn để vương.

- “Hoàng Thượng, việc huynh trưởng của thần thiếp bị đánh, thần thiếp có thể không để ý. Dù sao đi nữa, nếu so với việc mặt mũi của hoàng gia bị thương tổn, cùng với các sứ giả của Nội Hải Quốc bị mạo phạm, huynh trưởng của thần thiếp chỉ là chịu một chút thương da thịt, bé nhỏ đến không đáng kể. Vô luận như thế nào, cũng cần cấp cho công chúa cùng đoàn sứ giả của Nội Hải Quốc một cái công đạo, hết thầy nhất định phải tra ra manh mối, nhất là phải bắt được kẻ chủ mưu ở phía sau.”

Từ Quang Đế nghe xong, liền nhìn Minh Ân Hoa, rồi nói:

- “Nàng thấy thế nào?”

Minh Ân Hoa yên lặng một chút, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói:

- “Hoàng Thượng, toàn bộ chuyện này thần thiếp không hề hay biết. Bất quá, sự tình nếu có liên quan tới Minh gia có thể cho phép thần thiếp thỉnh giáo Trương phi ba vấn đề hay không? Để thần thiếp có thể lý giải tình huống ngay lúc đó, sau đó sẽ hỏi bẩm cho Hoàng Thượng biết cái nhìn của thần thiếp đối với việc này!”

Tựa hồ đến giờ phút này, Từ Quang Đế mới cảm thấy hứng thú đối với chuyện này. Tuy rằng hắn che giấu cực tốt, nhưng mà đáy mắt của hắn vẫn hiện lên một tia sáng không rõ hàm xúc, làm cho Minh Ân Hoa khi chứng kiến cũng cảm thấy nam nhân này rốt cục đã chuyển chú vào vấn đề.

- “Nàng hỏi đi!”. Hắn hào phóng trả lời. Đồng thời cũng buông ra bàn tay đang cầm bàn tay nhỏ bé kia này giờ.

Minh Ân Hoa rốt cục được tự do thu hồi tay của mình vào trong tay áo, lấy một tay còn lại kia chặt chẽ nắm lấy, không biết là muốn lưu lại hơi ấm bên trên, hay là vì trấn an. Hít sâu một hơi sau, mới đứng dậy hướng tới chỗ Trương phi đi tới, hỏi:

- “Bản cung đưa ra một vấn đề: lệnh huynh Trương Chí Phú, ở Hồng Thăng năm ba mươi tám đã tham gia khảo sát võ nghệ, nhân lực lớn mà võ nghệ lại xuất sắc, từng đạt được vị trí thứ tám của võ thử, có đúng hay không?”

Trương phi không hiểu tại sao Minh Hạ Cung lại đột nhiên hỏi chuyện của tám năm trước, mặc dù không hiểu ra sao, nhưng vẫn gật đầu:

- “Đúng vậy. Gia huynh là bằng bản lĩnh thật sự mà đạt được thành công trong cuộc thi, tiến vào long võ doanh của hoàng gia làm ngự vệ”. Ngữ khí tràn ngập kiêu ngạo.

- “Vấn đề thứ hai là: việc phát sinh hôm nay khi Minh Tĩnh Đại ấu đã mệnh quan triều đình, khinh bạc Hải Cơ công chúa, vũ nhục sứ giả Nội Hải Quốc, khi đó võ quan chuyên phụ trách việc bảo vệ của công chúa, thị vệ của sứ giả Nội Hải quốc cùng võ lâm hoàng vệ mà Hoàng Thượng đặc biệt phái tới, có phải hay không là chưa làm tròn trách nhiệm?”

Trương phi ngẩn ra, sắc mặt khê biến:

- “Này, ta làm sao có thể biết? !... A, đúng rồi, công chúa là cái trang đi du lịch, làm sao có thể bày ra nghi thức của công chúa, làm cho người ta tiền hô hậu ủng đây? Đương nhiên là tận lực tinh giảm hộ vệ!”

Minh Ân Hoa không để ý tới nàng, lại hỏi:

- “Vấn đề thứ ba; lúc ấy Minh Tĩnh Đại to gan lớn mật, bên người dẫn theo bao nhiêu tùy tùng?”

- “Ta...”. Trương phi khó có thể chống đỡ, hoàn toàn nói không ra lời.

Minh phu nhân đáp lại thật nhanh :

- “Chỉ có sáu người! Con ta chỉ dẫn theo sáu tên gia đình xuất môn! Hơn nữa trong sáu người đó chỉ có hai người biết võ!”

Vấn đề mà Minh Ân Hoa đưa ra cũng không cần có câu trả lời rõ ràng. Chỉ thấy sau khi nàng hỏi xong, liền quay trở lại đối mặt với Từ Quang Đế thì lễ:

- “Hoàng Thượng, thần thiếp đã hỏi xong.”

Từ Quang Đế bình tĩnh nhìn Minh Ân Hoa, biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

- “Trẫm biết nàng đã hỏi xong , cũng đã hiểu cái nhìn của nàng. Tốt lắm !”. Ngờ khí tràn ngập thương thức.

Hoàng đế như là thực sự bỏ qua chuyện này, hẳn hoàn toàn không hỏi tới việc này nữa cũng không cho phép triều thần nhắc tới.

Hắn ở Thiên Hà yến ban cho Hải Cơ công chúa châu báu tơ lụa, trực tiếp sắc phong Hải Cơ công chúa làm chủ nhân của Tàng Đông Cung phi; hào phóng nhận lời Nội Hải Quốc ở hải quyền cùng thông thương sẽ đưa ra điều kiện ưu đãi, để làm dịu đi làn sóng bất bình vì chuyện xảy ra với đoàn người của Nội Hải Quốc.

Cả đêm ngồi ở bên cạnh tay phải của hắn chính là Minh Hạ Cung đang được ân sủng, bên tay trái là Hải Cơ công chúa thiên kiều bá mị. Cho dù đây là yến hội long trọng nhất trong triều, khi mười tú nữ đã thông qua tuyển lựa lần lượt thay nhau lên đài biểu diễn tài nghệ, làm cảnh trí trên đài đẹp không sao tả xiết, vẫn là không làm cho hoàng đế quên được thỉnh thoảng chiếu cố cho hai nữ nhân ở bên người.

Tại đây một đêm, hậu cung của Tử Quang Đế chính thức đủ đầy. Bốn chính cung và tám sùng phi, về sau, trừ phi mười hai thê thiếp này có người qua đời hoặc bị hưu cách phế vị, bằng không từ nay về sau hoàng đế sẽ không lập thê nữa.

Long tâm đại duyệt hoàng đế (tâm trạng vui mừng không sao kể xiết), thậm chí còn muốn gọi mấy tên đệ tử của các thế gia vào triều làm quan, trong đó còn đem vị trí “chuyên thu mua hàng hóa cho Nội Vụ Phủ” cấp cho người gần đây thường hay gây chuyện, được xưng tụng là trẻ hư thứ nhất của kinh thành : Minh Tĩnh Đại.

Chức quan này tuy nhỏ, nhưng là xử lý toàn bộ thực phẩm của hoàng cung, mỗi ngày những thứ cần dùng như củi, gạo, muối, tương, dấm chua, trà, thịt bò, rau dưa, hoa quả, có loại nào không phải do hắn thu mua đâu? Từ trong tay hắn bạc hàng tháng ra vào tới mấy vạn!

Sau khi mọi người ở kinh ngạc, liền quay sang chúc mừng Minh gia, tuy rằng là nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng lại không thể không làm như vậy, ai kêu người ta hiện tại là hồng nhân trong mắt của Hoàng Thượng . Hoàng Thượng cứ ba ngày lại hai lần hạ ân, chỉ sợ cấp không đủ, luôn muốn trọng thưởng Minh gia , ngay cả người không có học, không có nghề nghiệp cũng đều đề bạt , loại ân sủng này đã đạt đến sự cổ chấp, làm cho mọi người có thể nào không thật cẩn thận nịnh bợ Minh gia đây? Thượng có điều hảo, hạ tất phùng chi (trên có chuyện tốt, dưới sẽ nịnh nọt), là lẽ thường mà thôi.

Ở đây sắc mặt cực kém không chỉ là các vị cung phi bị lạnh nhạt cùng với người nhà âm đạm, sắc mặt người nhà Minh gia kia cũng phi thường cứng nhắc, như là chỉ kém không hôn mê bất tỉnh hoặc nôn ra huyết mà thôi nhưng vẫn phải miễn cưỡng tạ ơn cùng cười vui, nhát nhát cười xã giao với mỗi lời chúc mừng rồi nói chút nói chuyện không đầu.

Trong yến hội này, trừ Tử Quang Đế, sử giả Nội Hải Quốc cùng các nữ tử được chọn vào cung làm phi tử chân chính vui vẻ hưởng thụ dạ yến, tâm tư những người khác đều mang theo sự chua xót, cùng dấm chua toan nòng.

Canh năm

Nên là lúc mà Hoàng Thượng thức dậy.

Từ Thiên Hà yến hôm qua đến giờ tỵ, Tử Quang Đế mới tuyên bố tàn tiệc, buông tha cho các vị đại thần, nhóm hoàng thân quốc thích trở về nghỉ ngơi.

Minh Ân Hoa nửa ngồi dậy, lẳng lặng ngóng nhìn đế vương vẫn đang ngủ say. Nàng ở nửa canh giờ trước liền tỉnh lại, nhìn hắn hồi lâu xác định đêm qua uống quá nhiều rượu, làm cho vị phu quân đế vương của nàng lâm vào giấc ngủ thâm trầm, hoàn toàn không biết trời trăng hay đất trời gì nữa. Bởi vì trên mặt hắn không hề có sự phòng bị, nên khuôn mặt tuấn mỹ hoàn toàn là một mảnh thư hoãn bình thản, không giống như bình thường luôn mang theo một tia cảnh giác, như là tùy thời có thể thanh tỉnh lại.

Hắn ngủ thật sự trầm, trầm đến mức cho dù giờ phút này nàng có cầm dao nhỏ muốn ám sát hắn, chỉ sợ cũng sẽ là ở lúc dao nhỏ đâm vào tâm của hắn sau, hắn mới có thể bừng tỉnh.

Nàng tin tưởng đời này của hắn hẳn là cực hiếm có cơ hội ngủ trầm như vậy. Bởi vì ba mươi hai năm nhân sinh của hắn cũng không hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, hơn nữa sinh ra ở hoàng gia, liền đồng nghĩa với việc giấc ngủ cả đời đều sẽ chìm trong sự bất an.

- “Ta... yêu người, Thiên Triệt”. Nàng trước là có chút lắp bắp , thanh âm nhỏ tới mức ngay cả chính mình cũng sắp nghe không được. Nhưng mở miệng sau, phát hiện người ngủ thực sự không biết là nàng đang thổ lộ tâm tình với hắn, nên tuyệt không cảm thấy. “Đây là lần đầu tiên ta đối với người rộng mở trái tim, cũng lần cuối cùng. Bởi vì ta tin rằng từ nay về sau, ta sẽ không thể có cơ hội như vậy, có thể nhìn đến người ngủ say. Cho nên có chút lời muốn nói, ta muốn nói cho người biết.”

Nàng không dám dựa vào hắn dù muốn. Cho nên nàng chỉ có thể gặt gạo đem hai tay nắm lại, ngăn cản phát sinh ngoài ý muốn một khắc kim lòng không được.

- “Với thân phận của ta, vốn không nên tồn tại tình yêu, như vậy sẽ làm cho ta gặp nguy hiểm, cũng sẽ làm cho ta thống khổ. Cho nên khi một khắc ta phát hiện ra bản thân mình đã yêu người, ta biết là ta xong rồi... Người thực may mắn bởi người luôn có thể bình tĩnh, lý trí cho người kiếp này đều có thể vô ý, không thể bị tình yêu làm khó khăn... Nói như vậy tựa hồ cũng không thỏa đáng, bởi vì, ta cũng từng tự xưng là người bình tĩnh, lý trí ; cho nên ta nghĩ, có lẽ tài phú lớn nhất của người không phải là sự bình tĩnh lý trí, mà là... những thứ người có được đều không tốt, không đủ xuất sắc, nên không thể trở thành ngoại lệ đánh vỡ phòng tuyến lý trí kia của người. Không ai có thể giống như ta vậy, bi thảm đến mức ở thời khắc đêm dài nhập tịch , mới dám đối với tình yêu của chính mình mà âm đạm bày tỏ”.

Nàng trừng mắt nhìn, đem nước mắt yếu ớt nơi đáy mắt bức lui. Nhưng không có cách nào làm cho thanh âm chính mình không mất tiếng:

- “Ta biết người muốn đạt được thứ gì, cũng muốn lợi dụng ta phá hư một cái gì, bởi vì thân phận đế vương của người đã bắt buộc người phải đề phòng mọi chuyện, nên người phải rất tốt với ta, trêu chọc cảm tình của ta, làm cho ta xem trọng người, tốt nhất thì sủng mà kiêu, thế này mới tiện cho người làm việc”. Nước mắt vẫn rơi xuống dưới, nàng đành bất đắc dĩ lau đi.

- “Ở trong lòng người, đứng đầu là quốc gia rồi tới vương quyền, sau đó là thân dân, cuối cùng mới là chính bản thân người. Người không lấy việc hưởng lạc làm trọng nên không thể để chuyện của hậu cung làm bận tâm. Bởi vì cả đời này người chưa bao giờ tính đem bất cứ một nữ nhân nào để trong đây lòng bởi điều đó là nguy hại đối với kiếp sống đế vương, người không nghĩ làm cho người ta sinh con bởi vì nữ nhân mà đi sai hướng cũng không tránh khỏi sinh ra một đồng con cũng sai lầm, làm cho bọn chúng lập lại tiết mục vì tranh giành đế vị mà tự giết lẫn nhau... Người trong nhà muốn ta đem nguyện vọng kia hướng người tác cầu một đứa con. Bất quá, ta cũng không muốn. Hiện tại người đã muốn kiêng kị với ta như thế, ngày sau có đứa nhỏ, ta còn có đường sống sao? Ta không sợ chết, ta chỉ sợ rốt cuộc nhìn không tới người”.

Nói tới đây nàng lặng im, cảm thấy đần độn, cảm thấy bị thăm.

Kim lòng không được nhớ tới sáu năm trước đại tỷ yêu cầu nàng phải tự hỏi thật tốt mấy vấn đề kia:

Nếu có một ngày, lợi ích hoàng gia cùng Minh gia có xung đột, thân là nữ nhi Minh gia, con dâu hoàng gia, người sẽ làm như thế nào?

Người phải biết nên như thế nào để yêu một hoàng thái tử, hoặc đế vương.

- “Đối với đế vương, chỉ thương hân thôi là không đủ”. Tỷ tỷ nói. “Nếu không đủ kiên cường, sẽ chỉ là gánh nặng của hân; nếu quá mức cường hân, hân sẽ phải trừ bỏ người. Yêu một vị đế vương, là một việc thực không dễ dàng.”

Năm đó, nàng thực cố gắng nghĩ khi xung đột ích lợi, Minh gia nên làm gì bây giờ. Sau nàng nói cho tỷ tỷ, không có gì ngoài việc Minh gia tạo phản, như vậy nàng chỉ có thể ngồi chờ tru di cửu tộc mà bất lực đứng ngoài, nàng cho rằng Minh gia cùng hoàng gia có khả năng có tình huống xung đột ích lợi nhất là công cao chấn chủ. Không phải quân vương không chấp nhận được công hân, mà là làm công đã quá cao, thường lại thường, thăng đến thường không thể thường được nữa, nếu không thể nhường ngôi vua, vậy đành phải mất đầu.

Nếu Minh gia nương nung ở trong cung đặc thế, như vậy thanh thế Minh gia tại triều sẽ không thể là cao nhất; mà nếu Minh gia tại triều lũy kiến công lớn, như vậy nương nung ở trong cung tốt nhất nên giấu tài. Nếu thế sự không thể thuận ý tiến hành như thế, vậy chỉ có thể phú mà không thể quý, giữ thanh danh nhưng không được nắm thực quyền. Cũng đừng làm cho nhiều người của Minh gia tại triều đình nhận nhiều chức vị quan trọng như vậy. Giống phụ thân nàng tuy cũng rất tài giỏi nhưng nhất định không chịu đảm nhiệm hướng quan, chỉ làm một vị hàn lâm học sĩ, sau bốn mươi tuổi luôn tại Quốc Tử Giám học làm tiến sĩ, đối người khác không có uy hiếp, nhưng lại được hưởng danh dự cực cao. Như vậy thật tốt!

Lúc ấy nàng thực hiền nhiên, thiên chân trả lời, làm cho tỷ tỷ cười mà không nói, cũng không biết là cùng nhận thức như vậy hay vẫn là không ủng hộ.

Tỷ tỷ... Yêu một đế vương, quả nhiên thực không dễ dàng, hơn nữa còn quá đau khổ.

Hân sẽ không yêu người, hiện tại hân đối người tốt, không phải là vô duyên cớ đối tốt, đó là muốn người phải trả giá, về sau sẽ có đau đớn gấp bội cần trả lại.

Tỷ tỷ... Ta biết là như vậy, nhưng ta không nghĩ nhận mệnh. Tỷ tỷ... Ta có phải thực tham lam hay không?

Lại qua một khắc, nàng nghe được bên ngoài phòng ngủ mơ hồ có người đi lại, còn có thanh âm nói chuyện. Hân là ngự thị chuyên thay quần áo đang ở bên ngoài, nhất thời nóng nảy, lại lần nữa tìm hiểu xem hoàng đế đã rời giường hay chưa đi?

Nàng khẽ vén sa trường lên, nhìn tia nắng ban mai theo cửa sổ giấy màu trắng xuyên thấu vào. Lo lắng muốn đánh thức hân hay không...

- “... A, Hoàng Thượng, người đã tỉnh!”. Lại một lần nữa nhìn về phía Từ Quang Đế, phát hiện mắt hân nhắm nhem, tuần mục nhấp nháy, như nửa mộng nửa tỉnh.

- “Không, trẫm không tỉnh...”. Nói xong lại nhắm mắt lại.

Nam nhân này cư nhiên nằm ì trên giường! Minh Ân Hoa mắt to trát a trát, không dám tin (mở mắt lớn, không dám chớp).

Cái người vừa công bố không tỉnh kia, duỗi dài cánh tay ra, đem thân thể mảnh mai của nàng ôm lấy, áp vào ngực mình, tư triển một mạch.

Nàng bị ngựa liền cười không ngừng, hai tay đặt úp ở trong ngực hân, cảm nhẹ gác, như vậy vừa vặn có thể nhìn thẳng vào gương mặt tuần mỹ của Từ Quang Đế. Nhất thời ngoan tâm nổi lên, ngậm nga đọc “Gà gáy”:

“Gà ký mình hĩ, hướng ký doanh hĩ”

(Gà gáy vào buổi sáng, đánh thức mọi người)

Từ Quang Đế dừng lại, mở nửa mắt ra, nhìn biểu tình gọi cảm đòi mạng của nàng, trả lời:

“Phi gà tắc mình, ruồi bọ tiếng động”

(Không có tiếng gà, chỉ có tiếng của ruồi bọ)

Nàng cố gắng nhin cười, tiếp lời:

”Đông Phương minh hĩ, hướng ký xương hĩ.“

(Phía đông đã sang, mọi hướng cũng đã sang)

“Phi Đông Phương tắc minh, nguyệt ra ánh sáng.

(Không phải ánh sáng từ phía đông, mà là ánh sáng từ mặt trăng)

Trùng phi hoảng hoảng, cam cùng tử đồng mộng.

(Cùng nhau bay lượn, cùng nhau tiến vào giấc mộng)”

Một cái xoay người, hần liền đem nàng đặt ở dưới thân, rồi loạn hôn một trận.

Nàng thở không nổi, cố gắng chống tay nhỏ bé bị hai tay của hần nắm lấy, rồi sau đó tiếp tục dây dưa.

“... Hối thả về hĩ, vô thứ dư tử tăng.”

Chơi đùa nháo nháo xong, vẫn còn bị hần dây dưa một hồi.

Vì thế, ngày hôm nay, trên đường từ Minh Hạ Cung đi tới Tuyền Chính Điện của thượng hoàng cung lại trình diễn tiết mục hoàng đế chạy gấp phía trước, theo sau là một đám ngự thị hoá tốc hầu hạ thay quần áo cho người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- “Những chiếc lông chim, những chiếc lông chim thừa thốt của ta, cái đuôi của ta đã khô cằn như cỏ, bị mưa gió thổi ngã, sợ tới mức ta oa oa kêu to, oa oa kêu...”

Tứ công chúa rung đùi đắc ý dẫn theo một con chim điều đi vào thư phòng, miệng hát bài ca dao vừa được học, lớn tiếng xướng. Đang ca hát bỗng dừng lại hỏi nha hoàn ở bên cạnh: “Được một lúc lâu rồi, có phải nó muốn ăn cơm rồi không? Người xem, nó nhất định đã đói bụng rồi!”

- “Công chúa, vẫn còn sớm. Nửa canh giờ nữa người hãy cho ăn. Nó bây giờ chưa đói”.

- “Nó nhất định đói bụng rồi, bằng không vì sao lại nhắm mắt lại? Nhất định là đói đến mức không còn khí lực mà mờ mắt.”

- “Không phải đâu công chúa. Những loại chim chóc vốn là ban ngày nhắm mắt ngủ, không liên quan gì đến chuyện đói bụng cả!”. Cung nữ ra sức giải thích.

Lúc này tam hoàng tử cũng viết xong bảng chữ mẫu của ngày hôm nay, buông bút tạm thời nghỉ ngơi. Nữ thị nhân vội vàng giúp hần rửa tay, hần quay đầu nhìn đến muội muội dẫn theo con chim điều với một hình dạng chật vật, lông chim thì thừa thốt như chim cú mèo con, có chút chịu không nổi nói:

- “Không thể nào? Tứ hoàng muội, muội thật đúng là đang nuôi dưỡng nó sao? Con điều gì đó trông thật là xấu, muội mang nó ra ngoài chơi không sợ mọi người cười cho sao. Còn nữa, muội vừa rồi hát cái quái gì vậy? Những lời này ta chưa từng nghe qua.”

- “Kia mới không phải quái ca! Muội học ở trong “Kinh lý thi lý”, rất học vấn đó!”. Dư Đồng kháng nghị. “Còn nữa, con chim cú mèo này rất đáng yêu, là sủng vật của muội, làm sao lại sợ xấu mặt cơ chứ!”

Tam hoàng tử ngây ra một lúc, cố gắng nghĩ nghĩ vẫn không hiểu ra sao. Hoàng muội dường như không giống người thường, con mắt thâm mỹ cũng khác, chỉ có cá nhân nàng mới thường thức được thôi, hần không miễn cưỡng. Nhưng nàng nói là ở trong Kinh Thi... vậy nó ở chỗ nào? Hần không nhớ rõ trong Kinh Thi lại có nhạc thiếu nhi.

- “Muội muội, muội nói những lời vừa rồi muội học ở trong “Kinh Thi”? Có phải là nói giỡn hay không?”

- “Đâu có! Không tin huynh đi hỏi Di nương, là Di nương dạy muội! Hôm kia muội cứu được con chim điều này lúc nó bị con cú mèo làm bị thương rớt xuống, Di nương liền kể cho muội một câu chuyện xưa là “Âu Hào” có ở trong Kinh Thi lý nói là chuyện này có liên quan đến một câu chuyện ngày xưa,

còn dạy muội ca hát. Muội rất thích liền theo Di nương học ca!”. Phi thường kiêu ngạo mà nói.

Tam hoàng tử trừng mắt nhìn, cảm thấy đầu có điểm mơ hồ. Thực muốn xác định liền quay đầu hỏi một thị đọc bên cạnh hắn, lớn hơn bốn tuổi so với hắn:

- “Lâm Đài, trước kia ở Vô Dật Trai ta có nghe qua Thái Phó giải thích qua ”Âu Hào”. Tựa hồ là mắng con chim cú mèo mà? Bởi vì nó khi dễ một con chim diều đáng thương, hủy khoa, đoạt sớ cho nên nó hẳn là một chuyện xưa? Hơn nữa âu hào ở bên trong là chỉ việc phá hư chim diều? Không phải có ý nghĩa rằng đó là chính sách tàn bạo đối với nhân dân tạo thành việc hãm hại bóc lột đó sao? Hay là ta nhớ lầm?”

- “Điện hạ, người nhớ không lầm đâu ạ!”. Thư đồng không chút do dự trả lời.

- “Ta cũng nghĩ như vậy”. Hắn thực sự tin tưởng trí nhớ của thư đồng, tam hoàng tử nghi hoặc hỏi muội muội:

- “Nếu là những từ ngữ bị phản, vì sao muội lại có thể xướng lên một cách vui vẻ như vậy?”

Dư Đồng công chúa không ai bị nổi nói:

- “Là bị phản mà, muội không phải xướng ra rất đáng thương hay sao? Hôm kia dưới tàng cây muội cứu được con chim diều này, Di nương cùng muội bôi thuốc cho nó, nhìn nó có bộ dạng thật thê thảm rất giống những câu thơ kia cho nên đã dạy muội niệm, hơn nữa sợ muội không nhớ được, còn biên thành khẩu ngữ ca dao dạy muội xướng nữa đó!”

Tam hoàng tử cho thư đồng tới giá sách mang “Kinh Thi” tới, rất nhanh giờ đến “Âu Hào”, nhìn một chút, bật cười, nói:

- “Ta đoán muội nhất định đã không chỉnh lại cho cẩn thận rồi!”

- “Nào có không chỉnh lại? Rõ ràng đầy đủ mà!”. Dư Đồng công chúa rất tức giận, cảm thấy lão ca ca yêu quý của bé thật phiền toái.

- “Vậy muội xem đi”. Tam hoàng tử cố gắng nín cười.

- “Hừ, Tam ca huynh hãy nghe cho kỹ!” Thanh thanh yết hầu, cao giọng xướng: “Dư vũ tiểu tiểu, dư vĩ tả toại, dư thất kiêu kiêu, mưa gió sở phiêu diêu, dư duy âm nhao nhao. Muội đọc xong rồi đó”

- “Phốc xích!”. Đây là tam hoàng tử đáp lại.

Mà tại cửa thư phòng thái giám cũng truyền đến một tiếng cười khê, mọi người sợ hãi, hoàng đế bệ hạ đại giá quang lâm, làm cho mọi người một phen hoảng loạn.

Từ Quang Đế tùy ý vẩy tay cho vú già cùng thị nữ lui ra, giữ lại hai hài tử cùng hai thư đồng.

- “Phụ hoàng, ngài sao lại rảnh mà tới đây?”. Dư Đồng công chúa bị Từ Quang Đế ôm ngồi trên ghế, nhìn không được tò mò hỏi. Từ hạ tuần tháng năm tới nay, phụ hoàng không hề có thời gian đi xem bọn hắn đọc sách. Ngay cả việc vào buổi tối mỗi ngày ở thượng điện triệu kiến bốn đứa nhỏ hỏi việc học tập, cũng đổi thành một tuần một lần.

- “Dư Đồng, Di nương con dạy con hát ca dao trong kinh thư phải không?”

- “Vâng, còn có nói chuyện xưa nữa. Trong Thi lý đều có chuyện xưa, Di nương kể chuyện xưa cho con xong, con sẽ nhớ kỹ những chỗ đã chỉnh trong thủ thi, sẽ không quên điếu”. Dư Đồng dùng sức gật đầu.

Từ Quang Đế nhìn về phía tam hoàng tử: “Dư Dương, Minh phi có phải lấy một loại phương pháp nào khác thi giáo cho con không?”

- “Đúng vậy”. Tam hoàng tử gật đầu.

- “Tùy theo tài năng tới đâu mà dạy phải không? Cho nên phương thức học tập của con cùng Dư Đồng có chút khác nhau.”

“Việc này... Là do nhóm Thái Phó đề nghị, mẫu phi đã đồng ý”. Tam hoàng tử trả lời có điểm chần chờ. Nghĩ tới hai tháng nay, mẫu thân vì muốn cho hắn có thể tiếp thu bài học một cách tốt nhất, cơ hồ mỗi ngày đều đến Hàn Lâm Viện tìm các đại học sĩ, những vị có học vấn uyên bác uy danh, cùng Minh Hạ Cung biện luận, yêu cầu Minh Hạ Cung mẫu phi chiếu cố mẫu thân hy vọng phương thức tốt nhất để giáo dục hắn. Sau đó mẫu phi không nề hà, không làm phiền hắn cùng với Dư Đồng khi đang học tập, hiện tại tiến độ học tập, đọc sách, tất cả đều là do nhóm Thái Phó định ra.

Từ Quang Đế nghe xong, không nói gì thêm, chỉ hỏi:

- “Sao không thấy mẫu phi các con?”

- “Minh phi hai canh giờ trước đó phải đi Nội Vụ phủ để giải quyết công việc, rồi sẽ đi thăm Kim phi. Kim phi lại phát bệnh, vẫn chưa khỏe lên, cho nên Di nương cho triệu kiến Thái y viện để thảo luận về bệnh tình của Kim phi, phải sau giờ Mùi mới trở về ạ!”. Tam hoàng tử báo cáo chi tiết.

- “Là như vậy sao? Nàng như vậy, chẳng phải sẽ chậm trễ việc học tập của các con sao?”. Từ Quang Đế nói

- “Không đâu, phụ hoàng .Di nương dạy rất tốt, chúng con không có bị chậm trễ đâu”. Dư Dương vội vàng nói.

Từ Quang Đế mỉm cười, đối với cá tính của đứa nhỏ này đại khái cũng có chút hiểu biết.

Giữa trưa, ở trong cung nữ tham vệ hướng hần báo cáo về việc Minh Hạ Cung sáng đã ở trong Nội Vụ phủ vội vàng xử lý sự vụ, hơn nữa ngay cả Minh Tĩnh cũng triệu kiến, tựa hồ có chút giáo huấn, hy vọng hần tự giải quyết cho tốt. Đối với việc nàng triệu kiến Minh Tĩnh tuyệt đối không ngoài ý muốn của hần, không yên tâm một gia tộc họ Minh sẽ ứng phó như thế nào, nói thực ra, hần luôn luôn ngồi chờ xem kịch vui.

Gần đây vì Minh Hạ Cung được sủng ái nên các giai tần khác đều bị lãng tránh. Tam cung cùng hợp lại làm quyết sách, nghe Nội Vụ phủ báo cáo, chỉ còn nàng một mình xử lý, hai cung kia đều lấy việc bị bệnh cáo ốm để cự tuyệt cộng sự.

Thời gian này sự tình lại đặc biệt nhiều, các quốc gia đến tấn kiến đặc biệt nhiều, do vậy phải tổ chức yến hội cùng với đó là an bài cho các quan lại ngoại giao của các nước, đồng thời trong cung đang tiến hành tuyển chọn cùng huấn luyện cung nữ, tháng tám lại tổ chức đại hôn, đủ loại công việc còn phải cùng lễ bộ phối hợp các loại lễ rườm rà làm cho Minh Hạ Cung bận đến sứt đầu mẻ trán.

Nếu công tác nặng nề còn không đủ để làm cho nàng mệt mỏi, như vậy nếu có thuộc hạ nào làm việc không cẩn thận chần chẫn làm cho nàng hồng mắt.

Cho tới nay, đều là Vĩnh Đông Cung độc tài các sự vụ ở hậu cung, từ trước ở Đông Cung khi tức là như thế, đề bạt đều là tâm phúc của mình. Nói là uỷ quyền không để ý tới sự vụ, nhưng lưu lại những người đó chỉ cần bày ra không hợp ý liền tỏ thái độ cũng đủ làm cho sự tình thêm phức tạp. Kết quả không phải là chạy tới hần khóc lóc kể khổ, làm cho người ta chế giễu mà là ở phía sau cung đẩy lên ngọn lửa tẩy trừ, biến thành tiếng kêu than vang dậy khắp trời đất, tựa như những điều có trong lịch sử, lại năng lực thấp quốc quân, luôn chỉ có thể đi hướng theo con đường chính sách tàn bạo, còn tự nhận là này hết thấy tàn bạo, đã kêu lên mạnh mẽ vang dội.

Không biết nàng xử lý như thế nào? Mạnh mẽ vang dội khiến cho hậu cung tiếng oán than dậy đất trời chăng? Hay vẫn chỉ là yếu thế làm cho hết thảy vẫn như cũ, làm cho người ta dặt mủi?

Hần biết nàng vốn định ở trong cung giấu tài mà sống. Nhưng mà đó chỉ là ý tưởng mộng ảo, đừng tưởng rằng có thể thực hiện. Hoàng cung không phải là nơi ăn chay niệm phật, khi đã tiến vào hưởng thụ phú quý thì tốt nhất phải thanh tỉnh mà nhận thức.

Làm thê tử của một người bình thường, có lẽ chỉ cần đề ý cùng tận trách các công việc trong nhà cho tốt; nhưng làm một thê tử của hoàng đế , lại còn có một thân phận khác, nô tì nô tì, cũng là thê tử, cũng thần chúc, hơn nữa phần lớn thời điểm “Thần” trước cho “Thiếp”. Nay thân phận cho quốc cho gia, đều phải tận trách nhiệm .

Tựa như hần, Thiên Triệt. Ra các quyết sách, lo lắng sự tình, hoàn toàn đứng trên lập trường của một quân vương, vì củng cố vương quyền, lo lắng cho lợi ích của nhân dân, vì thế đủ loại tư tình cũng không thể làm cho hần bận tâm.

Cho nên mấy ngày nay tới giờ, cho dù biết nàng kỳ thật cũng chỉ là nữ tử, cũng có thể là một hiền thê, nàng đối với hần cơ hồ không hề sở cầu thậm chí cũng không cần có đứa nhỏ để bảo đảm nửa đời sau của nàng, luôn dụi ngoan nhìn lên hần... Thân là một người nam nhân, đối với nữ nhân của mình còn có chút thương tiếc nên đem nàng thủ hộ không để nàng phải chịu mưa gió bẻ gãy.

Nhưng không được, hần không thể làm như vậy.

Hần không rảnh đối một nữ nhân như vậy để mà phong hoa tuyết nguyệt; thứ hai, thân phận của nàng đại diện cho một thế lực cực lớn ,sau hai năm đăng cơ làm hoàng đế đã bị hần liệt vào danh sách phải diệt trừ. Nếu hần muốn làm, nhất định phải hoàn toàn cầm quyền, nhanh chóng thoát khỏi sự khắc chế của các đại thần. Trong lịch sử đó là tất nhiên, mỗi một vị tân hoàng đế đăng cơ đều phải trải qua quá trình giống nhau, thẳng đến chân chính chấp chính.

Hơn nữa, giai đoạn này hần cần nàng vì hần mà thống trị hậu cung, thành lập thế chế thành một bộ, hần vẫn cảm thấy hậu cung quản lý sơ tán, không hề kết cấu làm cho người ta dễ dàng có thể gây sóng gió. Hậu cung cần chỉnh đốn, trước mắt nàng là người thích hợp nhất. Cho nên hần phải đối với nàng như vậy.

Hần gần đây luôn luôn nghĩ tới nàng cho nên khi rảnh rỗi muốn tới đây, nhưng Minh Hạ Cung còn phải xử lý công việc ở bên ngoài nên nhất thời không được nhìn thấy nàng . Tuy rằng không thấy được nàng có chút thất vọng, nhưng đã đến đây tự nhiên đối với hai đứa nhỏ sẽ khảo thí một phen, hần muốn xem phương pháp dạy học này có hiệu quả như thế nào.

Dư Đồng mới bốn tuổi, hần chậm rãi mở miệng, nghe nàng nói chuyện xưa. Mỗi một đoạn chuyện xưa đều có thể làm cho bé nhất thủ thành thơ. Oa nhi này trí nhớ thập phần kinh người, Minh Ân Hoa giảng qua chuyện xưa cho bé, thậm chí khi Minh Ân Hoa đọc sách có khi cũng thuận miệng ngâm nga ra câu thơ, tiểu nữ oa đều có thể lưu loát sảng niệm. Đương nhiên muốn bé tự học là không thể được mà phải dùng phương thức nói chuyện phiếm, làm cho tiểu nữ oa không có áp lực, như vậy có thể phát huy chỉ sau mấy ngày liền học được không ít.

Từ Quang Đế thỉnh thoảng gật đầu nghe nữ nhi thanh thúy mà sinh động thanh âm, từ bé thao thao bất tuyệt hiện báo. Sau đó lại phát hiện Dư Dương ở bên cạnh cũng thập phần chăm chú, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tò mò cùng tán thưởng.

Minh Ân Hoa dạy học bằng phương thức này có lẽ không được các đại học sĩ tán thành nhưng thành quả cũng rất khó cam đoan so với giáo pháp chính thống càng tốt hơn. Nhưng mà phương thức như vậy cũng là một chuyện mà người ta chờ mong để có phương thức học tập tốt hơn, làm cho tiểu hài tử từ nguyện ý siêng năng học tập... Từ Quang Đế thầm nghĩ .

Rốt cục sau khi Dư Đồng phát biểu xong, Từ Quang Đế thấy bé dụi mắt liền gọi người hầu đưa bé đi nghỉ ngơi. Tiếp theo mới tiếp tục khảo thí tam hoàng tử, không ngoài ý muốn tuổi còn nhỏ , nhưng hần đã có thể sảng và ngâm rất nhiều danh thiên kinh điển, hơn nữa bộ dáng khi viết thư pháp cũng

thật sự có khí chất, có thể thấy được công khóa nặng, càng nhìn thì sẽ nhận ra Trương phi vọng tưởng cho hấn có tâm tính giống long vương là có bao nhiêu bức thiết.

Có lẽ Dư Dương đã bị một áp lực rất lớn, nhưng tất yếu phải như vậy sao? Tuy rằng hai huynh tỷ cũng là như thế này, nhưng hiện tại nếu tính giao hấn cho Minh Hạ Cung khai phá bước phát triển bằng phương thức học vỡ lòng mới, có thể làm cho đứa nhỏ càng thích thú học tập hơn, làm cho hấn không phải giống như người xưa, nặng nề trong việc học tập mà trở thành như vậy?

Đương nhiên, hiện tại nếu như đứa nhỏ đã hình thành ý thức muốn cạnh tranh, cho rằng khắc khổ học tập mới đảm bảo được tương lai, vậy hấn cũng không thể nói gì hơn. Cho nên hấn nói:

- “Dư Dương, hiện tại việc học của con đều do Thái Phó an bài, như vậy con ở chỗ này cũng không học được cái gì, Minh phi cũng không dạy cho con được cái gì. Con có muốn về Vô Dật Trai cùng ca ca, tỷ tỷ cùng đọc sách không?”

Tam hoàng tử nghe vậy ngẩn ra, tuy rằng phía sau thư đồng lặng lẽ lay ống tay áo của hấn, muốn hấn nhân cơ hội mà trở lại Vô Dật Trai cho đại học sĩ giảng bài – là người mà Trương phi rất tin nhiệm.

Nhưng Tam hoàng tử phát hiện mình cũng không muốn rời đi, cho nên hấn không mở miệng được. Mấy ngày nay, nghe mẫu thân cùng nhiều đại học sĩ khinh bỉ cùng phê phán phương pháp dạy học của Minh Hạ Cung, quả thật cảm thấy phương pháp đó như trò đùa, không ra thể thống gì, đây là câu nói mà mẫu thân không ngừng nói. Nói nhiều, nghe nhiều, tựa hồ như thành chân lý, vì thế hấn liên tin. Mới có quyết định nếu có cơ hội nhìn thấy phụ hoàng, vậy thì nhất định sẽ xin phụ hoàng cho mình rời khỏi Minh Hạ Cung.

Nhưng mà... phương pháp của Minh phi thật sự là sai sao?

Có lẽ hấn không biết cái gì là đúng. Nhưng hấn hâm mộ muội muội có thể học tập nhanh như vậy bằng cách học nhạc, mỗi ngày nghe chuyện xưa bằng cách xướng ca các khúc ca của thiếu nhi, cư nhiên cũng là một loại học tập, muội muội nói mỗi một cái chuyện xưa, hấn đều rất thích nghe, cảm thấy rất thú vị.

Hấn... Cũng không thể được học giống như muội muội?

- “Sao không có trả lời? Dư Dương”. Từ Quang Đế thúc giục.

Tam hoàng tử trong lòng quyết định, nhìn về phía phụ thân:

- “Phụ hoàng, con không muốn đi Vô Dật Trai. Con khẩn cầu phụ hoàng cho con ở lại Minh Hạ Cung cùng muội muội học tập.”

- “Vì sao? Hay con cho rằng Thái Phó dạy học không được tốt?”

- “Không phải. Thái Phó định ra việc học, con nguyện ý tiếp tục học tập. Nhưng hy vọng sau thời gian học tập, có thể cùng muội muội theo Minh phi cùng nhau học tập.”

- “Trẫm sẽ không đáp ứng với con yêu cầu này”. Từ Quang Đế thần nhiên nói: “Hai loại phương thức này mâu thuẫn nhau, trẫm làm sao có thể cho phép con đồng thời cùng học? Làm người không thể tham như vậy, nếu con tham lam như vậy sẽ chỉ dẫn tới kết cục thất bại.”

- “Sẽ không đâu, con có thể chịu được...”. Dư Dương ý trí kiên định.

Nhưng Từ Quang Đế không cho hấn nói thêm gì nữa. Ý vị thâm trường nhìn con trai, nói:

“Đối với học tập, con không có khả năng đồng thời tiếp nhận cả hai phương pháp; đối với việc xử thế, con không có khả năng đồng thời lấy lòng mọi người mà không phải đắc tội ai. Lựa chọn chỉ có một, con hãy cẩn thận suy nghĩ đi”.

Nói xong, Từ Quang Đế bãi giá rồi đến Kim Thu Cung.

Thăm phi tử sinh bệnh là lẽ thường. Từ Quang Đế đương nhiên hiểu.

Khuê danh của Kim phi là Phương Thiển Nhi cũng là một mỹ nữ.

Nàng là một mỹ nữ trông rất đơn bạc nhu nhược giống như là gió thổi thì sẽ bước đi, nhưng trên khuôn mặt kia là đôi đồng tử sáng như sao, lóe ra khí chất cao ngạo quật cường làm cho nàng có vẻ kiên cường. Thoạt nhìn nàng chỉ là sơ đạm, sinh ra chớ gần. Như là trời sinh thích hợp một mình bàng quang, tự ngâm thơ tự uống rượu, là cuộc sống của một ẩn sĩ.

Tổ phụ của nàng năm năm trước bệnh nặng, chức quan là Trung Thư thị lang, còn phụ thân giữ chức quan ở Thư Xá nhân, huynh trưởng là Trung Thư Tỉnh Hữu nghị luyện đại phu. Toàn gia coi như là không có số làm quan nhưng lại được Từ Quang Đế đề bạt mà lên. Tuy rằng so với Minh gia còn kém đến trăm năm quan trường quý tộc khí phái nhưng phụ thân và huynh của nàng có thể xem như là được Từ Quang Đế bồi dưỡng làm thân tín, về sau tiền đồ không thể xem thường được. Ai biết hai mươi năm sau, thanh thế nhà mẹ đẻ của Kim Thu Cung có thể hay không cùng so vai với Minh gia?

Đáng tiếc... Kim Thu Cung thân thể lại quá kém, tính tình rất lãnh đạm, vì thế dần dần bị hoàng đế lãng quên. Nhà mẹ đẻ của Kim Thu Cung bởi thế mà buồn sầu đến nổi tóc bạc, lại vô kế khả thi, ai bảo Kim Thu Cung có tâm cao khí ngạo hận nhất là thủ đoạn đùa giỡn tranh quyền, nàng là vị chính thể lãnh đạm của quân vương, thái độ của nàng lúc nào cũng là lãnh đạm mà đối đầu với mọi việc.

Kim Thu Cung mười năm trước sinh hạ nữ nhi là Dư Hạ xong, bụng lại vô tin tức. Nhà mẹ đẻ liều mạng khuyên nàng thừa dịp tuổi trẻ mau sinh một nam hài, về sau mới có thể dựa vào, muốn nàng hưởng hoàng đế tác cầu con nối dõi. Cái này bảo nàng phải làm sao? !

Trong Thái Y Viện của hoàng cung, từ nữ y quan nghiêm cẩn nhớ thời gian mà dâng thuốc lên cho mỗi một cung phi khi đến thời kì nguyệt sự, cũng suy tính ra mỗi người hàng tháng ngày nào dễ dàng thụ thai. Các vị hoàng đế trước kia nhiệt tình yêu thương để có nhiều tử nhiều tôn, đối này nọ không quan tâm. Nhưng Từ Quang Đế bất đồng, từ khi hắn làm thái tử liền chú ý ghi lại, hàng tháng cho người hầu ghi nhớ ngày của các nàng, sau đó mới an bài lâm hạnh.

Hắn cũng không muốn có nhiều con. Cũng không muốn tạo ra các mối thù địch giữa các thế tử của đứa nhỏ.

Có lẽ thỉnh cầu hắn cùng giải quyết, nhưng nàng vì sao yêu cầu? ! Nếu hắn không nghĩ muốn nàng vì hắn sinh đứa nhỏ, vậy nàng vì sao phải cầu? ! Đứa nhỏ là họ của hắn, cũng không phải mang họ Phurong gia, đừng nói việc sinh sản cũng làm cho nàng đau đến chết! Nam nhân không sẵn sàng cảm kích thì thôi, vì sao nàng còn ủy khuất muôn dạng mà đi khẩn cầu thụ thai? !

Tâm tư của Kim Thu Cung thường thường có sự lung lay, vô lực cải thiện tâm tình của mình, vì thế tiểu bệnh cũng không ngừng nổi gót mà tới, thói quen chỉ nằm ở trên giường cả ngày, lười đứng dậy.

Có khi bệnh vô lực, thường thường hàm oán mà phiền muộn: nếu cứ như vậy bệnh mà chết, nam nhân kia sẽ vì nàng chảy xuống hai giọt lệ sao? Tựa như hai năm trước, chính phi thái tử Minh Ân Nhã ốm chết đêm đó, lúc ấy Hoàng Thượng đã ôm chặt lấy nàng, lẳng lặng chảy nước mắt... hình ảnh đó đã làm cho nàng bị rung động !

Nàng thực ghen tị với Minh Ân Nhã, bởi vì nàng tự nhiên có thể làm cho Thiên Triệt – một nam nhân lãnh đạm lại lý trí vì nàng rơi lệ!

Phi thường phi thường ghen tị, cũng vì mình mà bị thương. Thân cũng là một thế tử của nam nhân đó, vì sao nàng không thể được đối đãi đặc biệt như tới hôm đó, dù chỉ một lần cũng được? !

Nàng không giống Vĩnh Đông Cung khát vọng quyền lực; không giống Trương phi ngu xuẩn tranh cãi âm ỉ; Minh Hạ Cung Giờ phút này đang ngồi ở đại sảnh trong cung của nàng, lấy danh nghĩa là thăm bệnh đến bãi phòng, được thừa hưởng từ gia tộc lại là người được tỷ tỷ thương yêu, tính cách không hề đặc sắc, căn bản không chớp mắt!

So với nữ nhân bình thường này nọ, nàng bất đồng !

Nàng thuần túy là yêu Thiên Triệt! Không vì quyền không vì địa vị, càng không phải vì nhà mẹ đẻ, cho nên nàng là yêu Thiên Triệt – tình yêu chân chính cả đời. Nàng có tự tin!

Cho nên hiện giờ những người này nàng không thèm đặt trong mắt, vốn nàng sẽ không để ở trong lòng. Nhưng là từ Ngân Hà yến đêm đó qua đi, nàng không có cách nào để ngu được.

Hải Cơ công chúa làm cho người không thể nhìn gần; buộc những tú nữ tiến cung cũng đều là mỹ nữ bất phàm; còn bị an bài tiến cung làm cung nữ trong cung điện của hoàng đế... Thật sự là xinh đẹp không người nào có thể bỏ qua. Sau đó, nàng kinh hoàng phát hiện mình đã không còn trẻ.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng còn có bao nhiêu thanh xuân có thể dùng để cùng Hoàng Thượng lãnh đạm? ! Nhưng nhiều năm đều như vậy, tưởng xoay sở nhưng cũng không tìm thấy cách nào.

Nàng bị dồn đến khốn cảnh này, Minh Hạ Cung quả thực đường làm quan rộng mở làm cho người ta phải oán hận! Đơn giản là nàng mệnh tốt cho nên cái gì cũng không phải làm, đến quân vương cũng phải đối đãi đặc biệt. Thế giới này thật sự là không công bằng...

- “Đây là thuốc do Thái Y Viện vì người hâm nấu thuốc bổ riêng, nhanh uống đi”. Minh Ân Hoa cùng nữ tỷ trên tay bưng cực phẩm dược liệu hâm thành canh bổ khí, nhẹ nhàng nói với Kim Thu Cung.

- “Người đừng làm ra vẻ ta đây?”. Kim Thu Cung không để ý tới trên tay Minh Ân Hoa là canh bổ, nói xong lại là vẻ mặt lãnh đạm “Người hiện tại đứng đầu hậu cung, nghĩ đến vị trí hoàng hậu cũng dễ như trở bàn tay, chỉ là thời gian sớm muộn gì mà thôi. Minh Hạ Cung người vận may vào đầu, duệ không thể đỡ, ta chỉ là một Kim Thu Cung nhỏ, không quyền không thế, sao người phải đến lấy lòng?”.

Minh Ân Hoa dừng một chút, bình tĩnh nói:

- “Nuông nung, như lời người nói, bản cung cũng không cần lấy lòng người, càng không cần ba ba chạy tới nơi này xem sắc mặt người. Cho nên ta phụng dưỡng người chén thuốc này chỉ là vì tình nghĩa tỷ muội, cũng không mưu đồ người cái gì.”

Tình tình như thế bèn nhon, không để lối thoát cho ai, khó trách ở trong cung với ai đều đối xử không tốt với nàng, bao gồm cả Hoàng Thượng. Hôm nay xem như chân chính trải nghiệm, dưới đáy lòng âm thầm cảm thán.

Kim Thu Cung mất lạnh trừng bát canh, nói:

- “Ta sẽ không uống bất gì đó ở trên tay người. Người cho người mang đi”.

- “Người không muốn uống ta cũng không miễn cưỡng”. Đưa bát canh giao cho Minh Thụy.

Hôm nay nàng đến, trừ việc quan tâm đến bệnh tình của Kim Thu Cung, nàng còn muốn hỏi một chút về công việc tuyển tú nữ. Dù sao Hoàng Thượng đã lên tiếng muốn tam cung cùng xử lý việc này. Hai chính phi luôn tị nạnh mà không thấy, nàng đành phải tự mình ở phía sau cung mà sắp xếp các chỗ.

- “Về sau xin đừng làm chuyện dư thừa, ta chỉ là Kim Thu Cung nhỏ nhỏ không thể nhận thịnh tình lớn như thế này của Minh Hạ Cung đâu”. Kim Thu Cung ánh mắt vẫn hướng theo bát canh kia.

Minh Ân Hoa thấy thế trong lòng máy động, gọi Minh Thúy:

- “Minh Thúy, đem canh về.”

- “Vì sao lại về? Đừng cho là ta...”

Kim Thu Cung thanh âm đột nhiên lớn lên chỉ nhìn thấy Minh Ân hoa đem canh bỏ về, tiếp tục lớn giọng.

Minh Ân Hoa đang cầm bát, đôi mắt trừng của nàng nhìn Kim Thu cười cười nói:

- “Canh này cực kì trân quý, bên trong đều là dược liệu không dễ lấy được, là tuyệt phẩm phải một ngày một đêm mới được một chén tinh hoa đem đến đây, có công dụng dưỡng sinh ích khí, chấn tác tinh thần. Nương nương không uống, mà ta nghĩ cũng không nên dễ dàng bỏ đi, rất đáng tiếc. Tuy rằng nương nương không cần, nhưng thứ tốt không nên lãng phí, hy vọng nương nương sẽ không để ý”.

Kim Thu Cung sắc mặt một trận xanh trắng, sẽ không ngờ mà tin tưởng hành vi của Minh Hạ Cung chỉ là vì không muốn lãng phí. Nàng đây là đang chứng minh chén thuốc không có độc, rõ ràng là cười nhạo Kim Thu Cung nàng không có can đảm, đa nghi!

Kim Thu Cung hít sâu sau đó thở ra mấy hơi, sau đó mới tận lực nhẹ nhàng hạ lệnh trực khách, nàng không nghĩ lại nhìn thấy mặt Minh Hạ Cung bởi mỗi biểu tình của Minh Hạ Cung đều mang theo ý cười nhạo!

- “Nếu không còn việc gì, mời người trở về. Bản cung muốn nghỉ ngơi!”

- “Nương nương, ta mới vừa nói qua, tới nơi này là vì muốn cùng người thương lượng một ít công sự”

- “Thương lượng cái gì? Nói thật là dễ nghe.”

- “Không phải dễ nghe, là sự thật”. Minh Ân Hoa biểu tình thực sự cố gắng.

Kim Thu Cung không khách khí tiếp tục trực khách:

- “Ta bệnh không tiện tham dự công sự, hết thảy toàn quyền người tác chủ đi! Về sau người cũng không cần đến đây, bản cung không quyền không thế, quyết định cũng có ý nghĩa gì chứ, cũng không muốn làm, đồ phải đến lúc đó ngoài ý muốn lại lấy cớ do người ủy thác.”

Minh Ân Hoa cảm thấy thực không còn gì để nói, trước kia không biết Kim Thu Cung, nàng có thể cảm thấy nàng ta có vẻ bình tĩnh nhưng hiện tại nàng biết sai lầm rồi. Kim Thu Cung hận phải chia sẻ trọng phụ cho nữ nhân khác! Mà hiện tại hận nhất lúc này đúng là nàng cho nên một chút thể diện cũng không cần.

Nếu đã không khách khí thì nàng đương nhiên sẽ không cố ý lưu lại mà tự làm mất mặt. Nàng lấy lại thanh âm bình tĩnh nói:

- “Nếu người muốn nghỉ ngơi, bản cung cũng sẽ không quấy rầy. Thái Y viện mỗi ngày đều sẽ phái người tới đây thăm chẩn, ta đã căn dặn các nàng cẩn thận hầu hạ, nếu muốn dược liệu gì đều có thể nhậm thủ. Thành nương nương an tâm điều dưỡng, chúc người sớm ngày khang phục. Cáo từ.”

Kim Thu Cung tức giận nhìn Minh Hạ Cung ngay cả lúc này đều phải khoe ra quyền thế phía sau nàng sao, thực sự muốn làm hoàng hậu sao? Lập tức không thèm quan tâm đến lý lẽ, xoay người liền tiến vào tắm phòng, cho nữ quan tiễn người.

Minh Ân Hoa hít sâu một hơi cố gắng áp chế cơn tức giận trong lòng. Một hồi lâu sau, rốt cục khắc chế được, mới quay đầu nhìn các nữ quan của Kim Thu Cung hai bên đang phát run, nàng biết họ sợ cái gì nhưng giận chó đánh mèo không phải là phong cách của nàng. Càng đừng nói đến việc nàng dựa vào thế lực sau lưng mà ngang ngược, cho dù có hơi chút lớn tiếng một chút oán giận, đều đủ để bị nói thành tác uy tác phúc.

Nàng không thể học Kim Thu Cung như vậy, tức giận liền phát cáu làm cho người ta nan kham.

- “Hào hảo chiếu cố Kim Thu Cung, cẩn thận hầu hạ. Bản cung đã nói với Sơ Hi Cung, mỗi ngày giữa trưa mang nhị công chúa tới thăm. Nhị công chúa có thể dùng ngọc thiện ở đây rồi tới Uân Tú viện. Người đem chuyện này truyền đạt đến Kim Thu Cung, hiểu chưa?” Nàng giao phó với nữ quan của Kim Thu Cung.

- “Vâng, tiểu tỳ hiểu. Tiểu tỳ cảm tạ đại ân của Minh Hạ Cung nương nương, tạ nương nương từ biệt”

Minh Ân Hoa gật gật đầu, không nói thêm gì, xoay người bỏ đi.

Nàng cảm thấy mệt mỏi quá. Thời gian này quá nhiều việc cho dù đầu nhập toàn lực, thân lực thân vì thành quả cũng tạm được.

Sự tình thực khó khăn, nàng sớm biết. Nhưng tứ cố vô thân nàng cảm thấy khốn cảnh.

Nàng nên làm gì bây giờ?

Vẫn là chạy tới cùng Hoàng Thượng khóc lóc kể khổ? Giống như Trương phi vậy, động bất động đi ra trước mặt hoàng thượng một phen nước mũi một phen lệ, khóc như cha mẹ chết, quỳ rạp xuống cho tới khi đạt được mục đích như mong muốn?

Nàng không biết mình có đủ năng lực để có thể xử lý tốt các chuyện chốn hậu cung hay không, nhưng bất luận như thế nào cũng không thể bị áp chế làm cho suy sụp, làm cho bà vai không thể gánh vác sức nặng. Bởi vì...

- “Hoàng Thượng...”. Đi ra khỏi tâm cung của Kim Thu Cung đã thấy Từ Quang Đế đang mỉm cười nhìn nàng.

Nàng kinh ngạc khẽ gọi, hồn nhiên đứng bất động, không biết chung quanh bọn nô tỳ nhìn thấy thánh giá đã quỳ xuống hết. Chỉ còn nàng một người vẫn còn đang đứng.

Từ Quang Đế cũng không chú ý đến sự thất lễ của nàng, hần chậm rãi đến gần nàng, sau đó vươn một bàn tay về phía nàng.

Đầu óc nàng dường như trống rỗng, chỉ có thể dựa vào bản năng, đem bàn tay nhỏ bé giao cho hần, bị hần chú ý.

Hần ôn nhu ngồi xuống bên cạnh nàng, sau đó mỉm cười, dẫn nàng đi tới. Đi tới ngự hoa viên, hướng đến chỗ hồ sen.

Đầu của nàng choáng váng không thể tưởng tượng ra được cái gì, chỉ có thể tùy ý để tượng phu của nàng – hoàng đế bài bố, hần nói mây trên trời thực trắng chiếu vào trong nước, thực sắc mẩn tri liên, nàng gật gật đầu; hần nói hần đang làm cho người ta nghiên cứu cái tạo bạc hà liên, có lẽ có một ngày, có thể ở trong hoàng cung đều có thể ngắm được, nàng gật gật đầu; nàng tựa hồ cũng nghe đến hần mang theo ý cười nói: “Xem kia, thiên thượng chính bay qua một đầu long!” Nàng xem thiên không, lại gật đầu...

Vì thế hần cười ha ha. Nàng mê muội nhìn hần, cẩn thận đưa hết những hình ảnh trên quý của hần thu thập vào trong lòng.

Mặc kệ hần nói cái gì, nàng đều gật đầu. Cho dù hần cái gì cũng không nói, chính là được bên cạnh hần, kiếp này liền không uống...

Đúng rồi. Nàng không thể mất đi bà vai, làm cho sức nặng hạ xuống, vô luận như thế nào đều phải cắn răng. Nguyên nhân chính là...

Đây là cách mà nàng yêu nam nhân này.

Nam nhân của nàng là đế vương, nàng dùng sự yêu thương đế vương để thương hần.

Có lẽ hần không thích nàng, kiếp này cũng không đem nàng để ở trong lòng mà nhớ mong.

Nàng thương hần, nàng chỉ có thể làm chuyện này mà thôi.

Yêu hần, cả đời này nàng đều cảm thấy hạnh phúc.

Cho nên nàng không hề sợ hãi. Cho dù ngày sau kết cục có tan xương nát thịt nàng cũng không sợ hãi.

- “Hoàng Thượng, người còn nhớ rõ người vẫn còn một nguyện vọng cho thần thiếp không?”. Ban đêm, nàng ở trong lòng hần nhẹ nhàng hỏi.

Cảm giác được Từ Quang Đế đem thân mình ôm chặt rất thoải mái trả lời:

- “Ái phi rốt cục muốn chỉ điểm trăm tác câu chuyện gì sao?”

- “Đúng vậy”. Nàng không ngẩng đầu, không cần nhìn giờ phút này hoàng đế có sắc mặt như thế nào. Không nghĩ tới lúc ngẩng đầu lên, không nghĩ đến hần lại vất vả không chế sắc mặt.

- “Là cái gì? Nói mau cho trăm nghe một nào”

- “Nguyện vọng của thần thiếp là... mượn người.”

Người hần chợt ngăn ra, thanh âm tăng lên chút, làm như hoài nghi mình có nghe lầm hay không, hỏi:

- “Cái gì?”

- “Thỉnh Hoàng Thượng cho thần thiếp mượn một người”. Nàng nói một cách rõ ràng.

- “Người như thế nào?”

- “Thần thiếp khẩn cầu Hoàng Thượng cho mượn một người biết rõ tất cả nô tỳ thị vệ làm trong cung, thần thiếp cần có sự hiểu biết toàn diện về số người làm ở trong cung. Đương nhiên, người này tốt nhất là nữ.”

Từ Quang Đế nhất thời không thể nói lời nào. Cũng là không thể nói gì, càng không thể tin được. Hắn tự mình cấp nguyện vọng, liền như vậy tùy tiện bị đuổi rồi!

Nàng có thể cầu chức vị hoàng hậu, cũng có thể cầu kim bài miễn tử cho gia tộc, có thể cầu con nối dõi, còn nếu có lòng tham một chút, cũng có thể yêu cầu ngày sau Đồng Cung thái tử phải do nàng sinh ra... Nàng có thể cầu nhiều hơn thế, đương nhiên, hắn có thể hay không đồng ý lại là một chuyện khác.

Ngàn liêu vạn tướng cũng không thể tưởng được nàng thâm nghĩ cùng hắn mượn người!

Tuy rằng nói thành viên ảnh vệ cùng tham vệ phần lớn là giữ bí mật, Minh Ân Hoa mượn người, thân phận như vậy sẽ sáng tỏ, về sau không bao giờ có thể ẩn thân được, chỉ có thể đặt ở chỗ sáng, tác dụng nhỏ đi nhiều. Nhưng vấn đề này không lớn, chính là một người mà thôi, đối với hắn không có tồn thất. Nhưng mà đối với Minh Ân Hoa mà nói, loại giúp đỡ này quả thực chính là đặt gián điệp ở bên cạnh mình. Nàng vì sao phải làm như vậy?

Chỉ là muốn xử lý tốt chuyện hậu cung thôi sao?

Vẫn là hàm súc hướng hắn đầu hàng, tỏ vẻ cùng hắn đứng chung chiến tuyến?

- “Có thể chứ? Hoàng Thượng.”

- “Nguyện vọng này của nàng quá nhỏ làm cho trầm cảm thấy bị vũ nhục.”

- “Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội. Nhưng mong người cho thiếp mượn một người hữu dụng, là nhu cầu bức thiết của thần thiếp. Thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn cho thần thiếp đi!”

- “Đây là nhu cầu bức thiết ư?”. Từ Quang Đế thờ dài. Cảm thấy lòng có điểm loạn, không hưng trí muốn nói điều gì, cũng không thể tưởng, ít nhất hiện tại không nghĩ.

- “Hoàng Thượng?”

- “Được, trăm đồng ý với nàng”. Vô nhẹ vai nàng. Lắm bầm nói: “Nàng sẽ nhận được thứ nàng muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Từ Quang Đế cho nàng mượn một nữ trợ thủ đắc lực tên là Lưu Linh.

Lưu Linh là một cô nương rất đẹp, thật sự là một tuyệt sắc giai nhân làm cho người ta phải kinh ngạc suy nghĩ rằng: làm sao nàng có thể chỉ là một ám vệ của hoàng đế mà không phải là cung phi của hoàng đế?

Nhìn đến dung mạo của Lưu Linh, lại kiểm tra qua năng lực của nàng Minh Ân Hoa lại một lần nữa thờ dài. Nếu một nữ tử sắc nghệ song tuyệt như vậy còn không thể làm cho Từ Quang Đế động tâm, thì sợ là trong khắp thiên hạ rộng lớn này sẽ không có bất kỳ nữ nhân nào có thể lọt vào mắt hắn.

Nàng rất tin tưởng giữa Từ Quang Đế và cô nương này không có bất cứ sự ái muội nào, tuy rằng trong đáy mắt của cô nương này luôn giấu giếm một tia tình cảm nhưng Từ Quang Đế lại là một nam nhân rất có nguyên tắc, nếu hắn muốn cô nương này, hắn sẽ cho nàng một danh phận, hết thảy sẽ là quang minh chính đại mà sẽ không làm những hành động ám muội hay vụng trộm như một số kẻ khác. Loại kích thích tình thú này kỳ thật là hành vi đáng khinh đến cực điểm, cũng không thể lọt vào mắt của hắn.

Tướng vóc của nàng xinh đẹp như vậy nhẽ ra Từ Quang Đế càng phải coi trọng nàng mới đúng, nhưng dù nàng xinh đẹp động lòng người như thế cũng vẫn không đủ để giữ lấy trái tim của hắn. Tuyệt sắc như vậy vẫn là không đủ sao?

Phát hiện điều này nàng nên cảm thấy may mắn hay bi ai đây?

- “Suy nghĩ gì vậy? Sao lại sợ run như thế?”. Từ Quang Đế đang xem đồng tấu chương ngừng đầu lên, trên môi vẫn mang theo nụ cười, hỏi.

Rõ ràng là hắn đang xử lý quốc sự, nhất thời nửa khắc tới sẽ không rảnh để nghe nàng báo sự vụ trong cung nên nàng mới ngồi ở một bên chờ tới lúc Hoàng Thượng rảnh rồi, thuận tiện thất thần một chút, cư nhiên lại bị hắn bắt gặp! Minh Ân Hoa có chút xấu hổ, đành phải nói sang chuyện khác:

- “Thần thiếp nghĩ đến lời mời từ Uẩn Tử Viện, các nàng mời thần thiếp mang theo Dư Đồng qua để trao đổi học tập.”

- “Trao đổi học tập?”. Từ Quang Đế buồn cười hỏi. “Sao lại thế?”

- “Mới vừa rồi thần thiếp gặp công chúa Phong Tú, nàng nói Hoàng Thượng đối với phương pháp thần thiếp sử dụng để giáo dục cho Dư Đồng đã có chút công nhận, mà Uẩn Tú Viện cũng đang định chính thức xây dựng lớp học võ lòng tuyển các nữ đồng sáu tuổi vào nhập học. Cho nên nàng thay mặt cho Uẩn Tú Viện đến mời thần thiếp đi thăm thử lớp võ lòng mà các nàng mới mở, tiện thể cũng để trao đổi thử xem sao”. Minh Ân Hoa rất uyên chuyên trong việc sử dụng ngôn từ để diễn đạt nội dung mà công chúa Phong Tú đã nói.

Trên thực tế, khẩu khí của công chúa rất không khách khí, vẻ mặt bề ngễ, cao cao tại thượng. Mặc dù đã xuất giá hơn ba mươi năm nhưng phong thái hoàng gia cao ngạo vẫn duy trì mười phần hoàn mĩ. Không biết vì sao nàng đối với Minh Ân Hoa cảm tình cực kỳ kém, từ đầu tới cuối cũng chưa từng lấy con mắt để nhìn nàng, luôn ra lệnh cho nàng, sau khi bắt buộc nàng phải tiến đến Uẩn Tú Viện ‘tham quan’ liền lập tức bỏ đi.

- “Nàng đã nhiều việc như vậy còn có lúc rảnh rỗi để đi tới Uẩn Tú Viện tham quan sao?”

- ” Công chúa Phong Tú đã quyết định xong ngày tốt rồi ạ !”. Nàng hàm súc nói.

- “Thật sao? Nàng ta làm việc luôn luôn bá đạo như vậy, luôn muốn thay người khác định đoạt hết thảy làm cho người ta rất khó cự tuyệt. Trẫm nghĩ, nàng cũng là không thể cự tuyệt đâu”

- “Đúng vậy ạ !”. Tuy rằng ý đồ đến không tốt, nhưng nàng không cần vì chuyện này mà cùng người khác tranh chấp gây thù hằn. Huống chi không cự tuyệt cũng đâu có nghĩa là yếu thế. Nếu công chúa Phong Tú nghĩ thế, vậy thì nàng ta sẽ phải thất vọng, phi thường thất vọng rồi.

Từ Quang Đế bình tĩnh nhìn nàng một hồi, tùy ý đưa tay gấp lại tấu chương đã phê xong , buông bút, đứng lên, làm cho thân thể giãn ra một chút sau gần hai canh giờ liên tục phê tấu chương.

Ngự thị ở một bên thấy vậy liền lập tức dâng lên trà phẩm đã ướp lạnh hồi lâu để hoàng đế giải nhiệt giải khát. Đây chính là trà lấy thuốc bổ cực phẩm lạnh mang tính hàn cao, giúp người uống cảm thấy mát lạnh, giải nhiệt nấu thành trà giúp người uống cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta uống vào xong cho dù bị vây kín trong mùa hạ oi bức tốt cùng này cũng không cảm thấy khô nóng, cả một ngày mệt nhọc sẽ tan biến đi, thực nhẹ nhàng khoan khoái. Bởi vì trong đó có mấy vị dược liệu quý hiếm, hàng năm chỉ thượng cống có mấy lượng nên chỉ có một mình hoàng đế được hưởng dụng, hơn nữa cũng chỉ có khi thời tiết đặc biệt nóng, mới có cơ hội được uống một ly.

Từ Quang Đế tiếp nhận trà phẩm trân quý, uống một ngụm, dừng lại. Đi đến bên người Minh Ân Hoa, ngồi xuống, đem chén trà mới uống một nửa đưa cho nàng.

- “Hôm nay rất nóng, nàng cũng uống chút đi”.

- “Tạ ơn Hoàng Thượng”. Nàng giắt mình, sau đó có chút e lệ tiếp nhận chén trà dưới sự chú mục của hoàng đế, nàng rất nhanh đem trà uống, uống xong mà không biết vị là gì bởi quá mức ngượng ngùng mà không cảm nhận rõ ràng, cho nên nàng cũng chỉ mơ hồ cảm thấy nước trà đặc biệt lạnh mà thôi, còn lại không cảm nhận được gì khác.

Nàng biết trà mà hoàng đế uống nhất định là cực phẩm nhưng không biết trà này quý hiếm tới mức độ nào. Tuy trước mắt nàng là người nắm quyền lực và có trách nhiệm nhất ở nơi hậu cung này, nhưng điều đó chỉ giới hạn tới sự vụ trong hậu cung cùng nữ quyền tương quan, còn về hoàng đế, không phải là phạm vi mà nàng có thể quản. Hơn nữa, lòng hiếu kỳ của nàng xưa nay vốn không nặng, chưa từng tìm hiểu qua nên đối với việc ăn, ngủ, dùng của hần, đương nhiên là không biết được nhiều.

Cho nên khi nàng đón nhận ánh mắt có chút thăm dò chờ đợi của Thiên Triệt, nàng hoàn toàn không hiểu điều đó mang ý tứ gì, lặng im nhìn thẳng hần sau, cố gắng suy nghĩ xem hần đang chờ mong mình nên có phản ứng gì đây? Hay vẫn nên cho rằng vì vừa chén trà mà hần mới ban cho vừa rồi mà tạ ơn lần nữa? Nếu là như vậy, có phải là chuyện bé xé ra to hay không đây? Hoặc, hay là hần có dụng ý khác?

Trong lúc nàng còn không hiểu rõ ý tứ của hần, Từ Quang Đế tựa hồ đã đem tâm tư trong giờ phút chờ đợi vừa rồi ném ra sau đầu, trở lại vấn đề mới đề cập tới vừa rồi:

- “Nếu nàng không muốn đi, trẫm có thể giúp nàng cự tuyệt lời mời của nàng ta”

Minh Ân Hoa có chút kinh ngạc khi nghe hần nói như vậy. Tò mò, thật tò mò, tại sao tự dưng hần chăm sóc nàng như vậy? Các công việc của nữ nhân hần luôn luôn không bao giờ để ý tới, hoàn toàn để cho các nàng tự quyết. Gây sóng gió cũng tốt, đầu tới người chết ta sống cũng tốt chỉ cần không nháo đến trước mặt hần thì hần đều coi như không nhìn thấy.

- “Thần thiếp cũng không phải là không muốn đi. Nếu công chúa đã mời, sao lại không đi cho được? Hơn nữa, cũng khó có được có cơ hội mang theo Dư Đồng đi ra ngoài cung chơi, Dư Đồng hần sẽ rất cao hứng. Nếu Hoàng Thượng đồng ý, thần thiếp cũng muốn cho Dư Dương đi cùng. Tất nhiên sẽ không làm chậm trễ việc học của con!”

- “Cũng không còn cách nào khác phải không ? Vậy mang đi thôi. Nàng mang theo hai hài tử cũng thật sự vất vả . Hơn nữa Dư Dương lại làm cho nàng lao tâm khổ tứ, những điều này trẫm đều biết”. Hần nói đầy ý vị thâm trường.

Dư Dương cuối cùng vẫn ở lại Minh Hạ Cung nhận sự giáo dục từ Minh Ân Hoa. Từ Quang Đế vốn định cho Tam hoàng tử quay trở lại Vô Dật Trai học tập, nhưng chính hần lại không chịu, chọn ở lại Minh Hạ Cung để mẫu phi dạy hần đọc sách, đây cũng là sự lựa chọn từ hần .

Nhưng điều này lại làm cho Trương Phi rất không thích, liền chạy tới chỗ hần bên này khóc kể gây khó dễ cho Minh Hạ Cung vài hồi, cho rằng nhất định

là do Minh Hạ Cung dạy cho con nàng những ý tưởng không tốt, kiên quyết không cho Dur Dương thoát ly khỏi tay của nàng, muốn Dur Dương ở lại Minh Hạ Cung để dễ bề phá hủy tương lai của hắn! Tuy rằng lúc ấy hắn cũng đã lên tiếng trách mắng nàng hồ ngôn loạn ngữ, cũng không cho phép nàng lại gây chuyện hồ nháo. Nhưng hắn biết vì chuyện của Dur Dương mà Minh Ân Hoa đã bị Trương phi chèn ép không ít. Thật sự là rất vất vả.

- “Không ạ. Thần thiếp cũng không dạy dỗ gì cả, chỉ là bồi chúng ngoan ngoãn, kể chút chuyện xưa, xướng ca hát dao thôi”. Cho dù nghe được trong giọng nói của Từ Quang Đế đầy thâm ý thì nàng cũng sẽ làm bộ như không biết, nên tự nhiên lại càng không vì vậy mà oán giận hắn.

- “Chỉ cần như thế thôi đã làm cho bọn chúng học tập xuất sắc hơn, tất cả là công lao của nàng.”

- “Hoàng Thượng quá khen. Thần thiếp không dám nhận.”

- “Nàng phải để tâm tới sức khỏe của mình, đừng để bản thân quá mệt mỏi.”

- “Thần thiếp biết, chắc chắn thần thiếp sẽ tự chăm sóc cẩn thận, tạ ơn Hoàng Thượng đã quan tâm. Mấy ngày nay có Lưu Linh hỗ trợ nên mọi việc đều rất thuận lợi. Về điểm này thần thiếp nhất định phải cảm tạ Hoàng Thượng đã hào phóng đem một nhân tài xuất sắc như vậy tới giúp đỡ cho thần thiếp”. Nàng cúi đầu thi lễ.

- “Thật sao? Nàng dùng được là tốt rồi”. Từ Quang Đế mỉm cười nhưng trong lòng lại là sự buồn bực.

Minh Ân Hoa thấy Từ Quang Đế tựa hồ không có ý muốn lập tức quay lại ngự án để phê duyệt tấu chương nên cẩn thận dò hỏi :

- “Nếu Hoàng Thượng không phê tấu chương thì có thể cho phép thần thiếp chiếm dụng một chút thời gian bẩm tấu một số công việc trong cung được không?”

- ”... Nàng tấu đi.”

Minh Ân Hoa nghe vậy liền mở ra cuốn tập ở trên tay, đem công chuyện mà nàng đã làm xong cùng những chuyện sắp phải làm ra bẩm tấu và xin chỉ thị. Nàng bẩm tấu thật sự chuyên chú nên cũng không phát hiện ra Từ Quang Đế mặc dù đang nhìn nàng, nhưng kỳ thật ở trong lòng đang hoàn toàn rối loạn không yên.

Hắn đang nhìn nàng, nghĩ tới nàng, đồng thời cũng đang tức giận vì nàng.

Nữ nhân này rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Một lượng lớn công việc đang không ngừng đổ lên trên người nàng, vấn đề nhân sự lại càng phức tạp hơn rất nhiều làm cho nàng không ngừng mệt mỏi. Lần trước nhìn thấy nàng ở ngoài Kim Thu Cung, cả người nàng đang ngây ngốc, vừa thấy liền biết ngay là do quá mệt mỏi, cả thể lực lẫn tinh thần đều cạn kiệt nên dĩ nhiên luôn trong trạng thái hoảng hốt, không nhận thức được sự việc một cách chính xác. Ngay cả khi hắn nói đùa rằng ở trên trời có rồng, nàng cũng gật đầu xác nhận! Lúc ấy hắn cảm thấy rất thú vị, thật đúng là muốn sai người đem một con hươu lại đây để xem nàng có nói đó là ngựa hay không.

Hắn luôn đem hai từ khôn khéo đặt ở trên người nàng, lại không hề nghĩ rằng sẽ nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc, giật mình của nàng; nàng luôn làm cho hắn cảm thấy không nhìn thấu được nàng nhưng lại sẽ có lúc ngu ngốc tới khôi hài như vậy! Nàng khiến hắn không tự chủ được mà lớn tiếng cười ha ha, cảm thấy đó là kỳ cảnh ngàn năm khó gặp!

Nhưng sau khi cười xong, hắn vẫn là biết đó là do nàng thật sự quá mệt mỏi, nên đầu óc mới có thể trống rỗng như vậy, thân thể luôn bị vây hãm, tính toán, đó là do hắn bài bố, không thể phòng bị được.

Cho nên hắn vẫn luôn chờ, chờ nàng cầu xin hắn giúp đỡ, nhưng cho đến nay hắn vẫn không nghe thấy lời cầu xin của nàng.

Nàng rất cố gắng, luôn thức đêm để hoàn thành công việc. Cứ mỗi một đêm mà hắn không ở lại Minh Hạ Cung thì hầu như nàng đều như vậy. Không một ai, mặc kệ là nam nhân hoặc nữ nhân có thể chịu đựng ngày đêm làm lụng vất vả như vậy. Hắn là nàng cũng đã sớm không chịu được, nhưng lại vẫn cứ ngoan cố, không hề xin sự giúp đỡ từ hắn, vì sao vậy? Chẳng lẽ nàng nghĩ đợi đến lúc bị bệnh do quá lao lực sẽ giành được sự áy náy thương tiếc của hắn sao?

Nếu là như thế thì nàng đã tính sai rồi. Một người nếu không tự yêu quý, trân trọng bản thân thì dựa vào đâu mà muốn người khác thương tiếc thay cho nàng? ! Muốn lấy thân thể ốm đau để làm lợi thế, loại sự tình này hắn đã gặp quá nhiều rồi, cũng đã không thể làm cho hắn cảm động thêm nữa.

Hy vọng nàng không có chủ ý này, vì chiêu này đã rất cũ rồi, thủ đoạn cũng rất nhỏ mọn, thừa thãi, như vậy sẽ khiến hắn thất vọng.

Hắn mong đợi ở nàng rất nhiều. . .

Còn chưa biết chính xác trong lòng mình đang chờ mong gì nhưng hắn hy vọng nàng không phải dạng như vậy. Sau khi hắn đã quan sát nàng lâu như vậy, đối với những điều đã biết, hắn có chút kinh hi; nhưng mà điều hấp dẫn hắn lại là những điều mà hắn chưa biết về nàng, mà những điều này dường như là còn rất nhiều. Hắn không ngừng đoán, không ngừng thử nàng, lại cảm thấy mỗi một phán đoán của mình đều luôn không xác định, luôn tràn ngập nghi hoặc. Hắn không thể mang kinh nghiệm mình có để đi lý giải dụng ý làm việc của nàng, cũng đoán không ra bước tiếp theo nàng sẽ làm thế nào.

Tuy nói rằng, thân là chính phi của hoàng đế sẽ chỉ biết tới có hai loại khát vọng cùng theo đuổi; vì gia tộc mà cầu phú quý, hoặc là vì chính mình mà cầu vinh sủng. Đã muốn có phú quý rồi, sẽ khát cầu cho phú quý luôn lâu dài, tồn tại cùng hoàng triều; đã muốn có vinh sủng, sẽ khát cầu vinh sủng không suy cho đến khi tóc bạc da đồi.

Khác biệt chỉ là ở chỗ sử dụng thủ đoạn gì để quân vương nguyện ý đáp ứng mong muốn của nàng.

Nàng có thể làm cho hấn cảm thấy thú vị, cảm thấy bí hiểm, đoán không ra trong đầu nàng đang nghĩ điều gì, đây cũng thật sự là một nhân vật lợi hại!

Hết thảy những cố gắng này, đều chỉ là vì phú quý vinh sủng. . .

Nghĩ đến đây, trong lòng vốn hơi có mềm lòng, lại cứng rắn trở lại. Quên đi! Nếu nàng đã muốn cậy mạnh, vậy để cho bản thân nàng tự chịu đi! Dù sao mọi đau khổ mà nàng có ở hiện tại, bất quá là vì những thứ mà hấn muốn đạt được từ nàng mà thôi!

Nàng mệt, nhưng lại cậy miệng không nói, hấn cũng sẽ không để ý tới nàng. Sẽ ngồi đây chờ xem kết cục của nàng sẽ như thế nào!

Từ Quang Đế nghĩ có chút phiền chán.

- “... Đã hết à, đây chính là tất cả những chuyện mà Minh Hạ Cung nương nương đã làm trong mười ngày vừa qua”. Luru Linh bảm báo xong, yên tĩnh lui tới một bên. Dung nhan tuyệt mỹ cung kính mà hờ hững, thoát nhìn không mang theo cảm xúc.

Từ Quang Đế gật gật đầu, không nói cái gì.

Đây là lần thứ năm Từ Quang Đế nhìn thấy Luru Linh.

Lần đầu tiên thấy nàng, bắt đầu từ việc Luru Hồng tự tiện mang nàng tiến cung, ý vào việc được hấn nể trọng, dựa vào mối quan hệ cá nhân giữa hai người, dám đem theo người tiến cung. Luru Hồng đã quên mất thân phận của mình là một tham vệ, hơn nữa còn là thủ lĩnh của tham vệ mà không phải là nguyệt lão, với hành động này, Từ Quang Đế đã giáo huấn hấn một trận khó quên, làm cho hấn cả đời này đều nhớ kỹ thật sâu rằng : cho dù là từng có giao tình thâm sâu đi chăng nữa thì làm việc cũng phải công và tư rõ ràng.

Lần thứ hai gặp Luru Linh là vì Minh Ân Hoa xin hấn mượn người, hấn tự nhiên liền nghĩ tới Luru Linh, người mà Luru Hồng hết sức thiên vị và ca ngợi, hơn nữa còn muốn chọn làm người kế nhiệm thay cho mình. Vì thế hấn ra lệnh cho Luru Hồng đem nàng tiến cung, giao nàng cho Minh Hạ Cung, nhiệm vụ là đốc toàn lực phụ trợ cho Minh Hạ Cung, Minh Hạ Cung giao cho việc gì nàng phải làm việc đó.

Tiếp theo, cứ mười ngày một ngày một lần, Luru Linh sẽ đến đến Tuyên Chính Điện tẩm cư để gặp hấn, báo cáo cho hấn biết trong mấy ngày này, Minh Hạ Cung đã làm những việc gì, xử lý như thế nào. Hôm nay là lần thứ năm thấy nàng, cũng là lần thứ ba nghe nàng báo cáo, hay nói cách khác, Luru Linh đã ở bên cạnh Minh Ân Hoa một tháng .

Luru Linh quả thật là một nhân tài, khi nàng trần thuật lại sự việc, hoàn toàn không mang theo tình cảm cá nhân, tất cả đều được bảm báo dưới hình thức tin vắn, điều nặng đặt lên đầu, sau đó tới những việc nhẹ, kém quan trọng hơn, biết cái gì là điều mà hấn muốn biết, phàm là những điều trọng điểm luôn được tỉ mỉ xác thực báo cáo cẩn trọng. Sau khi báo cáo xong, hầu như không có gì là không rõ ràng, mà cần hấn phải điều tra lại.

Lần này, Luru Linh mang đến tin tức làm cho Từ Quang Đế cảm thấy thực hứng thú, sau khi nghe xong còn quên mất cho nàng lui ra ngoài, chìm vào suy tư của bản thân.

Minh Ân Hoa lúc trước cũng đã bảm báo cho hấn biết việc dự tính sát nhập Nội Vụ Phủ cùng Cung Vụ Phủ làm một, tấu chương cũng đã được dâng lên. Vốn, hấn cũng cảm thấy đây là điều tất yếu , bởi công tác của hai phủ này về cơ bản là giống nhau nên hấn đã đồng ý .

Trước kia Gia Đức hoàng hậu khi quản lý hậu cung, cho rằng mình nên có một lực lượng hậu thuẫn thuộc quyền quản lý của chính mình tại hậu cung nên đã đặc biệt thành lập ra Cung Vụ Phủ do bốn chính phi đứng đầu quản lý. Mặc dù là cùng Nội Vụ Phủ sánh vai, nhưng kỳ thật vẫn là thuộc quyền quản lý của vụ phủ, dùng để chuyên quản lý cuộc sống của nữ quyến nơi hậu cung hoặc là xử lý các vấn đề liên quan tới chi phí cùng các loại sự vụ. Tuy là như thế, nhưng hai phủ phân công không rõ ràng, cuối cùng biến thành việc khi Nội Vụ Phủ quản lý toàn bộ hoàng cung, chỉ cần đề cập tới sự vụ của hậu cung này còn phải luôn phòng ngừa Cung Vụ Phủ cản trở quấy rối nữa.

Cung Vụ Phủ tuy rằng phải nghe lệnh của Nội Vụ Phủ, trên cơ bản xem như một tổ chức hữu danh vô thực, nhưng bởi có nhóm hậu cung phi tử làm chỗ dựa, nên thường thường luôn gây hấn với Nội Vụ Phủ. Trên thực tế nói là vì cấp cho tân phi chỗ dựa để tranh thủ quyền lợi, nhưng bên trong chính là hy vọng có thể từ trong vụ phủ lấy được quyền quản lý hậu cung, trở thành đơn vị quản lý hậu cung một cách chân chính.

Hai năm này Vĩnh Đông Cung là người quản lý hậu cung, nên Cung Vụ Phủ trên cơ bản đều là người của nàng ta cả.

Mà Từ Quang Đế sau khi đem Nội Vụ Phủ giao cho Minh Ân Hoa chủ quản, những việc nàng cần phải đề ý tất nhiên nhiên bao gồm cả Cung Vụ Phủ. Bất quá phản ứng của Cung Vụ Phủ rất gay gắt, vừa là muốn bảo vệ chủ, vừa là cho rằng Nội Vụ Phủ quản không được Cung Vụ Phủ, lại thêm nhận định việc Minh Ân Hoa sẽ không nói ra bởi khẳng định nàng sẽ không dám đắc tội với người khác. Có Vĩnh Đông Cung làm chỗ dựa, lo lắng cho mười phần, mơ tưởng nhân dịp này lấy được cơ hội một cách danh chính ngôn thuận, làm cho Cung Vụ Phủ và Nội Vụ Phủ tách ra thành một bộ độc lập, làm cho hai phủ từ nay về sau có địa vị sánh ngang nhau. Có trao đổi nhưng không lệ thuộc.

Cũng khó trách Minh Ân Hoa muốn chinh đốn lại, nữ nhân trong Cung Vụ Phủ này cũng thật sự là đảng hoàng tới mức quá ngu xuẩn. Muốn đề cập trên không làm được việc thuận lợi, phương pháp còn rất nhiều mà, có cần phải đối nghịch rõ ràng ngay thẳng như vậy không? Một chút kỹ xảo che giấu cũng không có, như vậy chỉ có thể hiểu là do các nàng quá vô năng rồi.

Nói thực ra, hấn đối với Vĩnh Đông Cung thực thất vọng. Thật đúng là có chủ nhân như thế nào thì y như rằng có thuộc hạ như vậy, nàng cứ đem sự ngu xuẩn của chính mình phô bày rõ ràng cho mọi người thấy, không chút che lấp, không hề phát giác làm hấn thực xấu hổ thay cho nàng.

Loại nữ nhân này tuy rằng để tại bên người sẽ thực an toàn và an tâm, bởi bản thân nàng một chút bản sự cũng không có. Nhưng thân là một trượng phu, biết chính thể từ mình sung ái và thiên vị không hề thông minh nhưng lại luôn tự cho là thông minh, đây cũng không phải là chuyện có thể làm cho hấn cảm thấy khoái trá.

Trước kia hấn không biết Vĩnh Đông Cung đúng là người “đơn giản” như vậy. Nhưng sau khi nàng có đối thủ, liền thể hiện ra sự chênh lệch quá rõ ràng giữa hai người, máu chảy đầm đìa, vừa xem liền hiểu ngay.

Minh Ân Hoa tình tế đối lập với Vĩnh Đông Cung thô ráp; Vĩnh Đông Cung đơn giản phụ trợ cho Minh Ân Hoa thông minh.

Mọi người chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể phân chia cao thấp, nếu không phải là người không bình thường hoặc có vấn đề, sẽ luôn đối với người xuất sắc kia khắc sâu ấn tượng trong lòng, nhớ mãi không quên.

Mỗi khi Từ Quang Đế quyết định sẽ chán ghét Minh Ân Hoa, Minh Ân Hoa cũng không buông tha cho hấn, luôn làm nhất kiện lại nhất kiện (một chuyện lại một chuyện nối liền, liên tiếp với nhau) khiến hấn ngạc nhiên! Làm cho hấn không tự chủ được nghĩ tới ý tưởng tiếp theo của nàng, bước tiếp theo nàng sẽ làm như thế nào, càng chờ mong được nghe nhiều sự tình do nàng làm, nghĩ đến nàng khi nào sẽ mệt mỏi mà suy sụp...

Không cần khóc nháo ở trước mặt hấn, không cần sinh bệnh liên tục, không cần tiến đến tranh công, không cần uốn mình theo người. Khi thấy nàng toàn tâm toàn ý xử lý sự vụ trong cung, đem hết tâm lực chinh đốn hậu cung, muốn đem hết sức xử lý mọi chuyện cho tốt, hình ảnh của nàng ở trong lòng hấn càng khắc sâu, lưu niệm, nghiền, chú ý...

Lần này Minh Ân Hoa một lần nữa phối trí nhân lực, lại lần nữa làm cho hấn ngạc nhiên! Bởi vì tác phong nàng thống trị hậu cung lại tương tự như phương pháp mà hấn luôn suy nghĩ dùng để khống chế, thống trị triều đình!

Nàng không trực tiếp giải tán Cung Vụ Phủ, cũng không làm cho Cung Vụ Phủ rút khỏi hậu cung trở lại Nội Vụ trong phủ của hoàng cung. Nàng thậm chí không tiến hành đại tẩy trừ đối với người trong Cung Vụ Phủ, nàng chỉ bỏ đi những người thừa thừa, những người không thể dùng sau đó đem đại bộ phận còn lại đổi đi các nơi khác nhau, tận lực sử dụng nhân lực sao cho thích hợp nhất, hơn nữa xảo diệu lợi dụng quan hệ thân sơ ân oán giữa những người này chế tạo và định ra một lưu trình không thể không cho nhau kiềm chế cùng hỗ trợ công tác, làm cho trách nhiệm thuộc sở hữu có thể minh xác, rõ ràng.

Còn chuyện sau khi phân công, nếu không hoàn thành sẽ truy cứu trách nhiệm theo từng tầng một, xem là người nào làm sai sẽ do người kia phạt, những người tương quan khác sẽ cùng bồi phạt; đồng dạng, nếu làm tốt, việc ban thưởng cũng giống phương thức xử lý trên.

Đương nhiên, lòng người không phải chỉ cần có quy củ minh xác là có thể khống chế được. Huống chi những người trong cung này, nhân rồi, phiêu dạt đã lâu, lại lục đục với nhau liên tục, nếu muốn làm cho các nàng phí chút sức hoặc cố sức để làm việc là rất khó khăn. Minh Ân Hoa cũng không thiên chân như vậy, nghĩ đến thường phạt rõ ràng có thể hữu dụng.

Lúc này, việc tồn tại của Lưu Linh ngay lập tức được nhớ tới và sử dụng.

Từ Quang Đế đến lúc này mới biết được Minh Ân Hoa xin hấn mượn một mặt thám nắm rõ sự vụ trong cung đình quả thật có chỗ trọng dụng, cũng thật sự là điều nàng đang cần gấp.

Minh Ân Hoa có lẽ không biết trên tay hấn nắm là hai chi ám vệ mà không phải chỉ có một mình hữu thần ảnh vệ. Nhưng nàng biết bên người hấn nhất định có nhân tài, đối với nhiều sự tình trong ngoài cung đều có người dòc lòng phụ trách tìm hiểu, đây là điều thiết yếu để khống chế hoàng quyền. Những tin tức được tìm hiểu đến dù là việc lớn hay việc nhỏ đều được ghi chép trong một bản danh sách, chuẩn bị cho hoàng đế khi có nhu cầu cần xem. Đương nhiên, hồ sơ này cho dù viết chồng chất như núi, có đôi khi cả đời hoàng đế cũng không nhìn đến nhưng nhóm ám vệ vẫn phải làm cho tốt.

Nàng ra lệnh cho Lưu Linh sửa sang lại danh sách này, đem tư liệu cuộc đời của người trong Phủ Nội Vụ, Phủ Cung Vụ, cùng các nữ quan hậu cung, cung nữ, câng tí mĩ câng tốt. Từ tính cách, đặc sắc, cuộc đời sự tích, có tham ô hay không, có nhược điểm gì, thế lực trong cung, lệ thuộc vào người nào... nàng đều phải biết rõ.

Lưu Linh cũng thực không phụ sự chờ đợi, trông mong của nàng, trong vòng 3 ngày đã kéo đầy một xe hồ sơ đến Minh Hạ Cung. Vì thế Minh Ân Hoa vì sửa sang và tổng hợp ra tư liệu hữu dụng đã bắt đầu cuộc sống khêu đèn về đêm như dạo gần đây, về điểm này hấn biết được là nhờ các tham vệ trong cung luôn theo dõi báo lại.

Từ Quang Đế nghĩ đến đây, ánh mắt thần nhiên luôn duy trì hờ hững, lại có vẻ không quá tự tại liếc mắt nhìn Lưu Linh một cái. Nàng có thể sửa sang lại tư liệu một cách rất chính xác để cho Minh Ân Hoa sử dụng mà không cần đem một đồng lớn hồ sơ vẫn chưa được sửa sang kia quảng trực tiếp cho Minh Ân Hoa luống cuống tay chân.

Nhưng cho dù luống cuống tay chân Minh Ân Hoa vẫn sửa sang thành công lại chỗ hồ sơ đó. Đầu óc của nàng luôn tốt, ý nghĩ rõ ràng lại mười phần kiên nhẫn, bình tĩnh ôn hòa không giống như một nữ nhân mới hai mươi tuổi.

Một nữ nhân thông minh như vậy sẽ không thể không biết Lưu Linh đang cố tình làm khó nàng, nhưng lần trước nàng còn mong hấn khen ngợi Lưu Linh là trợ thủ đắc lực của nàng, là thật tâm khen ngợi mà không hề châm chọc.

Trừ việc chinh đốn các hạng mục công việc của người trong Phủ Nội Vụ làm cho nhân tình Từ Quang Đế sáng ngời tán thưởng, việc thứ hai làm cho mắt hấn sáng lên là chuyện Minh Ân Hoa an bài cho vị đường ca không ra gì kia của nàng.

Nàng an bài bốn người ở bên cạnh Minh Tĩnh Đại, trong đó có hai người phụ giúp là quan văn, phụ trách ghi chép lại những chỗ thu mua dài hạn; hai

người còn lại là trợ làm, là tùy tùng tả hữu bên cạnh Minh Tĩnh Đại. Bởi vì Đại lộ thị phó (* chức quan chuyên phụ trách thu mua), không phải quan hàm chính thức nên nàng đương nhiên không cần dâng tấu xin chỉ thị từ hần, cũng không cần có sự đồng ý từ Phủ Nội Vụ. Nhưng lại có thể giao quyền lực thật lớn cho bốn người này, đối với gia đình của Minh Tĩnh Đại chỉ có thể giám sát mà không thể quản, nghiêm nhiên dựa vào chỗ hồng này của pháp chế làm cho hần và Phủ Nội Vụ đều không có lời nào để nói.

Hần phải công nhận rằng, chiêu này quả thật xảo diệu!

Khi hần nhìn thấy bối cảnh của bốn người sau lại càng không thể không bội phục Minh Ân Hoa.

Hai quan văn phụ tá, một người là trưởng tử của Minh gia, một người là đường huynh bên nhà mẹ đẻ của Vịnh Đông Cung, hai người này đồng thời cũng là tài vụ mới; sở hữu việc thu mua đan, thỉnh khoản đan, dịch văn kiện, văn tự đều cần phải có ấn tín của cả hai người đóng dấu, như vậy chứng từ mới có thể được thừa nhận.

Hai người phụ giúp khác, còn lại là phụ trách hiệp trợ xã giao cho Minh Tĩnh Đại cùng các tiểu thương khác, đồng thời cũng phải ghi lại quá trình mỗi một lần thu mua. Gia cảnh của hai người này, một người là em trai của em dâu Trương phi, một người là con của bà vú của thế tử Thừa Uy.

Một tổ hợp bất khả tư nghị (không thể tin được), nhưng lại quá lý tưởng. Hần đối với thủ đoạn của Minh Ân Hoa xem như đã được lĩnh giáo! Nguyên lai quan hệ ân cừu thân sơ giữa người với người trong lúc đó, có thể lợi dụng như vậy! Lấy cừu giám thị, lại có thể phòng ngừa sự tham ô, biến thù, như thế này thì cho dù Minh Tĩnh Đại có muốn tham ô, hay tương làm xằng làm bậy đi chăng nữa cũng không có lấy một tia cơ hội.

Hơn nữa bốn người này đều có chung một điểm đặc sắc đó là tương đối chính trực. Đối Với Minh Tĩnh Đại quen thói hồng hách, tính cách ban chính (không chính trực), có lẽ có một chút tác dụng, nàng thật sự đã vất vả suy nghĩ rồi.

Thực đáng tiếc... Hần luôn luôn chờ xem trò hay! Xem ra là phải thất vọng rồi. Nghĩ đến đây, hần bất chợt nở nụ cười.

Nụ cười của hần làm cho Luru Linh lặng người vì kinh ngạc, giật mình.

Lúc này Từ Quang Đế mới phát hiện bên cạnh có động tĩnh, mới nghĩ đến nàng vẫn còn đang ở đây, lãnh đạm nói:

- “Người lui ra đi”

Luru Linh có chút lo sợ không yên, không rõ là sau khi hoàng đế để nàng lưu lại lâu như vậy, sao cuối cùng cũng là khẩu khí lãnh đạm chán ghét như thế? Nàng đã làm sai cái gì? Rõ ràng lúc trước người tựa hồ thực tán thưởng nàng mà...

Nàng thật muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng khi thấy sự lãnh đạm của hoàng đế sau lại vô cùng khiếp đảm. Cuối cùng đành phải thất vọng lắc mình biến mất, sợ chỉ hơi có chút chần chờ, sẽ bị hoàng đế không kiên nhẫn mà xua đuổi. Như vậy nàng đời này kiếp này sẽ không có cơ hội tái kiến Hoàng Thượng nữa!

Vì sao hoàng đế lại là một người lạnh lùng, lãnh đạm như thế? Nữ nhân như thế nào mới có thể lọt vào mắt của hần đây, làm sao cho sự lãnh đạm chán ghét trong mắt của hần biến mất?

Luru Linh thật rất muốn biết, nhưng lại càng sợ biết rằng quả thật tồn tại nữ nhân kia, hơn nữa người đó lại không phải là nàng.

Vẫn là... Không biết thì tốt hơn...

Vẫn là... Hy vọng ai hần cũng không ham...

Tuy rằng bây giờ là cuối tháng bảy, đào mất sẽ tới mùa thu nhưng thời tiết vẫn là cực nóng làm cho người ta khó có thể chịu được. Hồ nước trong Minh Hạ Cung trở thành nơi thật tốt cho bọn nhỏ nghịch nước giải nhiệt, kết quả đầy một hồ ao hoa sen vì thế mà gặp tạo ương, khó thoát khỏi vận mệnh bị thâm bị lạt thủ tội hoa (hoa bị tàn phá).

Nhìn đến hoa sen cần thận bảo dưỡng bị tàn phá, Minh Ân Hoa thật đau đớn trong lòng, nhưng nếu đã thành như vậy rồi cũng chỉ có thể cho người đem ao sửa sang lại. Đem sen chuyển qua một cái ao nhỏ khác, đem đại ao tẩy sạch sẽ, rồi một lần nữa cho nước chảy vào, đem toàn bộ ao trở thành nơi vui chơi cho bọn nhỏ.

Ao rất nông nên không sợ nghịch thủy (ngã xuống nước mà chết đuối), bởi vậy Minh Ân Hoa thực yên tâm mỗi khi bọn nhỏ ở bên cạnh ao chơi đùa, cũng vẫn cho bốn năm người đứng trông, không sợ bọn nhỏ gặp nguy hiểm.

Nhưng là buổi chiều hôm nay, chuyện ngoài ý muốn vẫn xảy ra. Tam hoàng tử Dư Dương chẳng may rơi xuống hồ nước, nghe nói bị thương hơn nửa còn hôn mê bất tỉnh.

“Dư Dương, con của ta! Con ở đâu, con của ta! Vì nương đến đây”

Trương phi sau khi nghe được tin tức, chạy vội mà đến, từ khi bước vào đại môn Minh Hạ Cung bắt đầu khóc kêu, hoàn toàn mất đi lý trí, nhìn thấy vài cung nữ ở bên cạnh của cung nghênh đón, chửi ầm lên: “Các người đừng cản ta! Tránh ra! Kêu Minh Hạ Cung đi ra đây! Kêu nàng đi ra cho ta! Còn nữa, ta muốn gặp con ta, đừng cản ta!”

- “Nương nương, xin đừng bước, thỉnh người an tâm một chút chớ tức giận, lo lắng. Thái y đang ở bên trong chẩn trị”. Tiếp đãi thanh âm của nữ cung là

một cái tát hung hăng.

- “Tránh ra!”. Giọng căm hận, Trương phi đá văng ra người ở ngay cạnh chân nàng ta, rồi nhắm phía phòng ngủ của Minh Ân Hoa mà xông vào. Hành động ngoan độc vừa xuất ra xong, nước mắt lại chảy xuống. Trời ạ... Thái y vẫn còn đang chẩn trị, đây là trọng thương! Nhi tử của nàng, tâm can của nàng, người trông cậy duy nhất của nàng trong kiếp này!

- “Dư Dương, con của ta... Ô... Minh Hạ Cung người thật giỏi, nếu con ta có điều gì không hay xảy ra, ta cùng người liều mạng, cùng lắm thì đồng quy vu tận, ta không muốn sống nữa! Minh Ân Hoa, người ra đây”

Thanh âm một đường vọt thẳng vào trong tầm phòng, sau đó đập vào tầm mắt đầu tiên là hình ảnh Dư Dương bình an vô sự.

Sắc mặt Dư Dương trắng bệch, không biết là do vẫn chưa tiêu tan sự hồi hộp, sợ hãi hay vẫn là bị chính mẫu thân đang điên cuồng của mình làm cho kinh hách, chỉ thấy hần sợ hãi kêu một tiếng

- “Mẫu thân...”

- “Dương nhi! Con không sao chứ? Con có khỏe không? Có đau hay không? Con hãy nói tất cả cho nương biết! Nương nhất định sẽ vì con tác chủ, lần này vô luận như thế nào, Hoàng Thượng cũng không có thể lại bao che cho nàng ta nữa! Có cái gì ủy khuất, con hãy nói ra! Toàn bộ nói ra hết đi, không phải sợ!”. Trương phi kéo con qua, ngồi thẳng thân mình cẩn thận kiểm tra, mỗi một tác đều không buông tha. Nghĩ đến ít nhất sẽ nhìn thấy miệng vết thương không lớn thì nhỏ, nhưng ngược lại, cái gì cũng không tìm được.

- “Dương nhi, con bị thương chỗ nào?”. Nàng lo lắng hỏi.

- “Mẫu thân, con không sao mà. Chỉ là quần áo bị ướt mà thôi, đã cho người thay ra giúp rồi”. Hần sờ sờ đầu tóc còn ẩm ướt, ngập ngừng nói.

- “Làm sao có thể không có việc gì cho được? Hạ nhân truyền lời cho ta nói con bị hôn mê!”

- “Vâng, khi con vừa rơi vào nước, nhất thời kinh hoảng bị hôn mê trong chốc lát thôi, nhưng rất nhanh liền thanh tỉnh lại chắc không đến một khắc”. Dư Dương giải thích. Lại nói: “Là con không tốt, quá mức ham chơi, mới gặp phải tai họa này. Con sẽ thỉnh tội với phụ hoàng, thỉnh cầu người trách phạt...”

Trương phi ngắt lời hắn, kêu lên:

- “Dương nhi, con nói bậy bạ gì đó? Minh Hạ Cung không chiếu cố tốt cho con, hại con bị chấn kinh rơi xuống nước, người nên xin Hoàng Thượng thỉnh tội nên là nàng mới đúng! Đừng rồi! Nàng đâu? Ta muốn tìm nàng lý luận, ta giao cho nàng một đứa nhỏ thật khỏe mạnh, thật tốt như vậy, xem nàng chiếu cố thành bộ dáng gì đây! Hôm nay nàng phải cho ta một lời giải thích mới được!”

Sau khi xác định con không có việc gì, nàng đứng lên, toàn thân tràn ngập chiến lược, đang lúc mải mê tìm Minh Ân Hoa tính toán muốn đem toàn bộ hỏa lực đem ra khai hỏa để chiến đấu một phen! Sau đó ánh mắt chuyển tới trên giường, định trụ, không tự chủ được kinh hô ra.

- “A! Máu!”

Là máu, trên giường có máu, nhuộm đỏ một mảnh, ở trên cầm trù màu trắng lại càng thêm kinh người.

Sau đó Trương phi thấy Minh Hạ Cung, cũng thấy rõ nhóm Thái y đang vì Minh Hạ Cung xử lý miệng vết thương, trên cánh tay trái của nàng có một vết thương thật dài, giống bị lợi khí xẹt qua, theo khuỷu tay kéo dài tới tận cổ tay, có vẻ như miệng vết thương rất sâu, cho nên vẫn còn đang đổ máu. Cho dù đã có ba bốn danh Thái y đang cố gắng cầm máu, nhưng vẫn không hoàn toàn khống chế được.

Nguyên bản Minh Ân Hoa còn đang hôn mê, nhưng do Trương phi tới gây ồn ào như vậy, cũng đã tỉnh táo lại. Thứ đầu tiên đập vào trong mắt nàng là sắc mặt không tốt của Trương phi, trong lòng nàng không nén được tiếng thở dài.

May mắn là đúng lúc rơi xuống nước nàng kịp thời ôm lấy Dư Dương, làm đệm lưng cho hắn; khi ngã xuống ao, một viên thạch (đá sắc) sắc bén xẹt qua cánh tay của nàng mà không phải của Dư Dương làm cho hắn chỉ là bị chấn kinh mà lông tóc vô thương. Nếu là không bảo vệ tốt cho Dư Dương, làm cho hắn bị thương cả đời nàng sẽ bị lương tâm cắn rứt, giờ phút này thật đúng là không chịu nổi lửa giận của Trương phi.

- “Người, người, người là như thế nào chiếu cố hài tử của ta vậy? Người làm sao có thể hại hắn ngã xuống ao, nếu hại Dư Dương nịch thủy thì làm sao bây giờ? Người...”. Trương phi tin tức không đủ, lại vẫn cảm thấy hết thảy mọi lỗi lầm đều là ở Minh Ân Hoa!

- “Mẫu thân, là mẫu phi Minh Hạ Cung đã cứu con, con còn hại mẫu phi bị thương, nếu không phải là do trò nghịch dại của đứa nhỏ, chỉ lo chơi, không chú ý dưới chân, sẽ không bị...”. Dư Dương khổ sở kéo kéo mẫu thân, hy vọng mẫu thân không hung ác với mẫu phi như vậy.

- “Dương nhi ngoan, con mới vừa rồi bị chấn kinh, chính cần nghỉ ngơi an thần cho tốt, ta cho người mang con hồi Vân Dương Uyển, con làm nương bị hù suýt chết, lúc này vô luận con như thế nào đều nên ở bên người vì nương, như vậy nương mới có thể yên tâm”. Nói xong, chỉ thị cho nữ quan của mình: “Trương Lâm, người đem Tam hoàng tử hồi cung đi, sau đó tới Thái Y Viện lấy được liệu tốt nhất nấu thành canh an thần, để Tam hoàng tử điều dưỡng cho tốt.”

Bên trong phòng, trong khoảng thời gian ngắn không hề có động tĩnh. Dù sao nơi này cũng là Minh Hạ Cung, đừng nói chỉ trong Minh Hạ Cung, mà toàn bộ hậu cung hiện tại cũng đều do Minh Hạ Cung định đoạt. Giờ phút này Tam hoàng tử có thể đến Vân Dương Uyển nghỉ ngơi hay không còn phải chờ Minh Hạ Cung gật đầu mới được! Đây cũng không phải là điều mà Trương phi có thể tự tiện quyết định được.

Mệnh lệnh của Trương phi đương nhiên không có khả năng được chấp hành ngay lập tức, tất cả mọi người nhìn về phía Minh Ân Hoa đang nằm trên giường không hề động thủ. Điều này làm cho trên mặt Trương phi vốn đã không có ánh sáng mà nay tâm hỏa lại bắt đầu bùng cháy dữ dội, dường như sẽ lập tức tức giận, nhưng Minh Ân Hoa đã gạt đầu nói:

- “Dư Dương, hai ngày này con tới Vân Dương Uyển ở đi. Mẫu phi cũng an tâm tĩnh dưỡng”.

- “Dạ, mẫu phi. Vậy mỗi ngày con sẽ tới thỉnh an người, nguyện cho mẫu phi sớm ngày Khang phục”. Dư Dương thi lễ đối với nàng, sau đó theo nữ quan đi ra ngoài.

Minh Ân Hoa vẫn đối xử khách khí với Trương phi, nói:

- “Mời ngồi, ta nghngoi một chút thì tốt rồi”

Trương phi mất lạnh chờ ở một bên, nhìn nhóm Thái Y rót cục đem vết thương Minh Ân Hoa xử lý tốt, đợi cho tất cả mọi người lui ra sau, nàng mới mở miệng nói:

- “Ngươi sẽ không cho là ta ở lại vì nói lời cảm tạ với ngươi chứ?”

Minh Ân Hoa cũng không dám nghĩ như vậy. Vì sẽ có người mang về mặt đầy sát ý như vậy để nói lời cảm tạ với người khác sao?

- “Trên thực tế là ta phải xin lỗi ngươi mới đúng. Thật có lỗi vì đã không chiều cố Dư Dương cho tốt, làm cho Dư Dương bị kinh hách”

- “Nói cho cùng, ai mà biết chân chính đáy lòng ngươi nghĩ như thế nào!”

Trương phi đối với tương lai của con tràn ngập sầu lo, cảm thấy không bao giờ có thể chịu được việc để con ở tại địa phương nguy hiểm như vậy nữa, nàng tin rằng sự kiện rơi xuống nước hôm nay mới là bắt đầu thôi, chung quy sẽ có một ngày Dư Dương nhất định sẽ bị thương tổn nghiêm trọng! Cho nên nàng lưu ở lại là vì muốn thảo luận với Minh Ân Hoa.

- “Minh Hạ Cung, ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng cùng ngươi. Hiện tại Hoàng Thượng chỉ đối với ngươi nói gì nghe nấy, người khác nói hấn cũng sẽ không để ở trong lòng, cho nên ta thỉnh cầu ngươi nói với Hoàng Thượng, ngươi không muốn tiếp tục dưỡng dục Dư Dương nữa, cầu Hoàng Thượng cho phép Dư Dương trở lại Sơ Hi Cung đi!”. Nàng tình nguyện trở lại như trước kia, một tháng gặp mặt con vài lần, cũng không cần mỗi ngày đều gặp mặt con như hiện tại nhưng lại luôn phải lo lắng, chịu sự sợ hãi tột cùng.

- “Nếu đây là điều mà ngươi kỳ vọng, mời ngươi tự mình đi thỉnh cầu Hoàng Thượng”. Minh Ân Hoa sẽ không trở thành người truyền lời, hướng chỉ dạy dỗ cho Dư Dương là do hoàng thượng hạ ý chỉ, trước khi Hoàng Thượng chưa chủ động thu hồi lệnh, nàng sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành, không vì bất kỳ lý do gì mà đem nhiệm vụ này bỏ dở nửa chừng.

- “Đừng! Là ta hy vọng Dư Dương có thể rời đi nơi này! Là ta nghĩ, ta muốn vậy, nhưng ta nghĩ, ta muốn thì như thế nào! Cho dù ta ở trước mặt hoàng thượng khóc đến ruột gan đứt thành từng khúc đi chăng nữa, cũng không có tác dụng bằng việc ngươi nhẹ nhàng thổi gió ở bên gối! Ngươi hiện tại đắc thế, tội gì phải làm khó xử ta?”

- “Không phải là ta làm khó ngươi. Chính là, chuyện của Dư Dương, ngươi là mẫu thân nên tới chỗ Hoàng Thượng tự thương lượng. Nếu ngươi có thể làm cho Hoàng Thượng tin tưởng rằng: nếu Dư Dương rời khỏi nơi này sẽ tốt hơn, như vậy Hoàng Thượng tự nhiên sẽ hạ chỉ cho phép Dư Dương hồi Sơ Hi Cung. Nói sau, Dư Dương cũng không phải sẽ vẫn ở mãi trong này cho đến khi lớn lên, sau khi hấn mười tuổi, đủ tuổi tới Trữ Anh Viện rồi sẽ rời khỏi đây thôi, Dư Dương nhiều nhất chỉ ở đây bốn năm nữa mà thôi, huống chi mỗi ngày ngươi cũng có thể nhìn thấy con mình”

Trương phi hừ lạnh:

- “Ta chờ không được bốn năm! Ta muốn hiện tại ngươi khiến cho Dư Dương rời đi! Chỉ cần ngươi nói với Hoàng Thượng là ngươi bận quá, không rảnh rồi để dạy học cho mấy đứa nhỏ, với sự sùng ái mà Hoàng Thượng dành cho ngươi hiện tại ta tin rằng chỉ cần ngươi nói một câu thôi cũng có thể khiến cho việc này có thể hoàn thành!”. Nói xong, ngữ khí lại toan nòng (chua) thêm.

Minh Ân Hoa tính tình nhẫn nại, vẫn hòa nhã nói:

- “Ta sẽ không làm chuyện như vậy. Ta thích Dư Dương, cũng rất thích việc dạy dỗ hấn. Hơn nữa, ta không vì ngươi mà nói dối với Hoàng Thượng, ta còn không bận đến mức mà không rảnh để bồi dưỡng hấn”.

- “Minh Hạ Cung! Ngươi đừng khinh người quá đáng! Đừng cho là ta không biết trong lòng ngươi đang suy nghĩ cái gì!”. Trương phi giận dữ.

- “Ngươi biết trong lòng ta đang suy nghĩ cái gì sao?”. Minh Ân Hoa cười khổ hỏi. Nàng không tin tưởng Trương phi biết trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, bất quá nàng biết, thật ra Trương phi đang lên án nàng cái gì.

- “Ta đương nhiên biết! Ngươi muốn khống chế con ta! Ngươi muốn con ta chết! Hiện tại là Dư Dương, về sau sẽ là đại hoàng tử Dư Huy! Ngươi muốn đem hai nhi tử của Hoàng Thượng xử lý trước, giúp ngươi về sau sinh con sẽ không còn chướng ngại vật! Ngươi đừng cho là ta không biết!”. Trương phi tức giận đến không khống chế được, vọt tới trước giường, cố gắng nắm chặt hai đầu.

- “Ta không cần làm như vậy”. Tuy rằng biết Trương phi sẽ không nghe nàng, nhưng Minh Ân Hoa vẫn nói.

- “Ngươi đương nhiên! Ngươi là muội muội của Minh Ân Nhã! Minh gia các ngươi đều là ý thể hiếp người quá đáng!”. Trương phi nhìn mặt Minh Ân Hoa, nữ nhân trước mắt này không giống Minh Ân Nhã xinh đẹp và tinh xảo như vậy, nhưng thần thái hay hình dáng của nàng, ít nhất cũng có ba bốn phần giống, trong khoảng thời gian ngắn thù mới hận cũ đều tuôn ra mà bùng khởi!

Nửa đời trước của nàng luôn bị Minh Ân Nhã áp bách tới thờ không nổi, mà trông cậy duy nhất khi tuổi già của nàng, chẳng lẽ còn muốn hủy ở trên tay Minh Ân Hoa hay sao?

Đôi tỷ muội này quả thực là khinh người quá đáng mà!

- “Trương phi, ngươi hiện tại không không chế được cảm xúc, cho nên giờ phút này bản cung nguyện ý tha thứ việc ngươi nói năng lỗ mồm, nhưng lần sau không được vi phạm lần nữa nữa, hy vọng ngươi có thể khắc chế mình cho tốt! Minh gia ta, tỷ tỷ ta, hay Minh Ân Hoa ta, ngươi không cần vô lễ vu khống tội đầu.”

- “Ta vu khống tội? Ha!”. Trương phi dữ tợn cười: “Ngươi cho rằng tỷ tỷ ngươi là cái thứ gì tốt đẹp lắm hay sao? Nếu nàng đúng là như vậy vì sao ta mười tám tuổi theo Hoàng Thượng, mà mười mấy năm qua lại chỉ sinh được duy nhất một người con trai? Nhưng lại là lúc gần ba mươi mới sinh được đứa nhỏ này?! Thực tế ta có rất nhiều con! Ta có rất nhiều!”

Minh Ân Hoa hít sâu một hơi, nhắm mắt lại một hồi lâu, mới lấy thanh âm cực nhẹ nói:

- “Tỷ tỷ ta... Mất đi ba đứa nhỏ, ngươi có dám thề... Ba đứa nhỏ chết non kia, lưu sản kia... Cùng ngươi không có chút quan hệ nào? Ngươi dám thề độc hay không? Lấy mệnh của Dư Dương để thề không?”

Sắc mặt Trương phi nháy mắt trắng bệch, thân mình run rẩy lui vài bước, thật lâu sau mới không nên lời.

Minh Ân Hoa nói tiếp:

- “Mặc kệ là ngươi cảm thấy bất công như thế nào đi nữa, nhưng luật pháp của Nhật Diệu hoàng triều còn được ghi rõ trong văn bản: quy định rõ ràng tiêu thiếp, thị thiếp không thể sinh hạ từ nữ sớm hơn chính thê. Ngươi theo Hoàng Thượng sớm nhất, nhưng ngươi không phải chính thê, ta biết một mình ngươi đồ trộm tị tử canh (canh tránh thai), vụng trộm hoài thai một đứa nhỏ, nhưng lại bị bắt phá đi. Sau đó vẫn bị giám thị uống tị tử canh, đến khi Vĩnh Đông Cung sinh hạ nhất tử (đứa con đầu), ngươi mới ngừng uống cho phép được thụ thai. Tỷ tỷ ta là chính thê, là chương gia chủ mẫu, nàng cho ngươi uống thuốc phá thai, mặc kệ là nàng có nguyện ý hay không đều phải làm như vậy, đây là quy định của luật pháp quốc gia. Ngươi có thể hận nàng, nhưng nàng không làm sai.”

Có một số việc nàng chưa bao giờ nói, nhưng không có nghĩa là nàng không biết. Trước kia nàng từng vì tỷ tỷ phần hận, bất bình, hận không thể hung hăng trả thù tất cả những kẻ hại tỷ tỷ mất đi từ nữ, mất đi sự khỏe mạnh, mất đi tánh mạng. Mọi người đều có tư tâm, nên đương nhiên chỉ biết vì mình và người nhà mà suy nghĩ, cho rằng nhất định đều là lỗi của người khác, tỷ tỷ đáng thương cuối cùng đã bị ám hại như vậy.

Nhưng sau đó nàng biết, đây là gia đình hoàng thất nên tất nhiên sẽ có đấu tranh, không có chút gì là tà ác hay thiện lương, cũng không có đúng sai, chỉ có thắng bại. Trước kia nàng nghĩ mãi không thông vì sao tỷ tỷ bị hại thành như vậy, mà vẫn có thể có biểu tình bình thản như vậy, trên mặt lúc nào cũng chỉ mang theo nụ cười khổ thân nhiên, tiếc nuối, mà hoàn toàn không có oán hận.

Nhưng hiện tại nàng đã dần dần hiểu được, mặt cười khổ kia của tỷ tỷ, là cười chính mình, tại đây, bên trong trận đánh này, mặc dù có được nhiều ưu thế, nhưng chung quy lại vẫn bị thua.

Bị thua, mất đi tánh mạng, mất đi cơ hội làm bạn cả một đời ở bên người Thiên Triệt, cho nên nàng cảm thấy phi thường tiếc nuối.

Nếu trong lòng tỷ tỷ có oán hận, thì phải là hận chính mình khi thời gian mà sinh mệnh của mình dừng lại ở bên người Thiên Triệt quá ngắn, không kịp lưu lại dấu vết khó quên, hẳn sẽ không nhớ tới nàng suốt cả một đời một thế này.

- “Ngươi... Nói này đó... Ngươi muốn thế nào!”. Trương phi ngoài mạnh trong yếu cường chống kêu.

Minh Ân Hoa lắc đầu:

“Ta không muốn thế nào cả, giống như ta không nghĩ làm thế nào đối với Dư Dương. Mặc kệ ngươi tin hay không”. Có thể là thuốc giảm đau uống xong bắt đầu có hiệu lực, nên Minh Ân Hoa cảm thấy muốn ngủ, vì thế nói với Trương phi:

- “Dư Dương vừa bị kinh hãi, ngươi trở về bồi bồi hắn đi. Ta muốn nghỉ ngơi, ngươi lui ra đi.”

- “... Ta thực hận thái độ cao cao tại thượng này của các ngươi!”. Trương phi cắn răng nói. Nàng chính là chịu không nổi việc Minh Ân Hoa ý vào xuất thân hiền hách liền vênh mặt hất hàm sai khiến người khác!

Minh Ân Hoa thân nhiên, trào phúng cười nói:

- “Nếu ngươi là ta, chắc chắn càng cao cao tại thượng gấp trăm lần so với ta!”

Trương phi cuối cùng cũng biết đến sự lợi hại của cái miệng Minh Ân Hoa! Trước kia rốt cuộc là ai nói Minh Ân Hoa yếu đuối khả khi, không dám cùng người kết thù kết oán? ! Chẳng lẽ hết thấy đều vì được sủng ái cho nên mới trở nên kiêu ngạo như vậy sao? !

- “Ngươi cứ việc đắc ý đi! Ta xem ngươi tự đắc được tới khi nào. Đừng quên, qua mười hai ngày nữa, chính là ngày mùng tám tháng tám, đó là ngày Hoàng Thượng nạp tân phi!”

- “Công việc chuẩn bị cho đại hôn của Hoàng Thượng, đều là do ta xử lý, ta làm sao có thể quên”. Minh Ân Hoa cười nhẹ, nhả hạ ngáp một cái.

Trương phi cười lạnh:

- “Ngươi cứ tận lực chê cười ta đi! Ngươi hiện tại được sủng ái, cũng bắt quá là bộ dáng trước kia của ta mà thôi; mà ngươi hiện tại cười nhạo ta, chính là bộ dáng về sau của ngươi!”

- “Ta không cười nhạo ngươi...”. Minh Ân Hoa bắt đắc dĩ nói.

- “Ta sẽ chờ xem! Xem sau khi ngươi trở nên giống chúng ta, có thể so với chúng ta càng thất thố, càng thật đáng buồn, càng đáng ghét!”. Trương phi phẩy tay áo bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Đêm ngày bảy tháng tám,

Toàn bộ hoàng cung đều ngập tràn trong niềm vui sướng, mọi người thức trắng suốt đêm, mai là ngày cuối cùng hoàn tất các nghi thức đại hôn. Mỗi một chi tiết đều phải cân nhắc lại, mỗi một bộ đều phải luyện tập một lần nữa, mỗi một đồ vật đều phải lau chùi không còn chút bụi, tuyệt đối không thể tha thứ nếu có bất kì một dấu vết không hoàn mỹ xuất hiện.

Quan bộ Lễ, quan sở bộ Nội Vụ cũng không ngừng đi lại ở khắp nơi trong hoàng cung: Tư Lễ Giám, Ngự Dụng Giám, Thượng Y Giám, Thượng Thiện Giám, Thượng Bảo Giám, Tư Thiết Giám, Chung Cổ Tư, Chức Nhiệm Cục, không có một chỗ dám quên, bọn họ giám sát gắt gao, ánh mắt lao hần nhìn thẳng, chặt chẽ chú ý yêu cầu ngày mai phải hoàn mỹ nhất.

Ban đêm, mọi người trong hoàng cung ai nấy cũng đều chú ý vào công việc của mình, chừ vị cung tần hậu cung tâm tình cũng khẩn trương không kém, cũng phải đem triều phục chuẩn bị tốt, cũng sửa soạn hoàn hảo một phen để có thể tham dự đại hôn ngày mai, hướng đến chính phi, sủng phi triều bái hoặc bị triều bái án phẩm chồng cao chồng thấp thấp.

Mà nhân vật chính của diễn lễ long trọng ngày mai, vạn dân đều chú ý thế mà hoàng đế lại không đếm xỉa gì đến, một mình thanh thân tự do.

Từ Quang Đế tới nay hẳn là đi dâng hương, đến trước Thái Miếu tế bái thiên địa cùng liệt tổ liệt tông, phải tĩnh tọa ở tông miếu một đêm để cầu khẩn. Mỗi canh giờ đều phải tế thượng một mảnh hương cầu mong quốc thái dân an, không thể làm cho lư hương tắt lửa được, lấy hình thức này tỏ vẻ truyền thừa hương khói, kéo dài không dứt như điểm báo cho một cuộc hôn nhân viên mãn.

Giờ phút này, người hẳn phải ở trong Thái Miếu, vì sao xuất hiện ở Minh Hạ Cung? Trên giường của Minh Ân Hoa? Minh Ân Hoa với việc này cũng có chút nghi hoặc nhưng thực sự cũng không nghĩ ra đáp án nên nàng không hỏi.

Nếu nàng là Hiền Tuệ hoàng hậu, hoặc tương lai trở thành Hiền Tuệ hoàng hậu vì mục tiêu phấn đấu cả đời, một khác như vậy nàng theo hoàng đế bước vào trong cung thất, mặc triều phục vào, đội phi quan, xá tiểu tình, cố đại cục, quỳ thẳng trước mặt hoàng đế, tận tình khuyên can Người cấp tốc quay lại Thái Miếu, chớ vì tư tình mà làm ra hành vi có lỗi với lễ pháp quốc gia, khiến người trong thiên hạ lên án... Nhưng nàng không phải hoàng hậu, cũng không muốn bị người trong thiên hạ khen già dặn, biết lo nghĩ như thế. Nàng chỉ mong mình chính là nữ nhân được hoàng đế yêu.

Nàng tận tâm làm hết thảy, mặc kệ nhiều việc, nhiều mệt, nhiều nan đều là cái giá trả cho cách yêu của nàng. Nên nàng không cần hoàng đế cảm động cũng không cần vạn dân khen, càng không cần phải ngẩng đầu đều nghĩ xem có liên quan đến quốc gia đại sự không, vì vua mà cống hiến, đương nhiên, nếu sau khi xét kĩ, kiếp này đều có thể đứng bên người, trở thành nữ nhân mà hẳn coi trọng, thì nàng đương nhiên phải tranh thủ.

- “Ngày mai chẵn chẵn là lần cuối cùng trăm nạp thê. Cũng tốt, bớt việc...”. Thanh âm hoan ái qua đi, cúi đầu oa oa, có một loại hương vị ái muội triền miên.

- “... Sao lại có thể nói là bớt việc? Các nàng đều rất đẹp mà...”. Nàng nhẹ nhàng nói xong, không để trong giọng nói mang theo cảm xúc bí mật. Gương mặt ẩn trong bóng đêm, tâm tình ẩn trong lời nói.

Hắn cười nhẹ, hơi thở cổ ý phát trên hai gò má, sau gáy của nàng, nàng ngứa muốn thoát ra nhưng hai tay hắn vẫn ôm nàng.

- “Rất đẹp phải không? Lần trước nàng mang hai tiểu hài tử đi tham quan Uẩn Tú Viện thấy thế nào?”
- “Đều rất mỹ lệ. Hoàng Thượng cũng không gặp qua sao ? Lần trước Ngân Hà yến...”
- “Họa đại nùng trang, lại đứng xa như vậy , tuy đẹp nhưng không rõ mỹ pháp như thế nào”.
- “Ngài cũng không cần phân thanh các nàng, chỉ mình Hải Cơ công chúa cũng đủ để khuynh quốc khuynh thành “
- “Hải Cơ công chúa quả thật là đẹp !”. Từ Quang Đế đồng ý.
- “Đúng vậy...”. Nàng thờ dài.
- “Nghe nói nàng cùng các nàng ở Uẩn Tú viện tỷ thí các loại tài nghệ phải không?”
- “... Đúng vậy. Hơn nữa thần thiếp vô năng nên bị thua”. Lại ca thán. Hoàng đế lão gia còn có chuyện gì là không biết đâu? “May mà một bên Liễu trợ giáo ra tay tương trợ, giúp thần thiếp vãn hồi một chút thể diện”.
- “Bị thua ?”. Ngón tay thon dài của hắn chạm đến cằm nàng, từ từ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hướng về phía hắn tiếp tục hôn.

Thân mình nàng run rẩy nghênh đón nụ hôn của hắn, không thể khống chế khát vọng được ôm hắn, vì thế thuận theo khát cầu trong lòng, vươn hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, làm cho thân mình hai người càng thêm gần sát, càng gần, không có một khe hở.

- “Minh Hạ Cung của ta vạn năng như thế, làm sao có thể thua ? Nàng cố ý đúng không?”. Hắn cũng ôm sát nàng
- “Không thể nào, Hoàng Thượng. Thần thiếp tài nghệ quả thật xa không thể bằng...”. Hai người ôm nhau thật chặt nên khi nàng mở miệng nói chuyện, hai phía môi anh đào không ngừng chạm nhẹ lên môi hắn thần mật như tán tình cầu dụ... .
- “Nàng...”. Từ Quang Đế dễ dàng bị khơi dậy dục vọng, lại lần nữa áp chế nàng, lấy môi trừng phạt khắp trên khuôn mặt nàng, trên người phóng đảng bừa bãi.
- “A...”. Nàng kinh hô.

Từ Quang Đế đột nhiên nghĩ đến trên cánh tay nàng có thương tích, dùng một chút, hỏi:

- “Tay đau không?”
- “Không đau. Đã tốt lên rồi ạ...”

Nàng dùng sức ôm lấy cổ hắn, nghênh đón cuồng dã của hắn, Từ Quang Đế cúi đầu cười.

Sóng cuồng tình nổi lên Minh Ân Hoa thở gấp liên tục, nhưng không né tránh. Nàng đã hiểu được cái gì gọi là tình dục, vượt qua bao nhiêu ngày ngày ngô vô thổ, đôi mắt cùng nam nhân tác hoan, nàng luôn toàn tâm toàn ý, không cảm thấy thẹn.

Người này là nam nhân nàng yêu ! Tâm của hắn, thân của hắn nàng tất cả đều để ý, nàng muốn cho hắn hoàn toàn, giữ lấy hoàn toàn ! Hắn đi vào nàng, chính là của nàng ! Chỉ thuộc về một mình nàng!

Hắn tác hoan cho nàng, sao không phải là nàng đã tác hoan cho hắn chứ? !

Cho dù chỉ có được một khắc ngắn ngủi cũng tốt, một canh giờ cũng tốt, một ngày cũng tốt, sau đó hắn đi rồi biết đâu kiếp này sẽ không đến nữa. Nhưng hiện tại hắn là của nàng! Của nàng!

Nhiệt tình của nàng khiến Từ Quang Đế kinh hỉ, nàng không dùng ngôn ngữ để nói với hắn rằng nàng yêu hay ái mộ hắn nhưng thân thể của nàng luôn như thế lớn mật đón ý nói đùa, cho hắn biết hắn quả thật cũng làm cho nàng đạt đến khoái hoạt. Loại khoái hoạt này là song phương mà không phải chỉ là nam nhân đòi lấy, nữ nhân kính dâng, không phải chỉ là nam nhân phát tiết thú tính, mà nữ nhân tất cả đều giống nhau như một vật hiến tế có hi sinh nhẫn nại, nếu biểu hiện ra một chút khoái hoạt dường như sẽ bị thiên lôi đánh xuống.

Nữ nhân luôn cho rằng hoan ái là vì đạt tới mục đích thần thánh : sinh con, vì nam nhân truyền hương khói nên không thể biểu hiện ra khát vọng đam mê với tình dục, sợ bị gọi là lỗ mãng.

Nam nhân sẽ không thích nữ nhân như vậy, ít nhất là Từ Quang Đế không thích. So với mấy năm qua hắn đây là nguyên nhân khiến cho hắn có thể vẫn lãnh đạm đối đãi công bằng với các thần thiếp. Hắn cảm thấy chuyện trên giường làm cho hắn đàn độn vô vị, hoan hảo cõi ai cũng đều như nhau. Lúc đầu có thể vì ham mới mẻ mà có mới nói cũ, nhưng sau đó, nữ nhân dù mới dù cũ, đều chẳng có gì khác biệt.

Làm chuyện trên giường đôi khi cũng là một việc cần thiết cho chính trị, làm dậy lên thanh tâm quả dục cần chính của đế vương, tuyệt không khó khăn.

Tuy rằng thân mình lại lần nữa lửa nóng giao triền, nhưng vẫn có một khối khí tự trước ngực của Từ Quang Đế làm cho trái tim hắn nhảy lên lung tung. Nữ nhân này luôn làm hắn loạn nhịp ! Hắn nên làm thế nào với nàng thì tốt đây ?!

Nàng đối với hắn rất đề phòng, luôn khách khí, không nói thật tình cũng không oán giận ủy khuất, cho dù là thời khắc động tình giao nhau triền miên như vậy cũng đem tâm phòng thủ cẩn thận. Có lẽ là không nghĩ thì hắn thêm phiền, nhưng không phải thường ngày đối với hắn rất đề phòng sao ?!

Nàng làm sao có thể nhiệt tình như vậy ?!

Nàng cẩn thận với một quốc quân như hắn nên không thể đối với hắn hoàn toàn không cảnh giác dù là lúc này! Trong lòng nàng rối cuộc suy nghĩ gì? Nàng để ý đến tột cùng là cái gì?

Ai, hắn thật sự không hiểu nàng...

Phiền chán như vậy, làm cho hắn hối hận vì đã chạy từ Thái Miếu đến đây.

Hắn thừa nhận động cơ đi vào Minh Hạ Cung không phải là có ý định tốt. Lúc đầu chỉ muốn nhìn nàng một chút, xem thái độ của nàng với việc vị quân vương hôn phu mình sắp nạp thê tỏ ra như thế nào? Trước mắt nàng là kiều nữ độc sủng nơi hậu cung, hôn sự của hắn đối với nàng có thật sự là một sự đã kích lớn không?

Hắn nghĩ đến nàng nếu không phải biểu hiện thất hồn lạc phách thì cũng là biểu hiện ra một hiền đức thê tử khoan dung rộng lượng, nhưng cũng không phải. Nàng đầu tiên là kinh ngạc khi hắn đến, sau là ôn nhu hầu hạ hắn thay quần áo, khi hắn ôm nàng dịu ngoan làm cho hắn muốn làm gì thì làm. Cái gì cũng không hỏi, toàn tâm nhập đầu cùng hắn trong hoan ái, không có oán giận, không có khuyên giớ, chỉ làm cho hắn cảm thấy nàng thật sâu không muốn xa rời...

Từ Quang Đế chán chán rằng nữ tử này là đã yêu hắn.

Hắn sợ dĩ biết là vì nàng nguyện ý cho hắn biết!

Về phần nàng không muốn làm bộ phận thăm dò cho hắn, hắn cũng chỉ có thể hãm ở trong sương mù, tiếp tục chẳng phân biệt được phương hướng mà lạc đường.

Khi hắn phát hiện mình đã muốn nhìn ánh mắt chăm chú của nàng nhiều lần, một nguy cơ khiến hắn vô số lần ngăn chặn đánh lạc hướng sự chú ý của nàng, lần nào cũng thất bại. Với nàng, hắn muốn, muốn không ngừng.

Nguyên nhân làm nàng chăm chú nhìn đến từ sự giám thị, khống chế, lợi dụng tất yếu, hắn rõ ràng đã khiến nàng trở thành một chương ngại chính trị, không cho nàng có tội, mà hắn phải hoàn toàn cầm quyền, cho nên Minh gia không thể phát triển an toàn và phải bị đã kích.

Vì thế hắn sủng ái nàng, chờ nàng nhân cơ hội đắc thế mà ở phía sau cung gây sóng gió, vì mưu lợi cho gia tộc mà tham gia vào chính sự, sau đó làm cho việc xấu của nàng loang lổ khiến toàn thiên hạ ai ai cũng biết.

Hắn luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt để Minh Ân Hoa tự mình trải qua những chuyện đó, lúc đầu nghĩ định làm một màn sủng phi lần nữa, hắn đem nàng sủng lên tận trời, đem cấp cho nàng phúc uy quyền hạn xem nàng sẽ cùng các thị thiếp tranh đấu như thế nào. Tranh quyền như thế nào, áp chế người khác như thế nào, bị quyền lực ăn mòn như thế nào, kết cục cuối cùng là bị hắn chán ghét.

Nhưng nàng không ngoan, không diễn chiếu theo truyền thống lịch sử trăm ngàn lần. Hại hắn mất lạnh chuyển thành cười lạnh, chuyển thành sự nghi ngờ cô căn cứ, sau đó hứng thú, cho tới bây giờ đúng là nói không nên được lời ảo não nào !

Hắn ảo não, bởi vì nàng khiến hắn thích thú. Không nên là như vậy! Nhưng cũng đã là như thế này.

Minh Ân Hoa không giống Minh Ân Nhã, không giống như người nhà họ Minh, không giống một nữ nhân. Hắn không biết tại sao có thể như vậy, nhưng đó là điều đặc sắc của nàng, làm cho nàng trở thành một cung phi chưa từng xuất hiện trong lịch sử vương triều, độc nhất vô nhị, tương lai không có khả năng sẽ còn có người như vậy.

Hắn nguyện ý vì bất đồng của nàng, vì vài phần kính trọng của nàng mà sửa đổi tính làm chuyện gì đó sao ?

Không, hắn không thể.

Mặc kệ nàng là một nữ tử tuệ như thế nào, yêu thích hắn cỡ nào, ngày sau nàng đều nhất định sẽ hận hắn?

Nghĩ đến đây, hắn dùng lực hôn cắn vào môi nàng, không có phóng khinh lực đạo, mặc kệ đôi môi anh đào bị hắn hôn, khi tham dự diễn lễ ngày mai sẽ làm nàng khó xử như thế nào, chắc chắn là không thể không bị chê đến thâm...

Vì phi tử ngày mai tiến cung bao gồm có Hải Cơ công chúa, trước khi tiến cung đều được đưa đến Uẩn Tú Viện để học đầy đủ các quy tắc hoàng gia trong cung, Phong Tú công chúa, Vĩnh Như quận chúa dạy. Khi đó hắn nghĩ Phong Tú công chúa nhất quyết yêu cầu Minh Ân Hoa đến Uẩn Tú viện, tuyệt không đơn giản chỉ là để dạy học trao đổi như vậy, chủ yếu là cho Minh Ân Hoa xem một chút nhan sắc.

Tự nhận là tài nữ bậc nhất của hoàng gia, Nhật Diệu hoàng triều nữ học giả Phong Tú công chúa đối với Minh Ân Hoa lại chỉ có một chữ « địch ». Trừ khi chính miệng hắn tán dương Minh Ân Hoa mới học lão nhân gia chọc nàng không còn gì để nói, một điểm khác đến từ gian chó đánh mèo.

Phong Tú công chúa mười mấy năm qua vẫn muốn cho nữ nhi của mình kết thân cùng hoàng đế, cố gắng cả đời đều vì hưởng thụ tôn vinh từ hoàng thất. Trước kia nàng có hai nữ nhi, năm đó nàng đã dốc toàn tâm toàn lực dùng tất cả các biện pháp để có vị trí hoàng tử phi cho con gái mình, không ngờ hai

gã hoàng tử kia bây giờ không phải tử vong thì cũng bị đi lưu đầy. Bất quá dã tâm của nàng không chết, thừa dịp lần này Tử Quang Đế tuyển tân phi, cường bức đem nữ nhi nhỏ tuổi nhất vào trong danh sách tử nữ, lúc ấy người gánh vác công việc là Vĩnh Đông Cung không dám đắc tội với Phong Tú công vương đành thuận ý làm theo. Bất quá Tử Quang Đế từ đầu tới cuối đều không có nhu cầu tuyển biểu muội này, bút trưởng này, Phong Tú công chúa đem toàn bộ công việc chọn tử nữ đặt lên đầu Minh Ân Hoa.

Uẩn Tú viện một hàng, Minh Ân Hoa bị năm “tỷ muội” tương lai tranh khảo cầm kì thi họa, nàng không gọi là đại tài nghệ nhưng mà tranh tài cùng một lúc với năm người thì không thể, hết thấy những nữ nhân này nếu không có Phong Tú công chúa làm chỗ dựa phía sau lưng tuyệt đối không có gan cùng Minh Ân Hoa gây khó dễ ? Phải biết rằng, hiện tại toàn bộ cung vua cơ hồ đều nằm trong tay Minh Ân Hoa, chỉ kém là không có chức danh chính thức mẫu và quan trên đầu mà thôi.

Nếu Minh Ân Hoa lòng dạ hẹp hòi một chút, ánh mắt thiên đoán một chút, trừng mắt tất báo một chút, những người đó thậm chí không cần chờ tiền cung đều sẽ bị giết chết.

Nhưng nàng không phải là người như vậy, nàng sẽ không làm vậy, nàng không phải một nữ tử bình thường, nàng là Minh Ân Hoa.

Minh Ân Hoa...

- “Ân Hoa...” Đây là tên của nàng.

- “... Hoàng Thượng?” Nàng kịch liệt thờ dốc, cơ hồ thờ không nổi, cố gắng đáp lời.

- “Ân Hoa...” Hẳn chính là muốn gọi tên của nàng.

- “Hoàng...” Nàng dừng lại, không gọi Hoàng Thượng, rốt cuộc nhìn không được động tình, cúi đầu, cúi đầu, lấy một thanh âm đến chính mình nghe cũng không được, nói: “Thiên Triệt... Triệt...”

Nàng không biết hắn có nghe được không, có lẽ không, ở kích tình cao nhất chỗ, bọn họ ý thức một mảnh trừu bạch, ai nói gì đó, ai lại nghe được?

Một khắc hân hân nhẹ một tiếng, nàng biết thanh âm nhất định đã bị nghe được, vì thế khẽ gọi :

- “Ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người...”

Nàng thực bình tĩnh, nàng thực lý trí, nàng biết hết thấy này đều là điều tất nhiên.

Nàng nghĩ đến mình đã muốn chuẩn bị tốt hết thấy nguyên vẹn để đối mặt sự thật, bởi vì nàng không khóc, không nháo, không tìm bất kỳ kẻ phiên toái nào. Đại hôn buổi tối, sau khi yến hội kết thúc, nàng đi ngủ thật sớm, ngủ thật sự sâu, nàng thực vừa lòng với biểu hiện của chính mình.

Nàng cái gì cũng đều có thể khống chế được như bình thường, lại khống chế không được khổ sở của mình.

Nàng không có cách nào bảo bản thân không cần phải khổ sở...

Hoàng đế đại hôn, bãi hướng ba ngày. Sự việc được tổ chức thận trọng vô cùng, chủ yếu là lần đại hôn này mục sở nạp chính phi Tàng Đông Cung, nhưng tân tiền nhiệm Tàng Đông Cung nhưng đường đường là công chúa, đương nhiên muốn đối đãi đặc biệt, lấy hữu nghị đối với Nội Hải Quốc làm trọng.

Đêm đó bị hân hân cản tạo ra hồng ứ, còn thần nhiên thượng trên cánh môi của nàng không sai chút nào. Miệng của nàng cắn cắn, giờ phút này có lẽ đang ở trên người mới chế tạo lạc ngăn giống nhau? Chỉ cần hân hân nguyện ý, mọi thứ hân hân đều dễ dàng có được chứ được xá gì một trái tim của một nữ nhân.

Tóm lại, nàng biết, tháng tám ngày tám là ngày đại hôn, trên đời này lại có thêm nữ nhân yêu hân, các nàng hội tị mị kế hoạch thế nào để có được trái tim hoàng đế, làm cho ân sủng không suy.

Minh Ân Hoa rất thất vọng. Mặc dù nhất thời giãy dụa trong tâm lý khó chịu nhưng nàng cũng không cho mình đắm chìm lâu trong loại cảm xúc đó. Nàng sẽ không để mình rạp khuôn bước theo Kim Thu Cung, nếu nàng cũng giống như Kim Thu Cung dễ dàng bị khuê oán đến sinh bệnh như vậy, thì tình yêu kia đối với Thiên Triệt quá yếu ớt !

Yêu mà không chịu nổi đả kích đó không phải là tình yêu chân chính. Dung túng mình nhận thua rất đơn giản bởi rốt cuộc không cần cố gắng cũng có rất nhiều cái có lấy để tha thứ cho chính mình. Dù sao kiên trì vốn là một cách thực gian khổ, kiên trì không có nghĩa là chung hội đợi cho hồi quý, có lẽ cố gắng cả đời, đem hết tâm huyết âu yếm nam nhân kia cũng sẽ không bị cảm động.

Nữ nhân có được quá nhiều tình yêu của hân, tình yêu đối với hân mà nói là cái giá rẻ, nên đã không thể có cách khiến cho hân cảm động.

Cho nên nàng thương hân, cũng không vọng tưởng sẽ làm hân cảm động. Nàng chỉ là vì tình yêu của mình mà trả giá thôi, tuy rằng yêu hân là một việc vất vả.

Hắn không chỉ là nam nhân nàng yêu mà còn là trượng phu của nàng, là nam nhân duy nhất trong khắp thiên hạ này hợp tình hợp lý để nàng yêu. Cho nên cho dù vất vả cũng bởi vì chỉ có hân làm nàng cảm thấy ngọt ngào.

- “Nương nương?”. Minh Thúy đi vào thư phòng, đến bên người nàng nhẹ nhàng gọi .

- “Sao thế? Có chuyện gì?”. Minh Ân Hoa giật mình hoàn hồn, mới biết được mình lại thất thần, cầm sách trên tay cả nửa ngày cũng không lật được vài tờ.

- “Lư Linh cầu kiến, có việc bẩm báo, đang ở bên ngoài chờ”

- “Vậy cho nàng ấy vào đi”

- “Còn có một chuyện...”. Minh Thúy nhỏ giọng nói.

Minh Ân Hoa nghi hoặc nhìn Minh Thúy thần sắc cẩn thận. Hỏi:

- “Làm sao vậy?”

- “Đại thiếu gia cho người truyền lời tới, nói lão phu nhân thân thể có bệnh nhẹ, cực kì thương nhớ nương nương. Nếu có thể, hy vọng nương nương xin Hoàng Thượng ân chuẩn về Minh gia thăm người thân mấy ngày.”

- “Mẫu thân bị bệnh? !”. Minh Ân Hoa nhất thời tâm loạn, vội vàng đứng dậy hỏi: “Thực nghiêm trọng sao? Vì sao đến giờ mới nói...”. Đột nhiên ngưng lại, tỉnh táo lại, nhìn Minh Thúy.

Minh Thúy lẳng lặng nhìn Minh Ân Hoa. Chủ tớ ở cùng với nhau đã gần hai mươi năm, tâm ý sớm tương thông có rất nhiều lời không cần phải nói hẳn ra. Trong cung phân đông mọi người đều hiểu, dù ở đây có nhiều tai mắt nhưng cũng không phải chỗ có thể nói chuyện.

Minh Thúy im lặng trong chốc lát, chậm rãi nói:

- “Lão phu nhân rất nhớ nương nương, suốt ngày nhớ, cơm nước không màng, chén thuốc cũng không chịu uống. Đại thiếu gia thật sự lo lắng không thôi.”

- “Ta đã biết. Ta sẽ thỉnh cầu Hoàng Thượng, ra chỉ xuất cung”. Minh Ân thờ dãi, nói: “Không còn việc gì khác thì cho Lư Linh vào đi.”

- “Dạ !”. Minh Thúy lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát, một thân trang phục trung tính Lư Linh bước vào, làm gián lễ xong, coi nàng nhất quán lời ít mà ý nhiều báo cáo:

- “Mới vừa rồi, Liễu Lệ Trì ở Tĩnh Xu thư quán dùng từ động chạm tới Tàng Đông Cung, bị Tàng Đông Cung sai người vả miệng”

Cái gì! Minh Ân Hoa đứng lên, một cổ khí giận xuất hiện trên mặt.

Hai người kia đã xảy ra chuyện gì? Nhanh như vậy mà đã xảy ra chuyện rồi sao ? !

Hai người này bắt đầu kết thù với nhau từ lần thử văn trong Uẩn Tú viện. Nàng đã cho Liễu Lệ Trì hồi Uẩn Tú viện tiếp tục trợ giáo, bởi vì chung tình với Hoàng Thượng, đối với Hải Cơ công chúa là nữ nhân sắp gả cho đế vương, tâm hồn sớm đã đầy oán hận, chưa từng hòa nhã chút nào. Ở cuộc thử tài lần trước, lại lấy thi liên đối câu đánh bại Hải Cơ công chúa, Hải Cơ công chúa vẫn nuốt không trôi nổi giận này.

Khi đó Minh Ân Hoa đã nghĩ, sau ngày hai người này gặp lại nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó không may. Vì đề phòng tình huống đó, nàng đem Liễu Lệ Trì triệu hồi Uẩn Tú viện cho nàng làm chương quản Tĩnh Xu thư quán để các nàng không có cơ hội đối diện với nhau.

Không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này nên ai cũng không ngăn cản được.

Hải Cơ công chúa kia tâm cao khí ngạo , là người có oán tất báo , lại thấy giờ đây địa vị của mình đã cao cao tại thượng, được sủng ái, liền khăn cấp chạy đến Tĩnh Xu thư quán tìm Liễu Lệ Trì báo thù... Kì thật cái này tính là cừu hận gì đâu ? Chỉ là chi tranh một chút mặt mũi thôi, cảm thấy mất mặt, nhưng động tĩnh lại muốn làm lớn chuyện như vậy thì cũng quá bừa bãi rồi đi.

Người thức thời đối với việc này phải tỏ ra khoan dung cho dù mất mát nhiều, chẳng lẽ trên đài đấu võ mồm diễn võ dương oai chưa đủ, còn muốn đánh người nâng không dậy nổi mới vừa lòng sao?

Thật sự là nữ nhân phiền toái. Cũng chẳng khác gì những nữ nhân khác !

Mới tiến cung tám ngày, toàn bộ tình thế trong hậu cung nàng ta còn chưa tìm hiểu rõ, lại đi gây thù chuốc oán, không phải ngu ngốc thì là cái gì!

Liễu Lệ Trì quả thật chỉ là một nữ quan nhỏ nhoi, mà Hải Cơ công chúa đường đường là chính phi Tàng Đông Cung, đối với nữ quan đó hoàn toàn có thể tùy ý sai sử, thậm chí xuống chỉ xử phạt. Nhưng nàng có biết Liễu Lệ Trì là người của Vĩnh Đông Cung hay không ?! Mà Vĩnh Đông Cung cũng không phải dễ chọc !

Mặc kệ Vĩnh Đông Cung cùng Liễu Lệ Trì có tình cảm thâm hậu hay không, Liễu Lệ Trì bị đánh chẳng khác nào đánh vào mặt của Vĩnh Đông Cung, vô luận như thế nào đều xem như đắc tội với Vĩnh Đông Cung !

- “Liễu nữ quan hiện tại như thế nào?” Minh Ân Hoa hỏi.
- “Nàng bị đánh hai mươi chưởng, dung thương sứt môi xỉ lạc” * sứt môi rụng răng *
- “Quá mức.” Minh Ân Hoa thở sâu. “Đưa đến Thái y viện chưa?”
- “Đã đưa đi rồi ạ”

Minh Ân Hoa gật đầu, đi ra thư phòng, một bên nói với Minh Thúy:

- “Trở về phòng thay quần áo, ta muốn đi Thái Y Viện.”

Lưu Linh đi theo phía sau Minh Ân Hoa. Minh Ân Hoa suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn nàng, nói:

- “Lưu Linh, ta cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi đi Tăng Đông Cung, bảo hộ Tăng Đông Cung an toàn.”

Lưu Linh thấy khó hiểu vì sao nàng lại hạ mệnh lệnh này, cho nên khuôn mặt lãnh đạm mang theo một chút nghi hoặc. Đây là muốn nàng giám thị Hải Cơ công chúa sao?

Minh Ân Hoa nói:

- Bảo hộ hảo nàng ta. Nàng ta là Nội Hải Quốc công chúa, không thể để xảy ra điều gì ngoài ý muốn ở trong cung.”

Có lẽ là nàng lo nhiều nhưng nhiều khi phòng bị một chút cũng tốt. Vịnh Đông Cung, Liễu Lệ Trì hai người cũng không phải là nhân vật dễ dàng từ bỏ ý đồ. Hơn nữa Liễu Lệ Trì bị đánh cho hủy dung nhan nhòa, đối với một mỹ nhân mà nói, so với lấy đi tính mạng của nàng còn nghiêm trọng hơn, về sau chắc chắn còn nhiều việc phát sinh ra.

Ai...

Nàng vẫn đang nghĩ một lý do để xuất cung...

Từ sau đại hôn, Từ Quang Đế lần đầu tiên nhìn thấy Minh Ân Hoa.

Hôm nay là mười bảy tháng tám, bọn họ đã có hơn mười ngày không gặp nhau.

Cũng bởi bận rộn, cũng là hấn muốn đợi Minh Ân Hoa cầu kiến. Không thể nói rõ tâm tư cái gì, nhưng hấn đang đợi, đợi Minh Ân Hoa chủ động cầu kiến hấn mới có thể thấy nàng. Cho dù đã vài lần hấn đều nhịn không được tưởng sẽ chạy ngay đến Minh Hạ Cung, nhưng hấn lại luôn kiềm chế mạnh mẽ, trấn an trái tim đang trăn động của mình, tự nói với bản thân: chờ ngày mai đi, nếu ngày mai nàng không tới, hấn sẽ đi.

Ngày mai lại ngày mai, biến thành một loại cố chấp không thể nói rõ, cố chấp phải chờ nàng tới bằng không tuyệt không thỏa hiệp! Ngay cả chính mình nghĩ đến cũng cười, tốt, xem ai không qua được hấn!

Nhìn thấy nàng, hấn mới biết được mình muốn gặp nàng biết bao nhiêu. Hấn phải dùng sức ổn định chính mình, mệnh lệnh chính mình hào hào ngồi ngay ngắn ở sau ngự án, nếu không làm như vậy hấn nhất định sẽ điên cuồng mà hành xử xúc động. Đến bên nàng, ôm nàng mãnh liệt để trong thân thể dịu đi! Hung hăng hôn nàng đến choáng váng, hôn nàng đến xụi lơ trong lòng hấn, chỗ nào đều không thể đi, xem nàng còn trốn hấn như thế nào!

Đúng vậy, nhất định nàng đang trốn hấn!

Mấy ngày nay tới giờ, mỗi một cung phi đều đến bái kiến hấn. Điều sợ hấn quên các nàng đi, có người mới sau, từ này về sau lại quên mất cố nhân. Cho nên đều đi tới trước mắt hấn, lấy đủ lý do để cầu kiến, đều là những việc vụn vặt nhỏ nhặt vô cùng. Đơn giản đều là vì thấy hấn, vì thời gian ân ái cũ đã qua để hấn chú ý các nàng nhiều hơn một chút. Ngay cả Kim Thu Cung cũng cầm tay nữ nhi Dư Hạ làm lý do để gặp hấn, cũng chỉ có nàng là không tới!

Đây không phải trốn hấn là cái gì!

Tốt, hiện tại nàng đến đây, vẫn đang xinh đẹp đoan trang, không gầy một phân, cũng không có phì một phần, vẫn là bộ dáng tao nhã lịch sự lúc trước nhìn qua.

Nàng đi vào trước mặt hấn, trên mặt mang theo nét tươi cười, đứng là vẻ mặt làm cho người ta như một cơn xuân phong. Nhìn hấn, sau đó trình lên một tấu biểu:

- “Đây là cái gì?”. Hấn xem xong nội dung, cảm thấy có một phen hỏa thiêu ở ngực.
- “Khẩn cầu Hoàng Thượng ân chuẩn cho thần thiếp về nhà thăm hỏi mẫu thân, hầu hạ lão nhân gia mấy ngày, lấy thiện tấn làm người từ nữ hiếu đạo.”

Từ Quang đế khẩu khí lãnh đạm:

- “Mình gia chủ trách từ trên xuống dưới bốn trăm nhân khẩu còn không đủ để hầu hạ nhạc mẫu được hay sao? Hai ca ca, hai tỷ tỷ của nàng trước mắt cũng đều ở tại chủ trạch, còn cần nàng trở về hầu hạ sao? Làm nữ tử, thăm mẫu bệnh là đúng, trăm cho phép nàng ngày mai sáng sớm lại mặt thăm,

nhưng chỉ được ở ba ngày rồi phải hồi cung“

- “Hoàng Thượng...”. Minh Ân Hoa gian nan mở miệng.

- “Sao? Không hài lòng hả? Vậy đừng lại mặt nữa ,cho Thái y đi thay nàng tần hiếu có lẽ thực tế hơn. Cứ như vậy đi, trẫm cho Thái Y viện cùng một tổ đội nhân mã đi Minh phủ ngày đêm quan tâm, chắc chắn đem nhạc mẫu chiếu cố thân cường thể kiện, bệnh nhẹ , vô bệnh, được không?”, Từ Quang Đế nói.

- “Thỉnh Hoàng Thượng không cần khó xử thần thiếp, thành toàn cho thần thiếp tình cảm ưu mẫu đi!”. Nàng quỳ xuống, khẩn thiết thỉnh cầu .

Từ Quang Đế đi xuống ngự án, không tiếng động đi tới trước mặt nàng, không nâng dậy nàng, lạnh giọng chất vấn nói:

- “Làm nàng nàng? Là nàng làm trẫm khó xử mới là đúng! Trong cung mới đại hôn, nàng liền vội vã rời đi, cái này là gì? Hơn nữa, sự vụ trong cung vua nay từ trên xuống dưới đều do nàng quản, nàng cứ như vậy buông tay mặc kệ, là muốn để nó thành loạn sao ?“

Nàng còn muốn chạy! Nàng thể nhưng còn muốn chạy! Tôi gặp hấn vì thỉnh cầu rời đi! Từ Quang Đế bị chuyện này thực sự làm tức giận đến tâm hỏa úa ra. Hấn đợi lâu như vậy, chờ mãi mòn như vậy để được nghe nàng nói sẽ xuất cung sao?!

Nàng đúng là nữ nhân vô dụng như vậy sao? Cảm thấy mình bị thất sủng sẽ trốn đi , như vậy có thể giải quyết được chuyện gì!

Nàng là cung phi của hấn, thoát được nhất thời, chẳng lẽ có thể thoát được cả đời? !

- “Hoàng Thượng, thỉnh người bớt giận, xin nghe thần thiếp giải thích“. Nàng ngẩng đầu, không phát hiện hoàng đế đứng gần như vậy, thiếu chút nữa là sợ tới mức đổ về phía sau .

Từ Quang Đế chẳng ngại thô lỗ đỡ lấy nàng, lực đạo kia làm cho nàng ngã về phía trước ngã dán vào đùi hấn. Nàng cả kinh muốn lui, lại bị hấn một tay ngăn chặn phía sau lưng, cả người cũng chỉ xấu hổ vô cùng như vậy dựa vào người hấn.

- “Hoàng Thượng...”. Nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Từ Quang Đế đã làm cho người bốn phía lui ra, sẽ không có người nhìn thấy loại cử chỉ không hợp lễ nghi này của bọn họ, thế nên hấn càng không chịu buông nàng ra, khiến cho nàng xấu hổ vô cùng, ít nhất hấn cũng hết giận một chút rồi chứ ?

- “Nàng không phải muốn nói rõ sao? Trẫm nghe đây, nói đi“

Nàng trong lòng thờ dài, ngoan ngoãn ngồi yên trên đùi rắn chắc của hấn. Nàng rất muốn hấn, rất muốn hấn, có thể thân cận như vậy, thật tốt.

- “Thần thiếp cũng không đem sự vụ hậu cung buông tay mặc kệ. Sáng nay thần thiếp đã xem xét, sự vụ được phân công đã hoàn thành, cho dù thần thiếp trong thời gian ngắn không ở trong cung, hết thảy vẫn có thể hoạt động như thường.“

- “Nàng không ở trong cung , hậu cung không người tác chủ, làm sao hoạt động?”. Hấn hừ lạnh.

- “Nếu chỉ là vì thần thiếp nhất thời không ở, trong cung liền loạn thành một đoàn, vậy chứng tỏ phương thức quản nội đình của thần thiếp thất bại .“

- “Hả? Còn nói ra cái đó nữa sao”

Minh Ân Hoa từ nói tí mĩ nói:

- “Thần thiếp đã can trọng phân công mọi việc trong hậu cung. Về sau tài vụ ra vào hậu cung, đã có Vĩnh Đông Cung, Trương phi cùng Dương phi đề ý; phó thác cho những người có kinh nghiệm hỗ trợ, mọi việc chung vẫn do phủ nội vụ chủ quản; Kim Thu Cung bị thần thiếp ủy nhiệm lấy Uẩn Tú viện giam viện; Lưu phi khéo léo nên để nàng quản sự phòng thêu, thần thiếp cũng đã cử người hỗ trợ; Lâm phi ở cung vụ phủ cùng nhau giải quyết hậu cung sự vụ. Về phần nghiêm phi, tứ sùng phi mới tiến cung, bởi vì còn chưa thích ứng với cuộc sống trong cung, cũng chưa hiểu biết sở trường của các nàng, cho nên thần thiếp tạm thời không an bài chức vụ cho các nàng. An bài như thế, ngày sau mặc kệ ai tới chưởng lý hậu cung, đều có thể thuận lợi bắt đầu. Đương nhiên, nếu có chút không hoàn thiện , thừa dịp này có thể từng bước tìm ra vấn đề, gia dĩ cải tiến.“

Từ Quang Đế sau khi nghe xong, không nói gì.

Minh Ân Hoa lặng lẽ ngẩng đầu, muốn biết vì sao hấn lặng im, lại nhìn đến hấn lấy một vẻ mặt kỳ dị nhìn nàng, tựa hồ là có chút thương thức, lại hoặc như là có chút tức giận. Làm sao có thể đồng thời tồn tại hai loại cảm xúc này ? Nhất định là nàng nhìn lầm rồi.

- “Hoàng Thượng, nếu ngài cho rằng thần thiếp an bài coi như thỏa đáng, không có nghi ngờ gì nữa, thỉnh người cho phép thần thiếp hồi gia thăm mẫu thân một thời gian đi.“

- “Nàng nói một thời gian, là bao lâu?“

- “Dạ... Ba tháng... Không, một tháng là tốt rồi“.

- “Nàng lại mặt chỉ là vì mẫu thân bệnh sao?”. Hấn hỏi. Ba tháng , rồi một tháng? Còn một tháng thì tưởng hấn sẽ cho phép sao ? Hừ! nghĩ cũng đừng có

nghĩ!

- “Đương nhiên...”

Nàng định cúi đầu, lại bị ngón tay hắn cường ngạnh ngăn cản. Cầm bị cầm chặt chẽ, chỉ có thể nhìn lên góc độ của hắn.

- “Nói thật đi”. Hắn ra lệnh. Hắn thực hận không thể nhìn thấy nước mắt của nàng.

Nói thật ra sao? Minh Ân Hoa trên mặt bình tĩnh rốt cục vỡ vụn, có vẻ có chút thống khổ, ngữ khí khẽ run nói:

- “Hoàng Thượng... Thần thiếp thực cố gắng... Thực cố gắng học... Làm một thâm minh đại nghĩa cung phi... Nhưng là, có đôi khi, không biết nên làm như thế nào để thích ứng, cũng biết chính mình trong khoảng thời gian ngắn không thể làm được nhiều việc... Thần thiếp thật khổ sở, cho nên thần thiếp nhất định phải rời khỏi đây một thời gian... Thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn.”

- “Nàng khổ sở, cho nên không muốn nhìn thấy trầm phi không?”. Hắn trong giọng nói không mang theo cảm xúc, làm cho người ta nghe không rõ hắn hi hay nộ.

- “Phải!”. Nàng không có chần chờ đáp lại.

- “To gan!”. Như trách cứ, nhưng thoát nhìn hoàn toàn không có bộ dạng tức giận.

- “Nếu trầm cứ nhất quyết không chịu ân chuẩn thì sao?”. Hắn buông tay đang chặn sau lưng nàng, chậm rãi ngồi xổm xuống, cùng nàng mặt đối mặt. “Nàng định làm như thế nào?”

- “Thần thiếp có thể sao?”. Nàng sàu bi nói: “Thần thiếp không thể làm gì.”

- “Sẽ hận trầm sao?”

Nàng bình tĩnh nhìn hắn, đánh giá ánh mắt lợi hại của hắn, thản nhiên không ngại.

- “Không, thần thiếp sẽ không hận người.”

- “Vì sao không hận? Bởi vì yêu sao?”. Hắn ngữ khí mang theo một chút đùa cợt.

Nàng dừng cảm mà chân thành nói:

- “Đúng vậy, thiếp yêu người. Bởi vì thần thiếp yêu người.”

- “Vĩnh viễn sẽ yêu sao?”

Hắn vẫn miệng đùa cợt, nhưng vì sao nàng nghe qua lại như là hắn đang kinh thường sự hứa hẹn?

Nàng không trả lời.

Hắn chờ không kiên nhẫn, lại hỏi:

- “Nàng đem lời yêu nói kiên định được như vậy, mà không có tự tin yêu đến vĩnh viễn sao?”

Nàng đột nhiên cười đến mơ hồ, lạnh nhạt nói:

- “Tình yêu không phải huyết thống chém không đứt, tình yêu không phải không có nó sẽ không có đồ ăn mà sống, tình yêu không phải vĩnh viễn ở trên trời với ánh trăng sao, cho nên nếu thiếp hiện tại cam đoan với người cả đời vĩnh viễn không thay đổi, cũng nhất định là giả.”

- “Nàng!”. Từ Quang để cảm thấy có cảm giác bị phản bội thiêu đốt.

- “Thần thiếp chỉ có thể cam đoan, thần thiếp sẽ yêu người đến ngày nào đó không thể yêu người. Có lẽ là vĩnh viễn, có lẽ là...”. Nàng không nói thêm gì đi nữa.

Từ Quang Đế thực đã bị dọa, nếu đem nửa câu sau nói xong, đừng nói về nhà mẹ đẻ, nàng chỉ sợ ngay cả Minh Hạ Cung cũng không thể trở về, cả đời ở tại ngự thư phòng, hoàn toàn biến thành một dấu chấm tròn tĩnh.

Không khí phi thường dọa người im lặng ở ngự thư phòng giăng co một hồi lâu...

Nàng quỳ đến hai chân run lên, toàn thân mồ hôi lạnh ứa ra muốn ngất xỉu, rốt cuộc chịu không nổi, run rẩy lên tiếng:

- “Hoàng Thượng...”

Thanh âm nàng gọi hắn hoàn hồn, hắn mới phát hiện ra sắc mặt nàng trắng bệch, bộ dạng thê thảm. Một tay hắn kéo nàng lên, để cả thân thể vô lực của

nàng tựa vào lòng hắn, hai tay mát xa cho thân thể cứng ngắc của nàng, khẩu khí và động tác ôn nhu nhưng không kém phần sắc bén:

- “Nàng về đi, ta sẽ cho người cùng nàng hỏi Minh Hạ Cung“. Nàng muốn chạy sao? Đừng nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Qua buổi trưa của ngày thứ hai, Minh Ân Hoa cuối cùng cũng trở về nhà mẹ đẻ. Đầu tiên bao giờ cũng là quốc lễ, sau mới là gia lễ. Ở giữa sảnh, sau khi được mọi người trong Minh gia chỉnh tề nghênh đón cùng bá kiến, nàng trở về phòng thay triều phục cung phi, rồi mới đi ra cho cha mẹ hành lễ.

Sau một hồi vui vẻ cười đùa hết sức náo nhiệt, vì sự kiên trì của nàng gia yến mới kết thúc. Đờ mẩu thân trở lại sân, nàng cùng với chị dâu, các vị tỷ tỷ vừa đi vừa tán gẫu. Bởi vì thời gian trở về có hạn, không có cách nào khác, nàng đành phải hi sinh thời gian ngủ, đi đến thư phòng của phụ thân, vừa mới vào đã bắt gặp phụ thân cùng hai vị thân ca ca của nàng đang chờ hồi lâu.

Cũng chỉ có tranh thủ tối nay mới có thời gian cho đời thứ hai của Minh gia bọn họ nói chuyện riêng. Hội nghị ngày mai, tất cả những người có quyền trong gia tộc sẽ ở đây, chính thức thảo luận tình huống triều đình hiện tại và bàn bạc đối sách. Đến lúc đó, tộc trưởng Minh Thận Dung sẽ là người chủ trì, cha con Minh Cẩn Ngôn sợ rằng ngay cả nói chuyện cũng không có cơ hội. Cho nên có một số việc cả gia đình bọn họ trước hết phải có chung nhận thức, hơn nữa cũng phải làm cho Minh Ân Hoa biết được ý kiến của người trong nhà, đỡ phải ngày mai nàng cái gì cũng không biết, chỉ có thể bị động nhận ý kiến của gia tộc mà không có thời gian suy nghĩ.

Hai cha con Minh Cẩn Ngôn bắt đầu nói cho Minh Ân Hoa biết tình hình trước mắt của triều đình cùng những động tác của Hoàng Thượng đối với Minh gia.

- “Hoàng Thượng đã tính sẽ điều đại ca đến phòng thủ dã tộc ở phương Bắc, lại đem phòng thủ hải biên giao cho quận vương Thuận An tiếp nhận sao?”. Minh Ân Hoa ngưng mi hỏi.

- “Đúng, hoàng thượng là có ý này, tuy rằng còn chưa nói rõ nhưng đại bá phụ của ngươi nói Hoàng Thượng trước triều thần tỏ vẻ sẽ ra quyết định này”. Minh Cẩn Ngôn thờ dài nói.

Nhị ca của Minh Ân Hoa, Minh Tĩnh Nho tiếp lời, ngữ khí đầy bi phẫn: “Đây rõ ràng là lấy cớ để thu hồi binh quyền. Bằng không, làm sao có thể đột nhiên điều động người đến phương Bắc? Biết rõ là đại ca từ khi vào quân ngũ đến nay đều đốc lòng cho hải phòng, đối với hải quân cũng như hải vực vô cùng hiểu biết, những tình huống về các bộ tộc hải tộc cũng rõ như lòng bàn tay nữa. Thế mà đột nhiên hoàng thượng bắt huynh ấy rời bỏ lĩnh vực mà huynh ấy luôn đốc lòng tận tâm, lại quăng huynh ấy đến thảo nguyên rộng lớn hoàn toàn không hiểu biết, đừng nói đến kiến công, có thể cười ngửa đánh giặc chu toàn đã là khó nói rồi, còn rất có thể gặp phải những tình huống nguy hiểm không may. Trước không bàn đến an nguy cá nhân, nhưng ngay cả an nguy quốc gia cũng có thể gặp chuyện. Tại sao có thể đem việc này thành trò đùa như thế chứ ???!”

Minh Tĩnh Phương dù sao cũng ở trên biển đấu trí với hải tặc nhiều năm, trải qua vô số những trận chiến đấu sinh tử, so với phụ thân cùng đệ đệ rõ ràng trầm ổn hơn rất nhiều. Một người luôn có lòng trung với quốc gia như thế lại bị hoàng đế nghi kỵ, lo lắng, muốn thu hồi binh quyền, hẳn tuy có chút phiền lòng nhưng đây cũng không phải là chuyện tình mà hắn lo lắng nhất. Hắn nói: “Muội muội, có lẽ hoàng thượng cho rằng sau khi hải tặc bị tiêu diệt, phía Đông hải biên từ nay về sau sẽ không cần phải lo lắng nữa. Hiện nay đúng là hải phòng đã không cần đại lực lượng binh lực canh giữ, quốc gia cũng đã cùng Nội Hải Quốc kết minh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, phía Đông đã được an toàn, nhìn như có vẻ không cần lo nhưng đây cũng chỉ là biểu hiện giả dối ở bề ngoài mà thôi. Quốc vương của Nội Hải Quốc trăm năm trước vốn là bá chủ hải tặc tung hoành trên biển, sau đó hắn chiếm được một tòa hải đảo liền xưng vương, tự hành kiến quốc. Bọn họ cùng trung nguyên thoát ly đã lâu, tuy đất trên đảo có thể trồng trọt nhưng rất thưa thớt, vật tư thiếu thốn, cuộc sống không dễ cho nên vẫn luôn muốn tìm cơ hội quay trở lại trung thổ. Chẳng qua vì lực lượng suy yếu, mười mấy năm nay lại bị thế lực tân hải tặc tấn công, vây khốn, tưởng như đã bị diệt quốc, nay đại địch đã diệt, Nội Hải Quốc đã tâm chắc chắn lại rục rịch.”

Minh Ân Hoa lắng lắng nghe, trầm tĩnh suy nghĩ không lập tức phát biểu ý kiến của mình. Minh Tĩnh Phương kiên định nhìn nàng nói: “Phi điều tẩn, lương cung tang, đây là sự thật, vì huynh cũng không oán trách. Nhưng vì huynh lo lắng là Hoàng Thượng đối với Nội Hải Quốc rất yên tâm, nghĩ chỉ ký kết nhân duyên thì sẽ vô sự... Hoàng Thượng dù sao vẫn còn trẻ tuổi.”

- “Ân Hoa, còn có một việc, gia gia của ngươi thời gian này đã không thể cố hơn được nữa. Ông ấy tề liệt ở trên giường nhiều năm, mười mấy năm nay đều nhờ vào thuốc để duy trì mạng sống. Không thể nói, không thể động, cũng chỉ biết phó mặc cho thời gian. Nay cũng đã tám mươi hai, khí lực cũng hết, ngày gần đây đều mê man bất tỉnh, chúng ta không muốn lão nhân gia phải chịu khổ cho nên nhiều ngày nay đều bàn đến chuyện này.” Minh Cẩn Ngôn nói điểm này cũng chính là chủ đề bàn luận cho ngày mai của gia tộc.

Lão nhân gia một khi đi về cõi tiên, việc tiếp theo mà nói mới thực sự là vấn đề. Đến lúc đó, thân là tá phó cung kiêm Đông Trung Thư, môn hạ Bình Chương Sự, đại bá Minh Thận Dung, môn hạ thị lang tam thúc Minh Thận Thành, phụ thân là tiến sĩ ở quốc tử giám, tam huynh đệ đều phải hướng triều đình xin nghỉ hỏi cổ hươu để tang ba năm giữ đạo hiếu.

Phụ thân mình là giáo chức, ảnh hưởng không lớn nhưng đại bá phụ cùng thúc phụ nếu rời khỏi chức quan, ba năm sau sẽ là tình huống gì đây, ai có thể đoán được? Hơn nữa trước mắt có vẻ Hoàng Thượng đối với Minh gia rất kiêng kỵ. Có cơ hội thu hồi quyền lực tốt như vậy, làm sao nguyện ý buông tha. Mà quyền lực đã thu hồi, tự nhiên cũng không thể phóng trả lại.

Nếu trường bối đều vì đại tang mà rời đi, hơn nữa địa vị cao nhất Định Hải quận vương lại bị điều đi đóng ở phương Bắc, đến lúc đó ở triều đình cũng chỉ có lại bộ thượng thư Minh Tinh Thành chống đỡ, nếu miễn cưỡng tính thêm một người ở phủ nội vụ. Chỉ hai người này thì có thể có tác dụng gì đây? Chỉ sợ tự bảo vệ mình cũng đã là cả một vấn đề.

Minh gia thế lực bị suy yếu, cơ hồ là lung lay sắp đổ, tại triều đình đều mất đi sức ảnh hưởng, người nhà Minh gia như thế nào có thể không lo lắng?

Cho nên bọn họ đem hết hy vọng đều đặt ở được trên người Minh Ân Hoa- người được sủng ái hiện nay. Tuy rằng đối với tình cảnh của nàng cũng cảm thấy ít nhiều lo lắng, dù sao Hoàng Thượng cũng vừa mới cưới được năm tuyệt sắc mỹ nhân, đang nóng hổi hổi, Minh Ân Hoa ngày lành chỉ sợ cũng chẳng được bao lâu.

- “Ngày mai đại bá phụ của ngươi có khả năng sẽ yêu cầu ngươi nói với Hoàng Thượng chuyện này”. Minh Cẩn Ngôn nói.

- “Đại bá hy vọng con hướng hoàng thượng nói như thế nào?”. Tuy rằng đang hỏi nhưng kỳ thật ở trong lòng Minh Ân Hoa cũng có thể đoán được phần nào.

“Ngươi nghĩ, Hoàng Thượng có khả năng niệm tình hay không?”. Thực hàm súc biểu đạt gia tộc kỳ vọng nàng có thể giải quyết được chuyện rắc rối này.

Niệm tình? Nói giỡn ư! Có thể có cơ hội tốt đem quyền lực thu hồi, đuổi thế lực Minh gia ra khỏi triều đình, hẳn không phóng ba tháng pháo hoa chúc mừng đã thực khách khí rồi.

- “Cho dù có niệm tình cũng sẽ là ngại, phụ thân, nếu không chính là thúc phụ, tuyệt sẽ không là đại bá”. Nàng tin tưởng mọi người trong nhà cũng dự liệu được tình huống này, chính là không chịu chấp nhận ra mà thôi.

Đối với thanh danh hiển hách, quyền thần thế gia của Minh gia như vậy, Từ Quang Đế đương nhiên sẽ vô cùng vui vẻ đưa tiễn ba người rời khỏi triều đình về cố hương chịu đại tang, chắc chắn hẳn sẽ có ý tứ bắt buộc giữ một người ở lại, tỏ vẻ triều đình đối với Minh gia vẫn còn coi trọng, đây là việc phải làm, chính là làm để cho người trong thiên hạ xem. Nhưng người được giữ lại này tuyệt đối sẽ không phải là có quyền thế lớn như trời, tại triều đình có thể làm mưa làm gió như Minh Thận Dung!

Trong thư phòng, tất cả đều trầm mặc. Một hồi lâu sau, Minh Tinh Nho vỗ mạnh xuống bàn, xúc động nói: “Nếu Hoàng Thượng thật muốn đối phó với Minh gia chúng ta như vậy, chúng ta cũng không thể đứng đợi bị đánh, đại ca cũng đem chức đại tướng này quên đi! Không! Không chỉ đem từ chức đại tướng quân, ngay cả cái vương tước [Định Hải quận vương] này cũng không cần. Nhìn Hoàng Thượng như thế nào cư xử với thiên hạ? Minh gia chúng ta vì quốc gia lập được biết bao công lớn, cuối cùng lại nhận lấy kết cục như vậy, xem về sau còn ai còn dám dốc sức bảo vệ quốc gia?”

- “Tinh Nho! Im miệng!”. Minh Cẩn Ngôn cùng Minh Tinh Phương đồng thời mở miệng quát.

- “Cha! Đại ca! Ta không phục, ta không phục!”. Minh Tinh Nho tức giận đến cả người đều phát run. Hẳn là phó tướng của đại ca, cả đời đều đi theo bên người đại ca, lãnh binh, đánh hải trận, xuất sinh nhập tử, một lòng vì nước, tự nhiên không thể chấp nhận việc bị đi tâm quân vương đối đãi như thế.

- “Nhị ca, xin ngươi trước đừng nóng giận, có thể định tâm lại một chút, nghe thử ý kiến của ta?”

- “Như thế nào? Ngươi muốn giúp Hoàng Thượng nói chuyện sao?”. Minh Tinh Nho bực bội quát lên.

- “Tinh Nho! Không thể vô lễ!”. Minh Cẩn Ngôn giận dữ quát.

Minh Tinh Nho gật gật môi như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn là nhẫn xuống, oán hận cảm chén trà lên uống ừng ực.

Minh Ân Hoa cân nhắc lại suy nghĩ, chậm rãi nói: “Hoàng Thượng từ trước đến nay luôn kiêng kỵ quyền thế Minh gia, mọi người trong lòng tất nhiên đều rõ ràng. Dù sao Minh gia chúng ta tại triều đình thế lực quá lớn, môn sinh lại trải rộng cả nước, sở hữu chính sách quốc gia, đề bạt nhân tài cơ hồ đều là đại bá định đoạt. Hai năm trước, tiên đế ủy thác, đại bá phụ làm cố mệnh đại thần đứng đầu, giám phụ triều chính, binh quyền cả nước đều ở trên tay đại bá. Tuy là có tác dụng làm ổn định quốc gia nhưng cho dù như thế nào cũng đã khiến cho Hoàng Thượng mất đi quyền lực, đúng như thế không?”

- “Đại bá của ngươi tất nhiên là có chút lưu luyến quyền thế nhưng cũng không chuyên quyền, có thể coi như một lòng vì nước làm việc. Ngày sau, đợi Hoàng Thượng thành thực, cũng có đủ năng lực khởi động quốc gia thì tự nhiên đại bá sẽ chủ động đem quyền lực giao hồi.” Minh Cẩn Ngôn không thể tránh vì huynh trưởng nói tốt vài câu.

- “Nếu sớm muộn đều phải giao hồi, sao không thừa dịp cấp Hoàng Thượng một cái thể diện, thay vì tranh tranh đoạt đoạt làm hoàng Thượng oán hận, không bằng hợp thời buông tay làm Hoàng Thượng cảm động và nhớ nhung.”

- “Nhưng dù sao Hoàng Thượng vẫn rất trẻ tuổi, mới đăng cơ được hai năm.”

- “Nếu đại bá cho rằng hai năm vẫn còn không đủ để làm cho Hoàng Thượng thành thực, để rồi không chịu buông tay, không cho Hoàng Thượng một mình đảm đương một phía, như vậy dù cho có thêm hai mươi năm nữa, đại bá cũng sẽ vẫn cảm thấy hoàng thượng chưa đủ thành thực, đối với binh quyền lại càng không muốn buông tay.”

Lời nói của nàng nhất châm kiến huyết làm cho Minh Cẩn Ngón không thể phản bác được gì, cảm thấy chính mình cũng dần dần bị thuyết phục, tuy rằng vẫn còn phi thường lo lắng.

- “Ngươi cho rằng lần này là thời cơ thích hợp sao? Hoàng Thượng mới ba mươi hai tuổi, còn rất non nớt, sao có thể thành thực ứng phó với thời cục, với những tình thế biến hóa kì lạ của ngoại quốc? Phải biết rằng thân là quân vương, nếu cứ ngộ phán hoặc hành động theo cảm tính thì cũng đủ để cả một quốc gia bị diệt vong.”

Minh Tĩnh Phương liền tiếp lời phụ thân: “Hoàng Thượng có lẽ là một vị quân vương tài thao võ lược nhưng như cha nói, hắn còn rất trẻ tuổi, làm việc vẫn còn nhiều điều chưa chu đáo. Nếu không tại sao có thể vì lo lắng quyền thế Minh gia mà điều ta đến phương Bắc? Cho dù yên tâm Nội Hải Quốc nhưng hắn cũng biết ta đối với dân tộc phương Bắc không hề hiểu biết, vậy mà vẫn đề ta trở thành đại tướng quân thống lĩnh mười vạn đại quân, để người ngoại đạo như ta cầm quân đánh giặc chẳng phải là đem mười vạn tính mạng làm trò đùa?”

Minh Ân Hoa lắc đầu: “Vừa rồi ta vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này. Ta cảm thấy Hoàng Thượng cũng không phải ôm thái độ làm trò đùa điều huynh đến phương Bắc. Cho dù kiêng kỵ Minh gia chúng ta như thế nào đi nữa cũng không đến mức điều động đại ca. Đại ca là đại tướng quân số một của Nhật Diệu hoàng triều, cũng là đại võ tướng uy chấn các nước, có người phòng thủ biên quan, thậm chí không cần trực tiếp giao phong cũng đủ để địch nhân nghe tin mà sợ mất mật. Ta đoán Hoàng Thượng điều động lần này có hai dụng ý.”

Minh gia cha con ba người đều chuyên chú lắng nghe, cũng lấy ánh mắt ngạc nhiên nhìn muội muội nhỏ nhất này. Bởi vì Minh Ân Hoa là do Minh phu nhân ngoài ý muốn hoài thai, nàng cùng đại ca kém mười sáu tuổi, cả nhà thủy chung đều coi nàng như một đứa nhỏ mà đối đãi, cho nên khi nghe nàng chậm rãi nói, khí định thần nhàn thì bọn họ cảm thấy kinh dị không thôi.

- “Hai dụng ý sao?” Minh Tĩnh Nho vội vàng hỏi.

- “Thứ nhất, Nội Hải Quốc biết bản sự đại ca, nếu đại ca vẫn đóng ở Đông Phong, vẫn được trọng dụng, như vậy Nội Hải Quốc dù có đã tâm cũng tạm thời không dám có động tĩnh. Như vậy biểu hiện trong tương lai của Nội Hải Quốc sẽ vĩnh viễn là bằng hữu của chúng ta hoặc là đối tượng để chinh phục.” Kỳ thật, khi nàng xem qua mặt chương rồi suy nghĩ, nàng có vẻ tin tưởng một ngày nào đó Từ Quang Đế sẽ đem Nội Hải Quốc hoàn toàn thu thập.

- “Cái gì?”. Minh Tĩnh Nho chấn động, hít một hơi dài.

Minh phụ cùng Minh Tĩnh Phương sau khi trải qua cảm giác khiếp sợ thì nhanh chóng lâm vào suy nghĩ sâu xa, càng nghĩ càng cảm thấy phi thường có đạo lý.

- “Thứ hai, dân tộc tựa hồ cùng Tây Vực Quốc đi lại thân mật, nếu Nhật Diệu hoàng triều tương lai trong năm năm sẽ có chiến tranh, kia nhất định là từ phía Tây Bắc. Đại ca, Hoàng Thượng trước mắt chỉ có thể dựa vào uy danh của huynh khiến kẻ thù bên ngoài kinh sợ, làm cho địch nhân không dám vọng động, cũng đồng thời tài bồi một tướng quân có thể một mình đảm đương nhiều phía. Có lẽ từ hải chiến chuyển tới thảo nguyên là chuyện thực vật và nhưng huynh nhất định phải tin tưởng, Hoàng Thượng sẽ không để cho huynh tứ cố vô thân, hoàn toàn không biết gì về phương Bắc, chắc chắn sẽ phái trợ thủ đắc lực phụ giúp huynh. Mai này, phía Đông hải phòng cùng phía Tây Bắc phòng tuyến đều không thể thiếu huynh được.” Nàng đi đến trước mặt huynh trưởng thật sâu thỉ ồ.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Minh Tĩnh Phương hỏi: “Nếu ngươi đoán sai thì sao?”

Minh Ân Hoa ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp tỏa ra tự tin cùng kiên định:

- “Ta sẽ không đoán sai.” Nếu nàng đoán sai dự tính trong lòng Từ Quang Đế thì nàng sẽ khiến cho hắc có dự tính như thế.

Minh Cẩn Ngón ánh mắt đầy kinh hi cùng kinh ngạc, vui mừng nhìn nữ nhi. Thật lâu, thật lâu sau mới nói: “Được, chúng ta tin tưởng ngươi. Ngươi quyết định như thế nào thì cứ đi làm đi!”

Giờ phút này, hắc cuối cùng cũng hiểu vì sao đại nữ nhi thông minh tuyệt đỉnh Minh Ân Nhã sáu năm trước đã viết thư thỉnh cầu hắc: Nếu có một ngày nàng qua đời, hãy khiến cho Minh Ân Hoa gả tiến hoàng cung, bởi vì Minh Ân Hoa là người thích hợp nhất để lựa chọn.

Hắc cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, tiểu nữ nhi người mà tất cả mọi người đều cảm nhận là nhu thuận im lặng, không tinh thông nhưng hóa ra lại là kiêu ngạo lớn nhất cả đời hắc!

Ngày hôm sau chính là hội nghị của cả gia tộc, vì ý kiến không hợp nhau đã dẫn đến tranh cãi gay gắt, ai cũng không chịu lùi bước.

Minh Ân Hoa tuy có phụ huynh trợ giúp nhưng cũng không có cách nào thuyết phục người chấp nhất buông tha quyền thế. Hơn nữa, hội nghị còn có một trọng điểm mà phụ tử Minh Cẩn Ngón không biết, cũng vô cùng tức giận.

Gia tộc trưởng quyết định yêu cầu Minh Ân Hoa đem thân thể hệ tuyệt sắc mỹ nữ tài nữ. Minh Tĩnh Tương tiến cung. Nói là cho nàng làm nữ quan, kỳ thật chính là hy vọng Minh Ân Hoa có thể tạo ra cơ hội cho Minh Tĩnh Tương cùng Từ Quang Đế gặp mặt.

Tuy Từ Quang Đế đã cưới tứ chính phi, bát sủng phi, bên người không còn vị trí dung nạp nữ tử, nhưng lịch đại hoàng đế, ai mà không dưỡng một đồng tình nhân vô danh sau mười hai người thế thiếp? Chỉ cần cấp cho một cái danh hiệu “phụ nhân”, có thể hoành hành trong cung, có khi được thánh thượng sủng ái thì ngay cả cung phi cũng phải lễ nhượng ba phần. Chỉ cần để vương ân sủng, thì khi một trong mười hai thế thiếp ốm chết liền có cơ hội tấn chính danh.

Minh gia chính là có chủ ý này . Từ khi Từ Quang Đế để cho năm tuyệt sắc nữ tử nhập cung , người nhà Minh gia không cho rằng có thể ôm hy vọng trên người Minh Ân Hoa được, tuy rằng có vẻ còn được sủng ái nhưng chỉ sợ cũng chẳng được bao lâu. Càng đừng nói đến bây giờ Minh Ân Hoa không có gì tin tức gì là sẽ hoài thai cả.

Vì thế, bọn họ tin tưởng chỉ có nhanh chóng đem Minh gia tuyệt thế mỹ nữ đưa vào trong cung mới có thể vẫn hồi xu hướng suy tàn của Minh gia . Như vậy, cho dù những người cầm quyền của Minh gia vì đại tang mà rời xa triều đình, thì vẫn có vị phi tử được sủng ái ở trong cung ngày ngày thổi gió bên gối, ngày sau trở về, cơ hội được cầm binh quyền có phần đảm bảo hơn .

Cho nên bọn họ yêu cầu Minh Ân Hoa nhất định phải đáp ứng, không đáp ứng liền không tha.

Hội nghị diễn ra từ buổi sáng đến buổi trưa, sau lại kéo dài đến buổi chiều. khi ánh nắng chiều đã bao phủ khắp cả đất trời, trừ không khí càng lúc càng hóa bạo, không có một chút ý kiến đạt thành nhận thức chung .

- “Nương nương, chúng ta biết người không hy vọng ân sủng bị phân chia nhưng thỉnh người cần lấy đại cục làm trọng! Tình hình hậu cung hiện tại, cho dù người không cam lòng cũng không thể nê hà. Người đừng cự tuyệt nữa , hãy để cho Tình Tương tiến cung đi! Nếu Tình Tương có thể chiếm được ân sủng của Hoàng Thượng thì về sau nàng ta cũng có thể chiếu cố người, không để người bị những sủng phi khác khi dễ, vô luận như thế nào, người luôn là cô cô của Tình Tương, người nên hiểu rõ ràng.” Minh Thận Dung sắc mặt uy nghiêm hiện lên về không kiên nhẫn, quyết định vô luận như thế nào cũng nhất định đem được cháu gái mình vào trong cung.

- “Đại bá, xin người thứ cho Ân Hoa không thể làm theo”. Nàng cũng lười nói thêm điều gì nữa, dù sao trọng điểm chính là không đáp ứng!

- “Năm đó tỷ tỷ của người chọn người tiến cung, khoan dung đại lượng để người cùng nàng ấy cộng phu, nàng ấy vô tư phong phạm làm người ta kính ngưỡng, nương nương cũng nên học tập Ân Nhã, lấy đại cục làm trọng, không nên chỉ biết ích kỉ.” Minh Thận Thành lên án nói.

- “Ân Hoa tuy cùng tỷ tỷ đồng gả nhất phu nhưng đều không phải đồng thời cộng thị nhất phu. Nếu Ân Hoa ngày sau có xảy ra điều gì vạn nhất, không thể hầu hạ Hoàng Thượng, Ân Hoa cũng nguyện ý làm giống chuyện như vậy.”

- “Người, người đây là...”

Minh Ân Hoa quyết định dừng ở đây, cái hội nghị này có tiếp tục đi nữa cũng không có ý nghĩa, chính là lãng phí thời gian mà thôi. Đang lúc nàng chuẩn bị rời đi, bên ngoài thư phòng đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa hoảng hốt , tiếp theo thấy thanh âm thất thường lấp ba lấp bắp của đại tống quản, người mà luôn ôn trọng nhất, bình tĩnh nhất , được xưng là bầu trời có rớt xuống đi nữa thì sắc mặt vẫn không đổi . “Lão gia! Lão gia! Thỉnh thỉnh ngài mau ra đây, thỉnh ngài...”

Đang phiền chán không thôi, Minh Thận Dung đi đến cửa, không có ý muốn mở cửa, trầm giọng quát: “Xôn xao tranh cãi âm ỉ cái gì? Không phải nói dừng tới đây quấy rầy sao?”

- “Lão gia, lão gia, là hoàng thượng! Là hoàng thượng tới! Hoàng liền chỉ còn cách cửa lớn có một dặm, lão gia, làm sao bây giờ, lão gia! Trong nhà cao thấp đều không có chuẩn bị, lão gia, phu nhân triều phục, bố trí phòng, ở ngoài quét tước, dong phó sắp hàng, hơn nữa chúng ta phải ở ngoài dặm ngoài nghênh đón hoàng liền nhưng chúng ta không có làm, hoàng thượng sẽ đến”. Lão tống quản đáng thương hiển nhiên là đã bị chấn kinh quá độ , nói năng cũng lộn xộn.

- “Cái gì!” Mỗi một tiếng đều làm cho Minh lão gia nhảy dựng cả lên, xoay quanh không biết nên làm thế nào cho phải.

Cuối cùng, Minh Thận Dung cũng hoàn hồn đầu tiên , mở cửa ra , rống to: “Mau! Mau nghênh đón Hoàng Thượng! triều phục đâu? Triều phục của ta đâu? Mau lấy lại đây!” Trong khi tất cả mọi người giống như ruồi bọ không đầu vội vàng cuống cuống thì Minh Ân Hoa lẳng lặng ngồi tại chỗ, nàng so với mọi người bình tĩnh rất nhiều, nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu không hiểu ý đồ Từ Quang Đế đến đây.

Hắn... làm sao có thể đến đây ? Tuy rằng khó hiểu nhưng không biết vì sao, tâm tình trở nên vô cùng tốt.

Nhưng tâm tình của nàng cũng không duy trì được bao lâu bởi vì nàng nhìn thấy đại bá mẩu đi đến ngoài cửa thấp giọng phân phó nha hoàn nhanh đem Tình Tương tiểu thư trang điểm thật rực rỡ, đi nghênh đón Hoàng Thượng giá lâm. ...

Hoàng đế đại lão gia đột nhiên đến thăm Minh phủ làm cho Minh phủ vô thượng vinh quang gà bay chó sủa loạn hết cả lên.

Hắn đặc biệt đến cũng không vì chuyện trọng yếu gì, chỉ nói là rảnh rồi, nghe nói nhạc mẫu sinh bệnh, thân là con rể, tự nhiên rất muốn đến thăm.

Tuy rằng trong hoàng cung không có luật lệ này nhưng , trời đất bao la, hoàng đế lớn nhất, quản nó như thế nào thì đều do hắn định đoạt.

Trong khi Minh gia mấy trăm người còn đần độn chưa thoát khỏi kinh hi, kinh hách, ngạc nhiên vì hoàng đế đích thân tới thì Từ Quang Đế đã thăm xong nhạc mẫu. Để lại vài thùng thuốc bổ cùng một tiểu đội nữ y quan chăm sóc mẫu thân Minh Ân Hoa sau, giờ phút này đang ở sảnh chính cùng Minh Thận Dung nói chuyện.

Người nhà Minh gia cực kì nhiệt tâm giữ Từ Quang Đế ở lại dùng bữa tối, nói muốn muốn để hoàng thượng thưởng thức trù nghệ của nhà bếp Minh gia, vân vân và vân vân nhưng một chút cũng không thể nói động đến Từ Quang Đế.

Từ Quang Đế trên mặt mang theo ám áp tươi cười nhưng cũng không đổi ý, không một người nào có thể nói động. Cùng Minh Thận Dung câu có câu

không xã giao, ánh mắt thì liên tục di động, tìm cái người sau khi bái kiến hần thì luôn tĩnh tọa một bên. Hần thực không thường thức sự nhàn nhã, không thêm đề ý đến tâm tư của nàng vì thể liên hướng nàng đi đến, không thể để nàng trốn tránh làm tiêu điểm được.

Từ Quang để không thêm đề ý đến tất cả mọi người đang nhìn, cầm lấy đôi tay nhỏ bé của nàng nói: “Sao yên lặng như vậy ? Chẳng lẽ quá mệt mỏi sao?” - “Không thể nào, tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, thần thiếp không sao cả.” Minh Ân Hoa đối với hần mỉm cười, không hề nhăn nhó cũng không rút tay về, thoải mái mặc cho hần nắm.

Hần đem nàng nhẹ nhàng từ ghế kéo đến gần, nhìn kỹ sắc mặt của nàng nói: “Không, nàng quá mệt mỏi. Mới một ngày không thấy, nàng gầy đi rất nhiều. Xem kia, nàng mệt đến độ đã không biết hôm nay là ngày nào rồi.”

- “Thần thiếp không biết hôm nay là ngày nào?” Minh Ân Hoa khó hiểu hỏi.

- “Nếu nàng còn biết rõ ngày mấy, giờ phút này hần đã trở về hoàng cung mới đúng. Trẫm cấp cho nàng ba ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba, trẫm xem nàng đã quên rồi.”

Minh Ân Hoa vô tội nhìn Từ Quang đế. Nói thực ra, nàng là quyết định ở nhà mẹ đẻ ba ngày, căn bản không đem Từ Quang đế khó dễ để trong lòng, cũng nghĩ hần nói như vậy chỉ là nói đùa... như thế nào có vẻ không phải đây?

Người này tiến đến đây chỉ vì tiếp nàng trở về cung sao?

- “Là thần thiếp sơ sẩy, thỉnh Hoàng Thượng thứ lỗi. Thần thiếp quả thật tính sai ngày”

Đương nhiên nàng không thể trước mặt mọi người mà tranh chấp cùng Hoàng Thượng, kể về việc phương thức tính toán thời gian bất đồng. Nàng thực hiển tuệ nhận sai, cấp Hoàng Thượng phụ quân đủ mười phần mặt mũi.

- “Một khi đã như vậy, thì cùng trẫm hồi cung đi.” Tốt lắm, thực thức thời. Từ Quang đế đối với biểu hiện của nàng thực vừa lòng.

Minh Ân Hoa há hốc mồm, xem Từ Quang đế tựa hồ thực sự tính như vậy nắm nàng chạy lấy người. Nàng vội vàng nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp còn chưa thu thập hành lý, mọi thứ còn rất loạn”

- “Không có gì trọng yếu, hành lý là chuyện của các nữ quan, không có quan hệ với nàng. Để cho bọn họ ở lại thu thập, nàng cùng trẫm hồi cung là được.”

Minh Thận Dung mặc dù không hiểu rõ trước mắt là cái tình huống gì nhưng thừa dịp Hoàng Đế còn chưa đi, chạy nhanh tới tiếp tục cố gắng giữ lại. Lần này, hần hiểu được cần mượn tay Minh Ân Hoa.

- “Nuơng nuơng, sắc trời đã muộn, xin Hoàng Thượng cùng người lưu lại dùng bữa tối rồi hẵng hồi cung”

Từ Quang đế nhìn nàng như thể không cách nào, thở dài, cuối cùng cũng đồng ý.

- “Được rồi, trẫm lưu lại dùng bữa tối, dùng xong sẽ hồi cung, như thế nào?”

- “Thần thiếp xin đi theo hầu hạ Hoàng Thượng.” Nàng nhu thuận đồng ý.

Minh Thận Dung mừng rỡ, vội vàng cho người truyền lời tới trù phòng, muốn bọn họ thật cẩn thận, cẩn thận, đồng thời đối với quán gia đang đứng một bên nháy mắt, tìm thời cơ thích hợp làm cho Tình Tương xuất hiện ở trước mặt Từ Quang đế.

- “Hoàng Thượng, cách bữa tối còn có một chút thời gian, người có muốn đến Lâm viên phẩm trà hoặc chơi cờ hay không?” Minh Ân Hoa hỏi Từ Quang đế đồng thời cũng là cho những người khác nghe, nếu muốn làm cái gì, cũng làm cho tốt đi.

Từ Quang đế nhìn nhìn sắc trời nói: “Đi Lâm viên đi, trẫm khó có khi đến được đây một lần, thuận đường xem tiểu viện trước kia của nàng cùng Ân Nhã, trẫm rất tò mò.”

Minh Ân Hoa gật đầu, dẫn hần đi ra chính sảnh, lúc bị hần nắm tay thì nàng vẫn để yên cho hần cầm.

- “Hoàng Thượng, vì sao người lại đến đây?”

Hai người nắm tay đi giữa những hàng cây cối sum suê ở Lâm viên. Hoàng hôn làm cho thiên địa trở thành một mảnh vàng óng, nhu hòa, mông lung. Gió mùa thu dùng đọt thổi tới, đem hơi thở khô nóng của ban ngày thổi đi hầu như không còn, chỉ còn tràn đầy sự thư thái ở lại, nhẹ nhàng, khoan khoái.

- “Vì sao lại hỏi như vậy?”

- “Chỉ vì một lý do nhỏ bé đến nhà của thần thiếp thì có điểm không hợp với lễ nghi”.

- “Đến thăm trưởng bối bị bệnh, tiếp thê hồi cung, sao lại có thể là lý do nhỏ bé? Làm sao lại không hợp lễ nghi?”

- “...Có phải hay trong cung có việc khiến người phiền lòng?” Minh Ân Hoa đoán.

Từ Quang Đế bước chân dừng lại một chút, cúi đầu nhìn nàng.

- “Có việc cũng sẽ không làm phiền lòng.” Mày của hắn nhủ lại, bình tĩnh nhìn nàng một hồi, cuối cùng vẫn là đem lời nói mà hắn không hề muốn nói ra : “ Có thể làm phiền lòng, chỉ có một người.”

- “Thần thiếp sợ hãi...” nàng vội vã thốt lên.

Hắn vươn tay, ngăn chặn đôi môi anh đào của nàng.

- “Đừng nói, nếu chỉ là những lời lẽ nghi, chế thức lời nói thì đừng mở miệng.”

Không để ý đến nàng ánh mắt lo sợ không yên của nàng, Từ Quang Đế một lần nữa lại nắm tay, kéo nàng đi, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xôi.

- “Lúc không có nàng ở bên cạnh, trẫm rất muốn nàng”. Chỉ mới có hai ngày không thấy nàng, không thấy một chút tin tức nào khiến hắn trở nên lo lắng, thật là khó tưởng tượng, nhưng vẫn là không tình nguyện mở miệng.

Thân là hoàng đế, không thể dành quá nhiều chú ý cho thế thiếp, ít nhất, ít nhất, cho dù trong lòng không muốn xa rời đi chăng nữa cũng không thể cho nàng biết. Chính là giờ phút này, hắn muốn nói với nàng, mặc kệ về sau nàng sẽ trở nên như thế nào...có lẽ, hắn nói, chính là chờ nàng sẽ trở nên như thế nào, xem nàng có thể hay không đi về phía kết cục nhất định kia.

Nữ nhân luôn thị sùng mà kiêu. Nếu nàng biết mình được đối xử đặc biệt, rất nhanh nàng sẽ vì như vậy mà kiêu ngạo, hướng hắn vô tận tác cẩu, nàng sẽ trở nên tục tũn, bình thường, làm cho hắn rất cuộc tìm không thấy những điểm khác biệt lúc trước, những điểm mà khiến hắn thương thức nàng.

Thế nhưng, hắn kỳ vọng Minh Ân Hoa cũng sẽ trở nên như thế, bởi vì dạng này mới là bình thường, bởi vì dạng này sẽ làm hắn yên tâm, yên tâm nàng dù khác người thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng sẽ đi hướng giống nhau.

Cứ như vậy, tâm của hắn liền không chỗ nào không lo lắng.

Hắn không nghĩ bị nữ nhân nào ràng buộc cả, là chủ một cái quốc gia thì không nên nặng tư tình cá nhân.

Cho nên hắn muốn sùng nàng, càng sùng nàng càng bí mật chú ý nhất cử nhất động của nàng hơn nữa, nhìn xem rốt cuộc dạng gì mới có thể đem nàng công hãm.

Một khi nàng bị công hãm, nàng sẽ trở thành những nữ nhân giống nhau nơi hậu cung, dung tục tầm thường, không còn là hạc trong bầy gà, làm cho hắn không thể không chú ý, không thể không truy đuổi.

- “Nàng không giống người thường, luôn làm trẫm không hiểu rõ.” Hắn than nhỏ. Quả thật đã phân không rõ là diễn hay là thật.

- “Hoàng Thượng, thần thiếp chỉ là một nữ tử tầm thường.”

- “Trẫm cũng hi vọng nàng chỉ là người tầm thường. Nhưng...” hắn dừng một chút: “ Có khi lại hy vọng nàng có thể bất đồng dài lâu một chút.”

Hai người đi lên một chiếc cầu đá tinh xảo, nhìn đóa hoa sen úa tàn trôi nổi trên bờ ao nhỏ. Mỗi một đóa hoa sen đều là bộ dáng hấp hối lại cố gắng đứng thẳng.

- “Cái gọi là bất đồng không phải do thần thiếp mà là do hoàng thượng. Có lẽ thần thiếp cả đời đều như vậy nhưng hoàng thượng đã mất hứng thú, từng cảm thấy đáng yêu trở nên đáng ghét, chỉ thế mà thôi.”

- “Có lẽ...” Từ Quang Đế ánh mắt thu hồi khỏi đóa hoa sen tàn, nhìn nàng nói:” Nàng nói yêu trẫm, trẫm tin tưởng. Trẫm cũng không thể cam đoan những điểm thương thức nàng hiện tại sẽ không trở thành nguyên do khiến trẫm chán ghét sau này.”

Nàng lặng lẽ lắng nghe.

Từ Quang Đế lâm vào kí ức ngày nào, thanh âm bình thản không mang theo chút cảm xúc nào nói: “Khi còn nhỏ, trẫm nhìn thấy Trương phi vì một con mèo chết già mà ôm hôn suốt, mấy ngày mấy đêm cơm không ăn, nước không uống, tự mình tắm rửa cho con mèo ấy, còn làm tang, lúc đó trẫm cảm thấy nàng thật thiện lương, thiên chân, dù khóc nhưng vẫn rất đáng yêu. Hiện tại dù trẫm thấy nàng luyện khóc nhìn cũng đẹp, sẽ không vì khóc mà làm dung trang mất đi nhưng không hiểu vì sao trẫm đã muốn chán ghét. Vĩnh Đông Cung nhiệt tình đang hoàng, cũng từng làm trẫm thấy mới mẻ, cảm thấy như một danh môn thiên kim sao lại cư xử không ra vẻ hàm súc gì cả, nghĩ gì liền làm cái ấy, lớn mật như vậy, trước nay chưa từng gặp. Nhưng sau trẫm lại thấy nàng khuyết thiếu khoan dung, cái gì đều phải dành thắng lợi, quá mức bá đạo. Về phần Kim Thu Cung, lại là một loại điển hình khác. Nàng ta chưa bao giờ hạ mình lấy lòng trẫm, lúc nào cũng là cái vẻ lạnh lùng thần nhiên, có khi trẫm muốn thân cận nàng ta, hỏi han ân cần, nàng ta tuy trong lòng cao hứng nhưng lại làm mặt lạnh đối đãi. Trẫm có lần nghĩ nàng ta không thích trẫm, cũng không sẽ tự mất mặt mà đi đến chỗ nàng ta. Ai ngờ nàng ta lại bệnh nặng như vậy, tiểu bệnh không ngừng, dù không sinh bệnh cũng không chịu ăn cơm, làm mình gầy yếu. Cứ tự chuốc khổ như vậy, có lẽ nàng ta đang ám chỉ, đang muốn trẫm thân cận, thế nhưng trẫm...” Từ Quang Đế lắc đầu. Nữ nhân như vậy, rồi sẽ có lúc hắn thấy.

- “Lại nói đến tỷ tỷ của nàng. Ân Nhã rất đẹp, thực trí tuệ, cũng thực có đảm lược. Nàng ấy là một nữ nhân ôn nhu mẫn cảm, cũng có khả năng để đảm đương vị trí chủ mẫu. Trẫm thực kính trọng nàng, những năm tối vất vả đều là nàng chống đỡ cùng trẫm đi tới.”

Minh Ân Hoa trong lòng tiếp thu, nhưng không thể nói rõ là cái tư vị gì. Rất sợ nghe thấy tình ý của Từ Quang Đế đối với tỷ tỷ của nàng, lại càng sợ hắn

đối với tỷ tỷ cũng có chỗ phiền chán .

- “Ân Nhã ...nàng ấy... làm cho trẫm không biết nên đối đãi như thế nào cả. Nàng ấy có thể đối với trẫm ôn nhu như nước, nhưng khi đối phó với địch nhân, nàng ấy lại tuyệt không nương tay. Cho nên tình cảm trẫm đối với Ân Nhã thực phức tạp. Đối với khi nàng ấy nhu nhược thì lại không nhận được nghĩ tới một mặt lạnh khốc của nàng. Cảm thấy nàng ấy thủ đoạn thì lại không khỏi nhớ đến khi nàng ấy ôn nhu . Thẳng đến khi nàng ấy mất đi ,trẫm vẫn không thể tin được nàng ấy cứ như vậy đi đến nhân sinh cuối cùng. Một nữ nhân tuyệt đỉnh thông minh như thế làm sao có thể có kết cục như thế ?”

- “Hoàng Thượng, ngài thích tỷ tỷ sao?” Minh Ân Hoa nhẹ giọng hỏi.

- “Thích.” Chính là thích, không có hơn nữa.

- “Như thế là đủ rồi, có thể làm cho hoàng thượng nhớ mong trong lòng, ba mươi năm sinh mệnh ngắn ngủi không làm cho hoàng thượng cảm hận đi qua liền coi như là chuyện may mắn.”

- “Cái chết làm sao có thể coi như là chuyện may mắn?” Hần thấp giọng trách.

- “Có người, làm cho nam nhân mình âu yếm nhớ mong trong lòng, nhớ rõ từng điểm tốt của mình, so với sống trăm tuổi quan trọng hơn.”

- “Nàng cũng nghĩ như vậy sao ?” Hần đối với nàng nhún mày.

- “Không, thần thiếp không nghĩ như vậy.” Nàng lắc đầu. “ Thần thiếp vẫn muốn đi theo bên cạnh hoàng thượng, quý trọng những ngày được yêu người.”

- “Cho nên nàng sẽ không vì yêu mà tử? Nàng sẽ không nghĩ làm cho trẫm nhớ mong cả đời sao?”

- “Một khi chết đi thì cái gì cũng đều không có, còn có thể nào yêu? Cùng với việc hoài niệm người không bằng vẫn đứng ở trước mặt người, cho người nhìn ta đến giây thì thôi.” Nàng không dùng kính ngữ, lớn mật không dùng hoàng thượng mà dùng người.

Nàng rút khỏi tay hắn, lui ra phía sau hai bước, hai tay vung lên cho hắn có thể rõ ràng nhìn nàng, toàn ý nhìn ngắm nàng!

- “Nàng tình nguyện để ta xem cho đến giây? Nàng biết sau khi nhìn chán sẽ là kết cục gì không ?”. Từ Quang Đế hai tay ôm ngực, chỉ vì khắc chế xúc động của mình, không để cho mình ôm nàng trở lại trong ngực.

Minh Ân Hoa rất ôn nhu , bình tĩnh nhìn hắn, nhìn nam nhân mà đang xưng ta chứ không phải là trẫm . Nàng biết đây chính là một khoảnh khắc, từ nay về sau sẽ không có nữa nên nàng vô cùng quý trọng, cũng cảm động khi hoàng đế thảo luận với nàng về tình yêu trong khi buông tha bóng dáng hoàng đế .

- “Nếu ngày nào đó người cứ nhìn thấy ta là giây thì như vậy cả đời này người sẽ không bởi vì nghĩ đến ta mà buồn rầu. Thậm chí cho dù ta mất, người cũng vĩnh viễn không nhớ tới. Ta hi vọng người sẽ không phải lo lắng nữa .”

- “Như thế là sao ? Là vĩ đại, là vô tư khi yêu một người sao ?” Từ Quang Đế không hiểu tại sao có chút phẫn nộ, một chút cũng không thấy cảm động.

- “Không, ta là có tư tâm.” Nàng đi đến gần hắn , rất muốn hôn hắn nhưng lại có chút do dự. Vì thế chỉ có thể vùi đầu vào trong ngực hắn, dựa lên vị trí trái tim hắn.” Tư tâm của ta là hy vọng người vẫn nhìn ta, mặc kệ cái gì do gì , mặc kệ có cái dụng ý gì , ta muốn người vẫn nhìn ta! Kể cả khi người nhìn chán ta rồi, thì vẫn luôn nhìn ta!”

Hoài niệm, hồi tưởng chỉ nhận được hồi hận. Chỉ có còn sống , không ngừng bị hắn chuyên chú nhìn mới có cơ hội sáng tạo tình yêu. Làm người xem ta, suy nghĩ về ta đồng thời cũng không quên ta. Nếu người cảm thấy mê hoặc, người sẽ tiếp tục học hỏi, đem ta trở thành một quyển thiên thư khiêu chiến, nếu người đã hiểu được ta thì người sẽ cao hứng, đắc ý, người sẽ xác minh những phát hiện của mình, sau đó người sẽ đến trước mặt ta , thì triển các thủ đoạn của người .

Cứ như thế , như thế, vòng đi vòng lại nếu người cứ nhìn ta , cứ nghĩ đến cái ngày người chán ta hoặc không kịp đợi đến ngày đó thì đã quên chính mình đang cảm thấy chán. Như vậy, tâm của người... liền là của ta!

- “Ân Hoa nàng thật là một nữ nhân kì lạ.” Từ Quang Đế thở dài, dùng sức ôm nàng.

- “Không, ta không trách, hoàng thượng chỉ cần xem nhiều hơn vài lần người liền cảm thấy kỳ lạ chỉ là ảo giác.’ Nàng ở trong lòng hắn cười khê.

- “Cho dù có nhìn đi nhìn lại nàng cả trăm lần, nghìn lần, vẫn sẽ không làm thay đổi được định luận của ta đối với nàng, nàng chính là một nữ nhân kì lạ.”

- “Nhưng là người thích?” Nàng lớn mật ngẩng đầu, muốn hắn nói một câu thích.

Hắn nhìn nàng, vốn định trêu chọc nàng, tuyệt không nói thật làm nàng quá mức đắc ý. Nhưng cuối cùng vẫn bị sương mù chờ mong trong mắt nàng đã bại. nhẹ nhàng ôm nàng nàng nói: “Nàng chỉ cần ta nói thích phải không? trẫm thích đâu phải là lời dễ dàng nói ra ngoài.”

- “Vậy người cũng nói cho ta đi!” Nàng mới mặc kệ hắn cấp bao nhiêu thích, kia không liên quan đến chuyện của nàng, nàng chỉ muốn biết hắn có thích nàng hay không thôi .

- “Ta thích nàng, thậm chí so với thích còn nhiều hơn một ít.” Hắn thừa nhận.

Nàng hốc mắt nóng nóng, cố gắng đem nước mắt bức lui, nhỏ giọng đối với hắn nói lời cảm tạ: “Cảm ơn ngươi, hoàng thượng.”

- “Cảm tạ cái gì?” Hắn vì nàng lau đi những giọt nước mắt vô ý rơi xuống

- “Cám ơn vì ngươi đã thích ta, cảm ơn ngươi vì đã làm cho thần thiếp cảm thấy yêu ngươi là một điều hạnh phúc.”

Từ Quang Đế gất gao ôm lấy nàng, cảm thấy một viên đá sắc cạnh như hắn mà tâm giờ phút này lại mềm mại đến bất khả tư nghị, không biết nàng đã làm gì mà lại có ảnh hưởng đến hắn như vậy.

Như vậy chính là tâm thường yêu!

Ai cũng có thể nói ‘Ta yêu ngươi’, cũng có rất nhiều người đã hướng hắn biểu lộ tình yêu. Hắn, hắn đã muốn chết lặng mới đúng, như thế nào còn vì nàng mà động tình như thế này chứ.

- “...Có lẽ về sau nàng sẽ hận trẫm”. Chi tình yêu không thể đủ. Gia tộc quyền thế suy bại đều sẽ làm tâm tốt đẹp của người ta đi theo hướng ghê tởm.

- “Nếu thế thì cứ để bây giờ ta yêu thương ngươi đi!” Nàng không biện giải, chỉ nói như vậy.

Dùng xong bữa tối, Minh gia từ cao đến thấp không còn có gì để giữ để vương lại nữa, chỉ có thể thận trọng cung kính đưa tiễn thánh giá.

Trong hoàng liễn, Từ Quang Đế cùng Minh Ân Hoa chơi cờ tiêu khiển, chỉ muốn lộ trình một canh giờ đi qua mau. Hai người chơi nhưng không chút để ý, chẳng có người nào thêm để ý thắng thua.

Từ Quang Đế trong lòng mang theo một chút nghi vấn, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi ra ngoài: “Mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra vậy?”

Theo lý thuyết, có thể đứng ở đại môn cung đưa hắn hồi cung chỉ có thể là những người đứng đầu Minh thị gia tộc cùng với các vị phu nhân phong hàm. Những nữ quyền bình thường, thậm chí nữ tử chưa xuất giá không nên xếp hàng trong đó, như thế mới hợp lễ pháp, không phải sao? Như vậy, những thiếu nữ xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy đứng ở ngay hàng phía trước là thế nào vậy?

- “Cảnh đẹp ý vui mà thôi, hoàng thượng ở trong lòng sao?” Minh Ân Hoa nghĩ rằng, nếu hoàng thượng đại lão gia hơi hơi để ý một chút có thể nhận ra, lúc chàng vạng, người thay thế đại bá đi vào Lâm viên thỉnh bọn họ đi giá tiền thỉnh dùng bữa chính là một nữ tử tuyệt sắc, mà vừa rồi nhóm mỹ nữ xinh đẹp cũng là những người đứng ngay hàng đầu.

Từ Quang Đế vừa nghe chỉ biết là có chuyện như vậy, hắn không có đoán sai những vẫn có chút không thể tin

- “Nàng là ái phi của trẫm, bọn họ không cần phải làm như thế!”

- “Bởi vì ta tư sắc không đủ, thế nên đã làm bọn họ thực lo lắng.”

Nàng lấy giọng ai oán mở miệng nhưng trên mặt lại không hề có biểu tình tương xứng.

- “Ái phi, nàng đây là đang muốn hướng Trẫm đòi an ủi sao?”

Nàng tỉnh nghịch nháy mắt mấy cái:

- “Ngươi nhìn ra được sao?”

- “Đương nhiên nhìn thấy.” Còn giả bộ! Từ Quang đế trừng mắt nhìn nàng.

- “Ngươi sẽ an ủi ta ư?”

- “An ủi như thế nào đây? nói cho nàng biết, nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ? không người sánh bằng?”

Minh Ân Hoa cố gắng không cười ra tiếng, giả vờ giả vịt nói: “Ta làm sao không biết xấu hổ để hoàng thượng nói ra những lời trái lương chứ.”

- “Cho nên?”

- “Cho nên hoàng thượng chỉ cần để ta còn có thể đập vào mặt là tốt rồi.”

Nàng ngượng ngùng sờ sờ khuôn mặt mình, chung quy da mặt cũng không có quá dày để có thể tự thôi phóng tư sắc của mình, ngay cả nói giỡn cũng không có can đảm.

Từ Quang Đế mỉm cười nhìn nàng: “Kỳ thật xinh đẹp đến một trình độ nhất định, thì vẻ đẹp ấy cũng chẳng có điểm gì khác biệt cả. Hơn nữa quá đẹp cũng không phải lúc nào cũng quyến rũ được nam nhân, nam nhân không phải lúc nào cũng yêu chiều vẻ đẹp ấy.” Đưa tay ra vỗ về khuôn mặt nàng, nguyên bản chỉ là trấn an, sau lại yêu thích không buông tay, như thế nào lại chẳng muốn buông ra thế này?

Còn nàng, vẻ đẹp của nàng như một nữ hải tử, vừa ôn thuận lại đáng yêu, phúc hậu mà không yếu đuối, kiên định mà không phải khí thế bức người,

khiến người ta cảm thấy rất thư thái. Tất cả trái tim của hắn đều tràn đầy sự ôn nhu của nàng , luôn thêm khát sự ôn nhu của nàng. Hy vọng, nàng không sẽ không đánh mất sự tự tin , nàng chỉ cần là nàng, thế là đủ rồi...

- “Ân Hoa, nàng không phải là nữ nhân xinh đẹp nhất , nhưng, vẻ đẹp của nàng là đặc biệt nhất.”

Mình Ân Hoa kinh ngạc nhìn Từ Quang Đế, bị ánh mắt ôn nhu của hắn vây chặt, chìm sâu ở trong đó.

Nàng luôn luôn biết được mình phải trả giá, lại càng phải cố gắng, nhưng cũng luôn không tin chính mình sẽ đợi đến một ngày có được tình yêu của hắn.

Nhưng là, tựa hồ, nàng sẽ chờ đợi...

Có lẽ, Từ Quang Đế cả đời sẽ không thừa nhận, vĩnh viễn sẽ không nói lời yêu. Nhưng nhìn đến sự ôn nhu trong ánh mắt của hắn, nàng biết, nàng có thể đợi được....

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vĩ Thanh

- “Ân Hoa, nàng yêu trăm sao?”

- “Thiếp yêu người, Hoàng Thượng.”

Yêu là nói ra, nàng yêu hắn, nhưng có thương hắn không ?

Nếu không thương làm sao lúc nào cũng chú ý như thế, lúc nào cũng lo được lo mất?

- “Nàng có muốn làm hoàng hậu không? Ân Hoa?”

- “Thiếp muốn!”. Nàng gật đầu.

- “Vì sao?”

- “Vì có thể yêu người càng lâu, càng lâu hơn nữa.”

- “Nếu trăm cả đời cũng không lập hậu thì sao?”

- “Vậy thì đừng lập”. Nàng dịu dàng, cười tươi.

- “Ngữ khí của nàng bình thản như vậy, chẳng lẽ nàng cảm thấy khinh thường ngôi vị hoàng hậu sao?”

- “Hoàng Thượng...”. Nàng thở dài một cái. Nam nhân này đôi khi rất thích tìm phiền toái đến cho nàng. Dường như hắn không muốn cho nàng được an nhàn trải qua những ngày tháng tốt đẹp.

- “Nàng tức giận cái gì? Nàng mau nói cho trẫm!”

- “Hoàng thượng, lễ phục trong buổi phong lễ đại điển cho hoàng hậu có hai mươi tầng thì không nói làm gì, nhưng ngày thường còn phải mặc mười sáu tầng triều phục, mỗi ngày vào triều. Thân thiếp nếu không phải vì làm hoàng hậu thì có thể lâu dài bồi ở bên cạnh người, cùng người ở lại hoàng cung, thì nói thật, danh hiệu hoàng hậu chẳng phải là việc dễ làm.” Nàng hiện tại trừ việc không phải vào triều, hưởng thụ quyền lợi cùng nghĩa vụ đều là cấp bậc hoàng hậu, thế nên đối với chính danh cũng chẳng thêm khát cầu.

- “Cho nên nếu nàng nên làm hoàng hậu thì vẫn là vì trẫm mà làm, vì trẫm mà nhẫn nại, để rồi chịu đủ các loại lễ nghi bất tiện đúng không?” Hắn hừ một cái!

- “Không. Làm sao có thể nói như vậy chứ! Thái độ như thế là đối với ngôi vị hoàng hậu này rất bất kính.”

- “Nàng mà cũng biết thế nào là bất kính à!”

- “Thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

Hắn căn bản không thèm để ý tới, quay mặt ra chỗ khác.

Như vậy... Xem như là cãi nhau sao?

Chỉ vì hắn căn bản không có khả năng cho ngôi vị hoàng hậu ảm ỹ thêm sao, đó là chuyện tất yếu sao ?

Chẳng lẽ muốn nàng bắt buộc phải có thái độ như người khác, phi thường thêm nhỏ dãi hắn mới long tâm đại duyệt?

Này nhé, nằm mơ cũng không có khả năng!

Người này hôm nay chạy đến tìm nàng là muốn cãi nhau với nàng sao?

Có thể NHÀN RỒI như vậy à ?

Nếu hắn nhàn rồi như thế vì sao không đi quản cái vị Tàng Đông Cung kiều ngạo kia? Cái nàng công chúa Nội Hải Quốc thiếu chút nữa đã đem hậu cung nháo ngất trời, kết quả hiện tại đâu đâu trong hậu cung cũng là địch, làm cho Minh Ân Hoa đau đầu một thời gian. Bất quá, như thế lại ngoài ý muốn làm cho phi thiếp trước nay chưa từng đoàn kết mà nay lại vô cùng thân thiết.

Ai, đương nhiên, cho tới bây giờ thì hoàng đế lão gia này vẫn luôn chán ghét hậu cung tranh đấu nên sẽ không muốn quản xem hậu cung đang nháo thành cái bộ dáng nào rồi. Hắn chỉ biết đem hai tay buông xuống, để cho chính nàng bị phiền toái đi. Bởi vì mình là người đứng đầu hậu cung nên mình phải làm.

Thấy hoàng đế đại nhân mặc dù có chút tức giận nhưng cũng không phui tay áo rồi đi, nàng trong lòng cười nhẹ, đi đến phía sau hắn, nhẹ nhàng vì hắn phê duyệt tấu chương một mội mà nhẹ nhàng xoa bóp.

- “Nàng yêu trẫm sao Ân Hoa?” Hắn lại hỏi một lần nữa.

- “Ta yêu người, Hoàng Thượng”

- “Nếu một ngày nàng phát hiện ra nàng không hề yêu, thì có thể khách sáo trả lời câu hỏi của trẫm không?”

Minh Ân Hoa hai tay ngừng một chút, đột nhiên dùng sức vòng tay ôm lấy hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn kề bên cổ hắn.

- “Nếu thiếp không hề yêu người, sẽ không bao giờ nói yêu người”. Nàng hôn lên hai gò má hắn, mềm nhẹ nói: “Thế gian nói, cái gì cũng có thể khách sáo, duy nhất có yêu là không được. Nó là tối trân quý, chân thực nhất cũng là yêu ớt nhất, thế nên thiếp sẽ chân thành đối mặt.”

- “Vậy nghĩa là nàng là yêu trẫm, đúng không?”. Hắn trong giọng nói buộc chặt sự khẩn trương.

Nàng gật đầu lại lần nữa, nhìn nam nhân mà nàng yêu nhất thông báo: “Thiếp yêu người, thiếp yêu người, Hoàng Thượng của thiếp...”

Không cần nhìn thấy thái độ của hắn ở giờ phút này, hắn cũng khẳng định không muốn nàng nhìn thấy.

Không nghĩ nàng nhìn thấy hắn vì tình yêu chân thành của nàng mà kim lòng không được để lộ ra biểu cảm hạnh phúc.

Nàng thương hắn, nàng cảm thấy hạnh phúc. Hắn bị tình yêu của nàng quán quanh, hắn cảm thấy hạnh phúc.

Sự cố gắng của nàng, cố gắng rất nhiều, rất mệt, nhưng một khắc thời gian ngắn ngủi này, nàng đã được sự hồi báo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Nói Phải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.